



Spis treści

I Akty ustawodawcze

DYREKTYWY

- ★ **Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/50/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie minimalnych wymogów służących zwiększeniu mobilności pracowników między państwami członkowskimi dzięki łatwiejszemu nabywaniu i zachowywaniu uprawnień do dodatkowych emerytur ⁽¹⁾ 1**
- ★ **Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/54/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie środków ułatwiających korzystanie z praw przyznanych pracownikom w kontekście swobodnego przepływu pracowników ⁽¹⁾ 8**

II Akty o charakterze nieustawodawczym

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

2014/239/UE:

- ★ **Decyzja Rady z dnia 14 kwietnia 2014 r. w sprawie zawarcia Umowy między Unią Europejską a Republiką Azerbejdżanu o readmisji osób przebywających nielegalnie 15**

Umowa między Unią Europejską a Republiką Azerbejdżanu o readmisji osób przebywających nielegalnie 17

2014/240/UE:

- ★ **Decyzja Rady z dnia 14 kwietnia 2014 r. dotycząca przedłużenia Umowy o współpracy naukowej i technicznej między Wspólnotą Europejską a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki 43**

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

2014/241/UE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 14 kwietnia 2014 r. w sprawie ratyfikowania przez państwa członkowskie, w interesie Unii Europejskiej, Międzynarodowej konwencji z Hongkongu o bezpiecznym i ekologicznie racjonalnym recyklingu statków z 2009 r. lub przystąpienia do niej 45

2014/242/UE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 14 kwietnia 2014 r. dotycząca zawarcia Umowy między Unią Europejską a Republiką Azerbejdżanu o ułatwieniach w wydawaniu wiz 47
- Umowa między Unią Europejską a Republiką Azerbejdżanu o ułatwieniach w wydawaniu wiz 49

2014/243/UE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 14 kwietnia 2014 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, Europejskiej konwencji o prawnej ochronie usług opartych lub polegających na dostępie warunkowym 61

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 436/2014 z dnia 23 kwietnia 2014 r. rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Piranska sol (ChNP)] 62
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 437/2014 z dnia 29 kwietnia 2014 r. zatwierdzające 4,5-dichloro-2-oktylo-2H-izotiazol-3-on jako istniejącą substancję czynną do stosowania w produktach biobójczych typu 21 ⁽¹⁾ 64
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 438/2014 z dnia 29 kwietnia 2014 r. zatwierdzające cyprokonazol jako istniejącą substancję czynną do stosowania w produktach biobójczych typu 8 ⁽¹⁾ 68
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 439/2014 z dnia 29 kwietnia 2014 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 250/2009 w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 295/2008 w sprawie statystyk strukturalnych dotyczących przedsiębiorstw w odniesieniu do definicji cech i technicznego formatu przekazywania danych ⁽¹⁾ 72
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 440/2014 z dnia 29 kwietnia 2014 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 79

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (UE) nr 475/2012 z dnia 5 czerwca 2012 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1126/2008 przyjmujące określone międzynarodowe standardy rachunkowości zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do Międzynarodowego Standardu Rachunkowości (MSR) 1 oraz Międzynarodowego Standardu Rachunkowości (MSR) 19 (Dz.U. L 146 z 6.6.2012) 81

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2014/50/UE

z dnia 16 kwietnia 2014 r.

w sprawie minimalnych wymogów służących zwiększeniu mobilności pracowników między państwami członkowskimi dzięki łatwiejszemu nabywaniu i zachowywaniu uprawnień do dodatkowych emerytur

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 46,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Swobodny przepływ osób jest jedną z podstawowych wolności Unii. Art. 46 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) stanowi, że Parlament Europejski i Rada, stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą i po konsultacji z Europejskim Komitetem Ekonomiczno-Społecznym, uchwalają w drodze dyrektyw środki niezbędne do wprowadzenia w życie swobodnego przepływu pracowników określonego w art. 45 TFUE. Art. 45 TFUE stanowi, że swoboda przepływu pracowników obejmuje prawo ubiegania się o oferowane miejsca pracy oraz prawo swobodnego przemieszczania się w tym celu po terytorium państw członkowskich. Niniejsza dyrektywa ma na celu promowanie mobilności pracowników poprzez ograniczenie utrudniających tę mobilność przeszkód, które wynikają z niektórych przepisów dotyczących dodatkowych programów emerytalnych związanych ze stosunkiem pracy.
- (2) Ochrona socjalna pracowników w zakresie emerytur jest gwarantowana przez ustawowe systemy zabezpieczenia społecznego, uzupełnione coraz powszechniejszymi w państwach członkowskich dodatkowymi programami emerytalnymi powiązаныmi z umowami o pracę.
- (3) Parlament Europejski i Rada posiadają znaczne uprawnienia w kwestii wyboru środków, które są najstosowniejsze do osiągnięcia celu określonego w art. 46 TFUE. System koordynacji, o którym mowa w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 1408/71 ⁽³⁾ oraz w rozporządzeniu (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾ — a w szczególności zasady stosowane do sumowania uprawnień — nie dotyczy dodatkowych programów emerytalnych, z wyjątkiem systemów zdefiniowanych w tych rozporządzeniach jako ustawodawstwo lub systemów będących przedmiotem oświadczenia w tej kwestii ze strony państwa członkowskiego na mocy tych rozporządzeń.
- (4) Dyrektywa Rady 98/49/WE ⁽⁵⁾ była pierwszym szczegółowym środkiem mającym zwiększyć korzystanie przez pracowników z prawa do swobodnego przemieszczania się, dotyczącym dodatkowych programów emerytalnych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 185 z 8.8.2006, s. 37.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 20 czerwca 2007 r. (Dz.U. C 146 E z 12.6.2008, s. 216) oraz stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 17 lutego 2014 r. (Dz.U. C 77 E z 15.3.2014, s. 1). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149 z 5.7.1971, s. 2).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166 z 30.4.2004, s. 1).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Rady 98/49/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie ochrony uprawnień do dodatkowych świadczeń emerytalnych lub rentowych pracowników i osób prowadzących działalność na własny rachunek przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 209 z 25.7.1998, s. 46).

- (5) Celem niniejszej dyrektywy jest dalsze ułatwienie mobilności pracowników między państwami członkowskimi poprzez ułatwienie nabywania i zachowywania uprawnień do dodatkowych emerytur przez uczestników tych dodatkowych programów emerytalnych.
- (6) Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do nabywania i zachowywania uprawnień do dodatkowych emerytur przez pracowników przemieszczających się w obrębie jednego państwa członkowskiego. Państwa członkowskie mogą rozważyć skorzystanie z krajowych kompetencji w celu objęcia przepisami, które mają zastosowanie na mocy niniejszej dyrektywy, także uczestników programu zmieniających zatrudnienie w obrębie jednego państwa członkowskiego.
- (7) Państwo członkowskie może wymagać, by odchodzący pracownicy, którzy przemieszczają się do innego państwa członkowskiego, powiadamiali o tym swoje dodatkowe programy emerytalne.
- (8) Należy również uwzględnić specyficzne cechy i charakterystykę dodatkowych programów emerytalnych oraz ich zróżnicowanie w obrębie poszczególnych państw członkowskich i pomiędzy nimi. Należy odpowiednio chronić tworzenie nowych programów, sprawne funkcjonowanie programów już istniejących oraz oczekiwania i prawa aktualnych uczestników programów emerytalnych. Niniejsza dyrektywa powinna zwłaszcza uwzględnić rolę, jaką w tworzeniu i we wdrażaniu dodatkowych programów emerytalnych odgrywają partnerzy społeczni.
- (9) W niniejszej dyrektywie nie kwestionuje się prawa państw członkowskich do organizowania własnych systemów emerytalnych. Państwa członkowskie pozostają w pełni odpowiedzialne za organizację takich systemów i nie są zobowiązane do tego, by przy transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego wprowadzić przepisy przewidujące utworzenie dodatkowych programów emerytalnych.
- (10) Niniejsza dyrektywa nie ogranicza autonomii partnerów społecznych, jeżeli odpowiadają oni za tworzenie programów emerytalnych i za zarządzanie nimi, o ile są w stanie zapewnić rezultaty określone w niniejszej dyrektywie.
- (11) Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie do wszystkich dodatkowych programów emerytalnych, które zostały utworzone zgodnie z przepisami krajowymi i praktyką krajową i które mają zapewnić pracownikom dodatkowe emerytury, takich jak umowy ubezpieczenia zbiorowego, systemy repartycyjne uzgodnione przez jedną lub więcej branż lub sektorów, systemy kapitałowe lub przyrzeczenia emerytury zaspokajane z rezerw księgowych lub wszelkie zbiorowe lub inne porównywalne systemy.
- (12) Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć zastosowania do dodatkowych programów emerytalnych lub w stosownym przypadku do części takich programów, jeżeli zostały one zamknięte i w związku z tym nie przyjmują nowych uczestników, gdyż wprowadzenie nowych przepisów mogłoby być dla takich programów nieuzasadnionym obciążeniem.
- (13) Niniejsza dyrektywa nie powinna wpływać na ustalenia dotyczące gwarancji na wypadek niewypłacalności ani na ustalenia dotyczące kompensacji, które nie stanowią części dodatkowych programów emerytalnych związanych ze stosunkiem pracy i które mają ochronić uprawnienia emerytalne pracownika w razie niewypłacalności przedsiębiorstwa lub programu emerytalnego. Podobnie niniejsza dyrektywa nie powinna wpływać na krajowe fundusze rezerw emerytalnych.
- (14) Niniejszą dyrektywę powinno stosować się wyłącznie do dodatkowych programów emerytalnych, w przypadku których uprawnienia opierają się na stosunku pracy i są powiązane z osiągnięciem wieku emerytalnego lub spełnieniu innych wymogów określonych w programie lub w przepisach krajowych. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do indywidualnych rozwiązań emerytalnych, które nie zostały określone w ramach stosunku pracy. Jeżeli z dodatkowymi programami emerytalnymi są związane świadczenia z tytułu niezdolności do pracy lub renty rodzinne, uprawnienia do nich mogą być regulowane specjalnymi zasadami. Niniejsza dyrektywa nie wpływa na obowiązujące prawo krajowe ani na zasady dodatkowych programów emerytalnych dotyczące tych specjalnych zasad.
- (15) Jednorazowa wypłata, która nie jest związana ze składkami wpłacanymi na potrzeby dodatkowego świadczenia emerytalnego, która jest wypłacana bezpośrednio lub pośrednio w momencie ustania stosunku pracy i która jest finansowana wyłącznie przez pracodawcę, nie powinna być traktowana jako dodatkowa emerytura w rozumieniu niniejszej dyrektywy.
- (16) Ponieważ dodatkowe świadczenia emerytalne stają się w wielu państwach członkowskich coraz istotniejsze dla zapewnienia odpowiedniego standardu życia na starość, należy poprawić warunki nabywania i zachowywania uprawnień emerytalnych, aby ograniczyć przeszkody w swobodnym przemieszczaniu się pracowników między państwami członkowskimi.
- (17) Fakt, że w niektórych dodatkowych programach emerytalnych uprawnienia emerytalne mogą zostać utracone, jeżeli stosunek pracy pracownika ustanie, zanim pracownik osiągnie minimalny okres uczestnictwa w programie („okres gromadzenia nieprzepadalnych uprawnień”) lub zanim osiągnie minimalny wiek („wiek osiągnięcia nieprzepadalnych uprawnień”), może uniemożliwić pracownikom przemieszczającym się pomiędzy państwami członkowskimi nabycie odpowiednich uprawnień emerytalnych. Wymóg dotyczący długiego okresu oczekiwania na uzyskanie uczestnictwa w programie emerytalnym może mieć podobny skutek. Takie warunki stanowią więc przeszkodę w swobodnym przemieszczaniu się pracowników. Przeszkodą w swobodnym przemieszczaniu się nie są natomiast minimalne wiekowe wymogi uczestnictwa, które w związku z tym nie są przedmiotem niniejszej dyrektywy.

- (18) Wymogi w zakresie nieprzepadalnych uprawnień nie powinny być porównywane z innymi warunkami nabywania prawa do dożywotniej emerytury ustalonymi w odniesieniu do etapu wypłaty zgodnie z prawem krajowym lub zgodnie z zasadami niektórych dodatkowych programów emerytalnych, zwłaszcza systemów o zdefiniowanej składce. Okresem gromadzenia nieprzepadalnych uprawnień nie jest na przykład okres aktywnego uczestnictwa w programie, który jego uczestnik musi osiągnąć po uzyskaniu uprawnień do dodatkowej emerytury, aby móc ubiegać się o emeryturę w formie emerytury dożywotniej lub wypłaty kapitału.
- (19) Jeżeli stosunek pracy ustał przed uzyskaniem przez odchodzącego pracownika nieprzepadalnych uprawnień emerytalnych oraz jeżeli program lub pracodawca ponoszą ryzyko inwestycyjne, zwłaszcza w systemach o zdefiniowanym świadczeniu, program powinien zawsze zwrócić składki emerytalne odchodzącego pracownika. Jeżeli stosunek pracy ustał przed uzyskaniem przez odchodzącego pracownika nieprzepadalnych uprawnień emerytalnych oraz jeżeli odchodzący pracownik ponosi ryzyko inwestycyjne, zwłaszcza w systemach o zdefiniowanej składce, program może wypłacić wartość inwestycji wynikającą z tych składek. Wysokość takiej wypłaty może być wyższa lub niższa od składek wpłaconych przez odchodzącego pracownika. Ewentualnie program może wypłacić sumę składek.
- (20) Odchodzący pracownik powinien mieć prawo zachowania zgromadzonych nieprzepadalnych uprawnień emerytalnych w formie nieaktywnych uprawnień w dodatkowym programie emerytalnym, w ramach którego te uprawnienia zostały nabyte. W odniesieniu do zachowania nieaktywnych uprawnień emerytalnych poziom ochrony można uznać za równorzędny, jeżeli — zwłaszcza w przypadku systemu o zdefiniowanej składce — odchodzącym pracownikom przyznaje się możliwość przeniesienia wartości ich zgromadzonych nieprzepadalnych uprawnień emerytalnych do dodatkowego programu emerytalnego spełniającego warunki określone w niniejszej dyrektywie.
- (21) Zgodnie z przepisami krajowymi i praktyką krajową należy podjąć działania mające zapewnić zachowanie nieaktywnych uprawnień emerytalnych oraz wartości takich uprawnień. Wartość takich uprawnień w chwili, w której uczestnik odchodzi z programu, należy określić zgodnie z przepisami krajowymi i praktyką krajową. W przypadku indeksacji wartości nieaktywnych uprawnień emerytalnych należy uwzględnić szczególnie charakter danego programu, interesy beneficjentów z odroczonego uprawnieniem oraz interesy pozostałych aktywnych uczestników programu i beneficjentów pobierających emeryturę.
- (22) Niniejsza dyrektywa nie tworzy obowiązku wprowadzenia korzystniejszych warunków dla nieaktywnych uprawnień emerytalnych niż dla uprawnień aktywnych uczestników programu.
- (23) Jeżeli zgromadzone nieprzepadalne uprawnienia emerytalne lub wartość zgromadzonych nieprzepadalnych uprawnień emerytalnych odchodzącego pracownika nie przekraczają mającego zastosowanie progu określonego przez dane państwo członkowskie oraz w celu uniknięcia nadmiernych kosztów administracyjnych będących wynikiem zarządzania dużą liczbą nieaktywnych uprawnień emerytalnych o niskiej wartości, można przewidzieć opcję, zgodnie z którą w ramach tych programów emerytalnych nie zachowuje się tych zgromadzonych nieprzepadalnych uprawnień, ale zamiast tego wypłaca się odchodzącemu pracownikowi kapitał odpowiadający wartości zgromadzonych nieprzepadalnych uprawnień. W stosownym przypadku takie przeniesienie wartości lub wypłata kapitału określone powinny być zgodnie z przepisami krajowymi i praktyką krajową. W stosownym przypadku państwa członkowskie powinny ustalić próg takich wypłat z uwzględnieniem adekwatności przyszłego dochodu pracownika z emerytury.
- (24) Niniejsza dyrektywa nie przewiduje przenoszenia zgromadzonych nieprzepadalnych uprawnień emerytalnych. Jednakże w celu ułatwienia mobilności pracowników między państwami członkowskimi państwa członkowskie powinny dążyć do jak największej poprawy możliwości przenoszenia zgromadzonych nieprzepadalnych uprawnień emerytalnych, w szczególności gdy wprowadzane są nowe dodatkowe programy emerytalne.
- (25) Bez uszczerbku dla dyrektywy 2003/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ aktywni uczestnicy programu i beneficjenci z odroczonego uprawnieniem korzystający lub zamierzający skorzystać z prawa do swobodnego przemieszczania się powinni być na swój wniosek we właściwy sposób informowani o uprawnieniach do dodatkowych emerytur. Jeżeli z programem związane są renty rodzinne, beneficjenci pozostali przy życiu powinni mieć takie samo prawo do uzyskania informacji jak beneficjenci z odroczonego uprawnieniem. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość postanowienia, że informacje takie nie muszą być przekazywane częściej niż raz w roku.
- (26) W związku z różnorodnością dodatkowych programów emerytalnych Unia powinna jedynie określić ogólne cele, które należy osiągnąć, dlatego też odpowiednim instrumentem prawnym jest dyrektywa.
- (27) Ponieważ celu niniejszej dyrektywy, a mianowicie łatwiejszego korzystania z prawa pracowników do swobody przemieszczania się między państwami członkowskimi, nie mogą w sposób wystarczający osiągnąć państwa członkowskie, ale z uwagi na zakres i skutki niniejszej dyrektywy można go lepiej osiągnąć na szczeblu unijnym, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym samym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

(¹) Dyrektywa 2003/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami (Dz.U. L 235 z 23.9.2003, s. 10).

- (28) Niniejsza dyrektywa określa wymogi minimalne, co pozostawia państwom członkowskim możliwość przyjęcia lub zachowania przepisów korzystniejszych. Wdrażaniem niniejszej dyrektywy nie można uzasadnić pogorszenia warunków w stosunku do sytuacji już istniejącej w danym państwie członkowskim.
- (29) Nie później niż sześć lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy Komisja powinna sporządzić sprawozdanie z jej stosowania.
- (30) Zgodnie z przepisami krajowymi regulującymi funkcjonowanie dodatkowych programów emerytalnych państwa członkowskie mogą powierzyć partnerom społecznym, na ich wspólny wniosek, wdrożenie niniejszej dyrektywy w odniesieniu do przepisów związanych z układami zbiorowymi, pod warunkiem że państwa członkowskie podejmą wszelkie niezbędne kroki, by móc w każdym momencie zapewnić skutki przewidziane w niniejszej dyrektywie,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa określa przepisy mające na celu ułatwienie korzystania z prawa do swobodnego przemieszczania się pracowników między państwami członkowskimi poprzez ograniczenie przeszkód, które wynikają z niektórych zasad dotyczących dodatkowych programów emerytalnych związanych ze stosunkiem pracy.

Artykuł 2

Zakres zastosowania

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do dodatkowych programów emerytalnych, z wyjątkiem systemów objętych rozporządzeniem (WE) nr 883/2004.
2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:
 - a) dodatkowych programów emerytalnych, które w momencie wejścia w życie niniejszej dyrektywy nie przyjmują już nowych aktywnych uczestników i które pozostają dla nich zamknięte;
 - b) dodatkowych programów emerytalnych, które podlegają środkom obejmującym interwencję organów administracyjnych utworzonych na mocy przepisów krajowych lub organów sądowych, mających służyć zachowaniu lub przywróceniu wcześniejszej sytuacji finansowej tych programów, włączając w to postępowanie likwidacyjne. Niniejsze wyłączenie nie obejmuje okresu po zakończeniu takiej interwencji;
 - c) programów gwarancyjnych na wypadek niewypłacalności, programów kompensacyjnych i krajowych funduszy rezerw emerytalnych; oraz
 - d) jednorazowych wypłat, których pracodawca dokonuje na rzecz pracownika w momencie ustania jego stosunku pracy i które nie są związane ze świadczeniem emerytalnym.
3. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do rent z tytułu niezdolności do pracy lub rent rodzinnych związanych z dodatkowymi programami emerytalnymi, z wyjątkiem szczególnych postanowień art. 5 i 6 dotyczących rent rodzinnych.
4. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie wyłącznie do okresów zatrudnienia przypadających po jej transponowaniu zgodnie z art. 8.
5. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do nabywania i zachowywania uprawnień do dodatkowych emerytur przez pracowników przemieszczających się w obrębie jednego państwa członkowskiego.

Artykuł 3

Definicje

Na użytek niniejszej dyrektywy zastosowanie mają następujące definicje:

- a) „dodatkowa emerytura” oznacza emeryturę przewidzianą w myśl zasad dodatkowego programu emerytalnego utworzonego zgodnie z prawem krajowym i praktyką krajową;
- b) „dodatkowy program emerytalny” oznacza pracowniczy program emerytalny związany ze stosunkiem pracy, ustanowiony zgodnie z prawem krajowym i praktyką krajową i mający na celu zapewnienie pracownikom dodatkowej emerytury;
- c) „aktywni uczestnicy programu” oznaczają pracowników, którym w związku z bieżącym stosunkiem pracy przysługuje lub może przysługiwać po spełnieniu wszelkich wymogów nabycia uprawnień prawo do dodatkowej emerytury zgodnie z zasadami dodatkowego programu emerytalnego;
- d) „okres oczekiwania” oznacza okres zatrudnienia wymagany zgodnie z prawem krajowym lub zasadami dodatkowego programu emerytalnego lub przez pracodawcę, zanim pracownik zyska uprawnienia do uczestnictwa w programie;

- e) „okres gromadzenia nieprzepadalnych uprawnień” oznacza okres aktywnego uczestnictwa w programie wymagany zgodnie z prawem krajowym lub zasadami dodatkowego programu emerytalnego do nabycia prawa do zgromadzonych uprawnień do dodatkowej emerytury;
- f) „zgromadzone nieprzepadalne uprawnienia emerytalne” oznaczają prawo do zgromadzonych uprawnień do dodatkowej emerytury, przysługujące po spełnieniu wszelkich wymogów nabycia uprawnień, zgodnie z zasadami dodatkowego programu emerytalnego i w stosownym przypadku zgodnie z prawem krajowym;
- g) „odchodzący pracownik” oznacza aktywnego uczestnika programu, którego bieżący stosunek pracy ustaje z powodów innych niż nabycie uprawnień do dodatkowej emerytury i który przemieszcza się między państwami członkowskimi;
- h) „beneficjent z odroczoneymi uprawnieniami” oznacza byłego aktywnego uczestnika programu, który zgromadził nieprzepadalne uprawnienia emerytalne w ramach dodatkowego programu emerytalnego, ale nie otrzymuje jeszcze dodatkowej emerytury z tego programu;
- i) „nieaktywne uprawnienia emerytalne” oznaczają nieprzepadalne uprawnienia emerytalne przysługujące w ramach programu, w którym zostały uzyskane przez beneficjenta z odroczoneymi uprawnieniami;
- j) „wartość nieaktywnych uprawnień emerytalnych” oznacza wartość kapitałową uprawnień emerytalnych obliczaną zgodnie z przepisami krajowymi i praktyką krajową.

Artykuł 4

Warunki nabycia uprawnień w ramach dodatkowych programów emerytalnych

1. Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia, by:
 - a) jeżeli zastosowanie ma okres gromadzenia nieprzepadalnych uprawnień lub okres oczekiwania, lub oba te okresy, ich łączna długość nie przekraczała w przypadku odchodzących pracowników trzech lat;
 - b) jeżeli przewidziany jest minimalny wiek gromadzenia nieprzepadalnych uprawnień emerytalnych, nie przekraczał on w przypadku odchodzących pracowników 21 lat;
 - c) jeżeli stosunek pracy ustał przed nabyciem przez odchodzącego pracownika nieprzepadalnych uprawnień emerytalnych, dodatkowy program emerytalny wypłacał składki wpłacone przez pracownika odchodzącego lub w imieniu pracownika odchodzącego zgodnie z przepisami krajowymi, układami zbiorowymi lub umowami zbiorowymi lub, jeżeli odchodzący pracownik ponosi ryzyko inwestycyjne — sumę wpłaconych składek albo wartość inwestycji wynikającą z tych składek.
2. Państwa członkowskie mogą zezwolić partnerom społecznym na określenie w drodze układu zbiorowego innych postanowień, o ile postanowienia takie zapewnią nie mniej korzystną ochronę i nie stanowią przeszkody w swobodnym przemieszczaniu się pracowników.

Artykuł 5

Zachowanie nieaktywnych uprawnień emerytalnych

1. Z zastrzeżeniem ust. 3 i 4 państwa członkowskie przyjmują środki niezbędne do zapewnienia możliwości pozostawienia przez odchodzących pracowników nieprzepadalnych uprawnień emerytalnych w dodatkowym programie emerytalnym, w którym zostały one uzyskane. Do celów ust. 2 wartość początkową tych uprawnień oblicza się w chwili ustania dotychczasowego stosunku pracy odchodzącego pracownika.
2. Uwzględniając charakter zasad i praktyki programu emerytalnego, państwa członkowskie przyjmują środki niezbędne do zapewnienia traktowania nieaktywnych uprawnień emerytalnych odchodzących pracowników oraz beneficjentów pozostałych przy życiu lub wartości takich uprawnień odpowiednio do wartości uprawnień aktywnych uczestników programu lub zgodnie z przyrostem aktualnie wypłacanych świadczeń emerytalnych bądź w inny sposób uznawany za sprawiedliwy, na przykład:
 - a) jeżeli uprawnienia emerytalne w dodatkowym programie emerytalnym są nabywane jako uprawnienie do kwoty nominalnej — przez ochronę wartości nominalnej nieaktywnych uprawnień emerytalnych;
 - b) jeżeli wartość naliczonych uprawnień emerytalnych zmienia się w czasie — przez indeksowanie wartości nieaktywnych uprawnień emerytalnych przy zastosowaniu:
 - (i) stopy procentowej zapisanej w dodatkowym programie emerytalnym; lub
 - (ii) stopy zwrotu z inwestycji uzyskanej przez dodatkowy program emerytalny;
 - lub
 - c) jeżeli wartość naliczonych uprawnień emerytalnych jest indeksowana, na przykład z uwzględnieniem stopy inflacji lub poziomu wynagrodzeń — przez odpowiednią indeksację wartości nieaktywnych uprawnień emerytalnych z zastrzeżeniem proporcjonalnych ograniczeń określonych w prawie krajowym lub uzgodnionych przez partnerów społecznych.

3. Państwa członkowskie mogą zezwolić, by dodatkowe programy emerytalne nie zachowywały zgromadzonych nieprzepadalnych uprawnień pracownika odchodzącego, ale wypłacały odchodzącemu pracownikowi — za jego zgodą wyrażoną po uzyskaniu odpowiednich informacji, w tym dotyczących mających zastosowanie opłat — kapitał, którego wartość odpowiada wartości zgromadzonych nieprzepadalnych uprawnień emerytalnych, jeżeli wartość zgromadzonych nieprzepadalnych uprawnień emerytalnych nie przekracza progu określonego przez dane państwo członkowskie. Państwo członkowskie informuje Komisję o stosowanym progu.

4. Państwa członkowskie mogą zezwolić partnerom społecznym na określenie w drodze układu zbiorowego innych postanowień, o ile postanowienia takie zapewniają nie mniej korzystną ochronę i nie stanowią przeszkody w swobodnym przemieszczaniu się pracowników.

Artykuł 6

Informacje

1. Państwa członkowskie zapewniają aktywnym uczestnikom programu możliwość uzyskania — na wniosek — informacji o tym, jak ustanie stosunku pracy wpłynęłoby na ich uprawnienia do dodatkowej emerytury.

W szczególności udostępnia się informacje dotyczące:

- a) warunków nabycia uprawnień do dodatkowej emerytury oraz konsekwencji ich zastosowania w chwili ustania stosunku pracy;
- b) wartości zgromadzonych przez nich nieprzepadalnych uprawnień emerytalnych lub oszacowania zgromadzonych nieprzepadalnych uprawnień emerytalnych, przeprowadzonego nie więcej niż 12 miesięcy przed złożeniem wniosku o udzielenie informacji; oraz
- c) warunków przyszłego traktowania nieaktywnych uprawnień emerytalnych.

Jeżeli program pozwala na wcześniejszy dostęp do nieprzepadalnych uprawnień emerytalnych poprzez wypłatę kapitału, do udostępnianych informacji dołącza się pisemne pouczenie, że uczestnik powinien rozważyć zasięgnięcie porady w sprawie zainwestowania tego kapitału w celu uzyskania świadczenia emerytalnego.

2. Państwa członkowskie zapewniają beneficjentom z odroczonego uprawnieniami możliwość uzyskania — na wniosek — informacji na temat:

- a) wartości ich nieaktywnych uprawnień emerytalnych lub oszacowania nieaktywnych uprawnień emerytalnych, przeprowadzonego nie więcej niż 12 miesięcy przed złożeniem wniosku o udzielenie informacji; oraz
- b) warunków traktowania nieaktywnych uprawnień emerytalnych.

3. W przypadku rent rodzinnych związanych z dodatkowymi programami emerytalnymi ust. 2 ma w odniesieniu do wypłaty renty rodzinnej zastosowanie do beneficjentów pozostałych przy życiu.

4. Informacje są przekazywane w sposób zrozumiały, na piśmie i w rozsądnym terminie. Państwa członkowskie mogą postanowić, że informacje takie nie muszą być przekazywane częściej niż raz w roku.

5. Obowiązek określony w niniejszym artykule pozostaje bez uszczerbku dla obowiązków instytucji pracowniczych programów emerytalnych zgodnie z art. 11 dyrektywy 2003/41/WE, i stanowi ich uzupełnienie.

Artykuł 7

Wymogi minimalne oraz klauzula o nieobniżaniu poziomu ochrony

1. Państwa członkowskie mogą przyjąć lub zachować przepisy dotyczące nabywania przez pracowników uprawnień do dodatkowych emerytur, zachowywania uprawnień do dodatkowych emerytur przez odchodzących pracowników oraz prawa aktywnych uczestników programu i beneficjentów z odroczonego uprawnieniami do uzyskania informacji, które są korzystniejsze niż przepisy niniejszej dyrektywy.

2. Transpozycja niniejszej dyrektywy nie może w żadnym razie stanowić uzasadnienia dla ograniczenia istniejących w państwach członkowskich uprawnień do nabywania i zachowywania uprawnień do dodatkowych emerytur ani prawa uczestników lub beneficjentów programu do uzyskiwania informacji.

Artykuł 8

Transpozycja

1. Do dnia 21 maja 2018 r. państwa członkowskie przyjmują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy lub zapewniają do tego czasu wprowadzenie wymaganych postanowień uzgodnionych przez partnerów społecznych w drodze układu. Państwa członkowskie mają obowiązek podjąć niezbędne działania umożliwiające im zagwarantowanie rezultatów wymaganych niniejszą dyrektywą. Niezwłocznie informują Komisję o tych przepisach.

2. Przyjęte przez państwa członkowskie przepisy, o których mowa w ust. 1, zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

Artykuł 9

Sprawozdanie

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji wszelkie dostępne informacje o stosowaniu niniejszej dyrektywy do dnia 21 maja 2019 r.
2. Do dnia 21 maja 2020 r. Komisja sporządza sprawozdanie ze stosowania niniejszej dyrektywy i przedstawia je Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu.

Artykuł 10

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 11

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 kwietnia 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2014/54/UE**z dnia 16 kwietnia 2014 r.****w sprawie środków ułatwiających korzystanie z praw przyznanych pracownikom w kontekście swobodnego przepływu pracowników****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 46,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Swobodny przepływ pracowników jest podstawową swobodą, z której korzystają obywatele Unii, oraz jednym z filarów rynku wewnętrznego zapisanych w art. 45 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Jego wdrażanie jest doprecyzowane w prawie Unii mającym na celu zagwarantowanie pełnego korzystania z praw przyznanych obywatelom Unii oraz członkom ich rodzin. Pojęcie „członkowie ich rodzin” należy rozumieć jako mające takie samo znaczenie jak pojęcie zdefiniowane w art. 2 pkt 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾ i powinno się je stosować również do członków rodzin pracowników przygranicznych.
- (2) Swobodny przepływ pracowników jest również kluczowym elementem rozwoju prawdziwego unijnego rynku pracy, umożliwiającym pracownikom przenoszenie się do regionów, w których występują niedobory siły roboczej lub w których jest więcej szans na zatrudnienie, oraz ułatwiającym znalezienie przez większą liczbę osób miejsc pracy bardziej odpowiadających ich umiejętnościom, a także przewyżczanie niedoborów na rynku pracy.
- (3) Swobodny przepływ pracowników daje prawo każdemu obywatelowi Unii, niezależnie od jego miejsca zamieszkania, do swobodnego przemieszczenia się do innego państwa członkowskiego w celu podjęcia tam pracy lub pobytu w nim w celach związanych z pracą. Chroni pracowników przed dyskryminacją ze względu na obywatelstwo w odniesieniu do dostępu do zatrudnienia, warunków zatrudnienia i pracy, zwłaszcza wynagrodzenia i zwolnienia, a także w odniesieniu do przywilejów podatkowych i socjalnych, poprzez zapewnienie im — w ramach prawa krajowego, praktyki i układów zbiorowych — równego traktowania w porównaniu z obywatelami danego państwa członkowskiego. Z praw tych powinni korzystać bez dyskryminacji wszyscy obywatele Unii korzystający ze swojego prawa do swobodnego przemieszczania się, w tym pracownicy zatrudnieni na stałe, pracownicy sezonowi i przygraniczni. Należy odróżnić swobodny przepływ pracowników od swobody świadczenia usług, obejmującej prawo przedsiębiorstw do świadczenia usług w innym państwie członkowskim i do tymczasowego delegowania swoich pracowników w celu wykonania przez nich prac niezbędnych do świadczenia usług w tym państwie członkowskim.
- (4) W odniesieniu do korzystania przez pracowników unijnych i członków ich rodzin z prawa do swobodnego przemieszczania się, art. 45 TFUE przyznaje istotne prawa w zakresie korzystania z tej podstawowej swobody, które to prawa określono dokładniej w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 341 z 21.11.2013, s. 54.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 14 kwietnia 2014 r.

⁽³⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 77).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii (Dz.U. L 141 z 27.5.2011, s. 1).

- (5) Skuteczne korzystanie z prawa do swobodnego przepływu pracowników jest nadal dużym wyzwaniem, a wielu unijnych pracowników jest często nieświadomych swoich praw w tym zakresie. Z uwagi na, między innymi, ich potencjalnie bardziej niekorzystną sytuację unijni pracownicy mogą nadal doświadczać nieuzasadnionych ograniczeń lub przeszkód w zakresie korzystania ze swojego prawa do swobodnego przemieszczania się, takich jak: nieuznawanie kwalifikacji, dyskryminacja ze względu na obywatelstwo, a także wykorzystywanie, gdy przenoszą się do innego państwa członkowskiego. Istnieje zatem rozbieżność między samym prawem a jego stosowaniem w praktyce, którą należy się zająć.
- (6) W lipcu 2010 r., w komunikacie zatytułowanym „Potwierdzenie zasady swobodnego przepływu pracowników: prawa oraz główne zmiany” Komisja zapowiedziała, że zastanowi się nad sposobem podejścia do nowych potrzeb i wyzwań, w szczególności w świetle nowych modeli mobilności dotyczących unijnych pracowników i członków ich rodzin. Komisja stwierdziła również, że w kontekście nowej strategii dla rynku wewnętrznego określi sposoby promowania i usprawniania mechanizmów skutecznego wdrażania zasady równego traktowania w odniesieniu do pracowników unijnych i członków ich rodzin, korzystających z prawa do swobodnego przemieszczania się. Komisja przedstawiła także zmiany w prawodawstwie i orzecznictwie, w szczególności w odniesieniu do zakresu podmiotowego prawa Unii dotyczącego swobodnego przepływu pracowników oraz istoty praw przysługujących pracownikom unijnym i członkom ich rodzin.
- (7) W sprawozdaniu na temat obywatelstwa UE za rok 2010, zatytułowanym „Usuwanie przeszkód w zakresie praw obywatelskich UE” z dnia 27 października 2010 r. Komisja wskazała rozbieżne i nieprawidłowe stosowanie prawa unijnego dotyczącego prawa swobodnego przepływu osób jako jedną z głównych przeszkód napotykaną przez obywateli Unii w skutecznym korzystaniu z ich praw wynikających z prawa unijnego. W związku z tym Komisja ogłosiła swój zamiar podjęcia działań „w celu ułatwienia swobodnego przemieszczania się obywateli UE oraz pochodzących z państw trzecich członków ich rodzin poprzez rygorystyczne egzekwowanie przepisów UE, w tym przepisów o niedyskryminacji, poprzez wspieranie dobrych praktyk, szerzenie praktycznej znajomości przepisów UE oraz szersze rozpowszechnianie informacji na temat prawa obywateli UE do swobodnego przemieszczania się” (sprawozdanie na temat obywatelstwa UE za rok 2010, działanie 15). Ponadto w sprawozdaniu na temat obywatelstwa UE za rok 2013, zatytułowanym „Obywatele UE: wasze prawa, wasza przyszłość”, Komisja podjęła również kwestię potrzeby usunięcia przeszkód administracyjnych i uproszczenia procedur dotyczących obywateli Unii mieszkających, pracujących i podróżujących w innych państwach członkowskich.
- (8) W komunikacie Komisji zatytułowanym „W kierunku odnowy gospodarczej sprzyjającej zatrudnieniu” z dnia 18 kwietnia 2012 r. („pakiet dotyczący zatrudnienia”) Komisja ogłosiła, że zamierza „przedstawić wniosek ustawodawczy w sprawie wsparcia mobilnych pracowników (poprzez informowanie i doradztwo) w wykonywaniu praw przysługujących na mocy TFUE i rozporządzenia (UE) nr 492/2011” oraz wezwała państwa członkowskie do „informowania na temat praw przysługujących na podstawie prawa Unii w dziedzinie niedyskryminacji, równości kobiet i mężczyzn oraz swobodnego przepływu pracowników, oraz zwiększania dostępu do tych praw, a także do otwarcia i ułatwienia dostępu obywateli Unii do stanowisk w administracji publicznej zgodnie z prawem Unii według wykładni Trybunału Sprawiedliwości”. W tym kontekście Trybunał stale utrzymywał w swym orzecznictwie, że zastrzeżenie dostępu do niektórych stanowisk w administracji publicznej tylko dla własnych obywateli należy interpretować w sposób ścisły i dotyczy ono jedynie stanowisk wymagających pośredniego lub bezpośredniego uczestnictwa w wykonywaniu uprawnień powierzonych na mocy prawa publicznego i obowiązków mających na celu ochronę ogólnych interesów państwa lub innych organów publicznych.
- (9) Odpowiednie i skuteczne stosowanie oraz egzekwowanie art. 45 TFUE oraz rozporządzenia (UE) nr 492/2011, a także świadomość przysługujących praw mają zasadnicze znaczenie dla ochrony praw i równego traktowania unijnych pracowników i członków ich rodzin, natomiast ich niewystarczające egzekwowanie zmniejsza skuteczność mających zastosowanie w tej dziedzinie przepisów unijnych oraz zagraża prawom i ochronie pracowników unijnych i członków ich rodzin.
- (10) Bardziej skuteczne i jednolite stosowanie praw przyznanych na mocy przepisów unijnych w zakresie swobodnego przepływu pracowników jest również niezbędne dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego.
- (11) Należy usprawnić stosowanie i monitorowanie przepisów unijnych w zakresie swobodnego przepływu pracowników w celu zapewnienia, aby pracownicy unijni i członkowie ich rodzin, a także pracodawcy, organy publiczne i inne zainteresowane osoby były lepiej poinformowane o prawach i obowiązkach w zakresie swobodnego przemieszczania się oraz aby pomagać i udzielać ochrony pracownikom unijnym i członkom ich rodzin przy korzystaniu z tych praw, a także przeciwdziałać obchodzeniu przepisów przez organy publiczne i pracodawców publicznych lub prywatnych. W tym kontekście państwa członkowskie mogą również rozważyć skutki zwiększonej mobilności, takie jak „drenaż mózgowy” czy odpływ młodzieży.
- (12) Aby zapewnić prawidłowe stosowanie unijnych przepisów prawa materialnego w zakresie swobodnego przepływu pracowników oraz monitorowanie zgodności z tym przepisami, państwa członkowskie powinny podjąć odpowiednie środki w celu ochrony pracowników unijnych i członków ich rodzin, korzystających z prawa do swobodnego przemieszczania się, zarówno przed dyskryminacją ze względu na obywatelstwo, jak i wszelkimi nieuzasadnionymi ograniczeniami lub przeszkodami w korzystaniu z tego prawa.

- (13) W tym celu należy ustanowić przepisy szczegółowe dotyczące skutecznego egzekwowania oraz ułatwić sprawniejsze i bardziej jednolite stosowanie przepisów prawa materialnego regulujących swobodny przepływ pracowników zgodnie z art. 45 TFUE i rozporządzeniem (UE) nr 492/2011. W egzekwowaniu tej podstawowej swobody należy uwzględnić zasadę równości kobiet i mężczyzn oraz zakaz dyskryminacji pracowników unijnych i członków ich rodzin z jakiegokolwiek względu, jak określono w art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej („Karta”).
- (14) W tym kontekście należy zagwarantować rzeczywistą i skuteczną ochronę sądową pracownikom unijnym i członkom ich rodzin, którzy doświadczyli dyskryminacji ze względu na obywatelstwo bądź nieuzasadnionego ograniczenia lub przeszkód w korzystaniu z prawa do swobodnego przemieszczania się. W przypadku gdy państwa członkowskie ustanawiają procedury administracyjne jako środki dochodzenia roszczeń, powinny one zapewnić możliwość zaskarżenia wszelkich decyzji administracyjnych przed sądem w rozumieniu art. 47 Karty. W związku z prawem do skutecznej ochrony prawnej pracownicy unijni powinni mieć ochronę przed wszelkim niekorzystnym traktowaniem lub konsekwencjami wynikającymi ze skargi lub postępowania, które zmierzają do egzekwowania praw gwarantowanych na mocy niniejszej dyrektywy.
- (15) W celu zapewnienia skuteczniejszej ochrony, stowarzyszenia lub podmioty prawne, w tym partnerzy społeczni, powinni być również uprawnieni do angażowania się w postępowania, na zasadach określonych przez państwo członkowskie, w imieniu dotkniętej ofiary albo w celu udzielenia jej wsparcia, za jej zgodą. Powinno to pozostawać bez uszczerbku dla krajowych przepisów proceduralnych dotyczących reprezentowania i obrony w postępowaniu przed sądem oraz dla innych kompetencji i zbiorowych praw partnerów społecznych oraz przedstawicieli pracowników i pracodawców, takich jak działania dotyczące egzekwowania — zgodnie z krajowymi przepisami lub praktyką — układów zbiorowych, a w stosownych przypadkach również działania na rzecz interesu zbiorowego. Z myślą o zapewnieniu skutecznej ochrony prawnej oraz bez uszczerbku dla istniejących mechanizmów obrony zbiorowej, którymi dysponują partnerzy społeczni, oraz dla krajowego prawa lub praktyki krajowej, zachęca się państwa członkowskie do przeglądu wdrożenia wspólnych zasad dotyczących mechanizmów zbiorowego dochodzenia roszczeń o zaprzestanie bezprawnych praktyk oraz roszczeń odszkodowawczych.
- (16) Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, krajowe przepisy dotyczące terminów egzekwowania praw gwarantowanych na mocy niniejszej dyrektywy powinny być tak skonstruowane, aby nie można było uznać, iż praktycznie uniemożliwiają lub zbytnio utrudniają korzystanie z tych praw.
- (17) Sama ochrona przed dyskryminacją ze względu na obywatelstwo zostałaby wzmocniona dzięki istnieniu w każdym państwie członkowskim skutecznych organów dysponujących odpowiednią wiedzą fachową, mających kompetencje w dziedzinie promowania równego traktowania, analizowania problemów, jakie napotykają pracownicy unijni i członkowie ich rodzin, korzystający z prawa do swobodnego przemieszczania się, poszukiwania możliwych rozwiązań i udzielania im konkretnej pomocy. Kompetencje tych organów powinny obejmować między innymi udzielanie pracownikom unijnym i członkom ich rodzin niezależnego poradnictwa prawnego lub innej pomocy, takiej jak dostarczanie informacji prawnych na temat stosowania do nich odpowiednich przepisów unijnych i krajowych dotyczących swobodnego przepływu pracowników, informacji o procedurach składania skarg i pomocy w ochronie ich praw. Kompetencje te mogą również obejmować pomoc w postępowaniach sądowych
- (18) To poszczególne państwa członkowskie powinny decydować, czy przydzielić zadania, które mają być wykonywane na mocy niniejszej dyrektywy, organom, o których mowa powyżej, czy też istniejącym organom mającym podobne cele na poziomie krajowym, na przykład promowanie swobodnego przepływu osób, wdrażanie zasady równego traktowania lub gwarantowanie praw indywidualnych. Gdyby państwo członkowskie zdecydowało o poszerzeniu zakresu kompetencji już istniejącego organu, powinno zapewnić przyznanie temu organowi wystarczających zasobów na skuteczną i adekwatną realizację jego obecnych i dodatkowych zadań. W przypadku gdy zadania przydzielono więcej niż jednemu organowi, państwa członkowskie powinny zapewnić odpowiednią koordynację przy wykonywaniu tych zadań.
- (19) Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby jeden lub większa liczba organów pełniło funkcję punktu kontaktowego oraz aby współpracowały one z równoważnymi punktami kontaktowymi w pozostałych państwach członkowskich i wymieniały się z nimi informacjami, takimi jak: dane kontaktowe wszystkich organów, sposoby dochodzenia roszczeń i dane kontaktowe stowarzyszeń, organizacji lub innych podmiotów prawnych dostarczających informacji i usług na rzecz pracowników unijnych i członków ich rodzin. Wykaz punktów kontaktowych powinien być podany do publicznej wiadomości.
- (20) Państwa członkowskie powinny promować współpracę między organami, które wyznaczyły w ramach niniejszej dyrektywy a istniejącymi podmiotami udzielającymi informacji i pomocy prowadzonymi przez partnerów społecznych, stowarzyszenia, organizacje i inne odpowiednie podmioty prawne, takie jak organizacje odpowiedzialne za koordynację działań na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 ⁽¹⁾, a w stosownych przypadkach przez inspektoraty pracy.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166 z 30.4.2004, s. 1).

- (21) Państwa członkowskie powinny zapewniać wspieranie synergii z istniejącymi narzędziami służącymi udzielaniu informacji oraz wsparcia na poziomie unijnym i w tym celu powinny zapewnić, aby istniejące lub nowo stworzone organy blisko współpracowały z istniejącymi podmiotami udzielającymi informacji i pomocy, takimi jak Twoja Europa, SOLVIT, Europejska Sieć Przedsiębiorczości, punkty kompleksowej obsługi oraz EURES, w tym w stosownych przypadkach partnerstwa transgraniczne EURES.
- (22) Państwa członkowskie powinny promować dialog z partnerami społecznymi i odpowiednimi organizacjami pozarządowymi w celu zwalczania nieuzasadnionych ograniczeń i przeszkód w korzystaniu z prawa do swobodnego przemieszczania się lub różnych form dyskryminacji ze względu na obywatelstwo.
- (23) Państwa członkowskie powinny ustalić, w jaki sposób dostarczać obywatelom Unii, takim jak: pracownicy, studenci, niedawni absolwenci, a także pracodawcy, partnerzy społeczni i inne zainteresowane strony, łatwo dostępnych, istotnych informacji na temat przepisów niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) nr 492/2011, w tym informacji o organach wyznaczonych na mocy niniejszej dyrektywy oraz dostępnych środkach dochodzenia roszczeń i ochrony. Państwa członkowskie powinny podjąć środki, aby udostępnić te informacje w więcej niż jednym języku urzędowym Unii, biorąc pod uwagę potrzeby rynku pracy. Nie powinno to kolidować z przepisami państw członkowskich dotyczącymi stosowania języków. Informacje te mogłyby być przekazywane w ramach doradztwa indywidualnego, a także powinny być łatwo dostępne za pośrednictwem portali Moja Europa i EURES.
- (24) W celu ułatwienia egzekwowania praw przyznanych na mocy prawa Unii, dyrektywa Rady 91/533/EWG⁽¹⁾ powinna być konsekwentnie wdrażana i monitorowana.
- (25) Niniejsza dyrektywa ustanawia wymogi minimalne, tym samym pozostawiając państwom członkowskim możliwość wprowadzenia lub utrzymania korzystniejszych przepisów. Państwa członkowskie mogą również rozszerzyć kompetencje organizacji wykonujących zadania związane z ochroną pracowników unijnych przed dyskryminacją ze względu na obywatelstwo, tak aby obejmowały one również prawo do równego traktowania bez względu na obywatelstwo w odniesieniu do wszystkich obywateli Unii korzystających z prawa do swobodnego przemieszczania się oraz członków ich rodzin, zgodnie z art. 21 TFUE oraz dyrektywą 2004/38/WE. Wdrażanie niniejszej dyrektywy nie powinno służyć jako uzasadnienie dla wprowadzenia przepisów mniej korzystnych w stosunku do istniejących obecnie w poszczególnych państwach członkowskich.
- (26) Skuteczne wdrożenie niniejszej dyrektywy wymaga, aby państwa członkowskie, przyjmując odpowiednie środki w celu spełnienia swoich obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy, zawarły w nich odniesienie do niniejszej dyrektywy lub aby odniesienie takie towarzyszyło urzędowej publikacji środków wykonawczych.
- (27) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji dotyczącą dokumentów wyjaśniających z dnia 28 września 2011 r. państwa członkowskie zobowiązały się do dołączania, w uzasadnionych przypadkach, do powiadomienia o środkach transpozycji jednego lub większej liczby dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów służących transpozycji. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy prawodawca uznaje, że złożenie tych dokumentów jest uzasadnione.
- (28) Po upływie wystarczającego okresu na wdrożenie niniejszej dyrektywy Komisja powinna sporządzić sprawozdanie na temat jej wdrożenia, oceniające w szczególności potrzebę przedłożenia wszelkich koniecznych wniosków celem zagwarantowania skuteczniejszego egzekwowania prawa Unii dotyczącego swobodnego przemieszczania się. W sprawozdaniu tym Komisja powinna uwzględnić ewentualne trudności napotymane przez młodych absolwentów poszukujących zatrudnienia w Unii oraz pochodzących z państw trzecich małżonków pracowników unijnych.
- (29) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i zasad uznanych w Karcie, w szczególności wolności wyboru zawodu i prawa do podejmowania pracy, prawa do niedyskryminacji, w szczególności ze względu na obywatelstwo, prawa do rokowań i działań zbiorowych, należytych i sprawiedliwych warunków pracy, prawa do wolności przemieszczania się i pobytu oraz prawa do skutecznego środka prawnego i do rzetelnego procesu sądowego. Dyrektywa ta musi zostać wdrożona zgodnie z tymi prawami i zasadami.
- (30) Niniejsza dyrektywa nie narusza różnych modeli rynku pracy istniejących w państwach członkowskich, w tym modeli rynku pracy regulowanych układami zbiorowymi.
- (31) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie ustanowienie wspólnych ogólnych ram dla odpowiednich przepisów, środków i mechanizmów niezbędnych dla sprawniejszego i bardziej jednolitego stosowania i egzekwowania w praktyce praw związanych ze swobodnym przemieszczaniem się pracowników przyznanych na mocy TFUE oraz rozporządzenia (UE) nr 492/2011, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 91/533/EWG z dnia 14 października 1991 r. w sprawie obowiązku pracodawcy dotyczącego informowania pracowników o warunkach stosowanych do umowy lub stosunku pracy (Dz.U. L 288 z 18.10.1991, s. 32).

członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary lub skutki działania możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy, które ułatwiają jednolite stosowanie i egzekwowanie w praktyce praw przyznaných na mocy art. 45 TFUE oraz art. 1–10 rozporządzenia (UE) nr 492/2011. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do obywateli Unii korzystających z tych praw i do członków ich rodzin („pracownicy unijni i członkowie ich rodzin”).

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do następujących kwestii, o których mowa w art. 1-10 rozporządzenia (UE) nr 492/2011, w obszarze swobodnego przepływu pracowników:
 - a) dostępu do zatrudnienia;
 - b) warunków zatrudnienia i pracy, w szczególności w odniesieniu do wynagrodzenia, zwolnienia, bezpieczeństwa i higieny pracy oraz, w przypadku utraty pracy, powrotu do pracy lub ponownego zatrudnienia;
 - c) dostępu do przywilejów socjalnych i podatkowych;
 - d) członkostwa w związkach zawodowych i prawa do udziału w/wyboru do organów reprezentujących pracowników;
 - (e) dostępu do szkoleń;
 - (f) dostępu do zasobów mieszkaniowych;
 - (g) dostępu do kształcenia, nauki zawodu oraz szkolenia zawodowego dla dzieci pracowników unijnych;
 - (h) pomocy udzielanej przez urzędy pracy.
2. Zakres stosowania niniejszej dyrektywy jest identyczny z zakresem stosowania rozporządzenia (UE) nr 492/2011.

Artykuł 3

Ochrona praw

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby — po ewentualnym odwołaniu się do innych właściwych organów, w tym, w przypadku gdy uznają to za stosowne, po wykorzystaniu procedur pojednawczych — dostępne były procedury sądowe służące egzekwowaniu obowiązków wynikających z art. 45 TFUE i art. 1–10 rozporządzenia (UE) nr 492/2011, dla wszystkich pracowników unijnych i członków ich rodzin, którzy uważają, że doświadczyli lub doświadczają nieuzasadnionych ograniczeń lub przeszkód w zakresie ich prawa do swobodnego przemieszczania się lub którzy uważają, że zostali pokrzywdzeni z powodu niezastosowania wobec nich zasady równego traktowania, nawet po ustaniu stosunku, w ramach którego miało wystąpić takie ograniczenie, przeszkoda lub dyskryminacja.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby stowarzyszenia, organizacje, w tym partnerzy społeczni, lub inne podmioty prawne, które zgodnie z kryteriami określonymi w ich prawie krajowym, praktyce lub w układach zbiorowych mają uzasadniony interes w zapewnianiu przestrzegania niniejszej dyrektywy, mogły uczestniczyć — w imieniu pracowników unijnych i członków ich rodzin albo w celu udzielenia im wsparcia, za ich zgodą — we wszelkich procedurach sądowych lub administracyjnych przewidzianych do celów egzekwowania praw, o których mowa w art. 1.
3. Ust. 2 stosuje się bez uszczerbku dla innych kompetencji i zbiorowych praw partnerów społecznych, pracowników i przedstawicieli pracodawców, w stosownych przypadkach, w tym prawa do podejmowania działań na rzecz interesu zbiorowego, zgodnie z krajowym prawem lub praktyką.
4. Ust. 2 stosuje się bez uszczerbku dla krajowych przepisów proceduralnych dotyczących reprezentowania w postępowaniach sądowych oraz obrony w takich postępowaniach.
5. Ust. 1 i 2 stosuje się bez uszczerbku dla krajowych przepisów dotyczących terminów egzekwowania praw, o których mowa w art. 1. Terminy przewidziane w prawie krajowym nie mogą jednak praktycznie uniemożliwiać lub zbyt utrudniać korzystania z tych praw.
6. Państwa członkowskie wprowadzają do swoich krajowych systemów prawnych środki niezbędne do ochrony pracowników unijnych przed wszelkiego rodzaju niekorzystnym traktowaniem lub niekorzystnymi konsekwencjami wynikającymi ze skargi lub postępowania, które zmierzają do egzekwowania praw, o których mowa w art. 1.

Artykuł 4

Organy promujące równe traktowanie oraz wspierające pracowników unijnych i członków ich rodzin

1. Każde państwo członkowskie wyznacza jedną lub większą liczbę struktur lub organów („organy”), których zadaniem jest promowanie, analiza, monitorowanie i wspieranie równego traktowania pracowników unijnych i członków ich rodzin bez dyskryminacji ze względu na obywatelstwo, nieuzasadnionych ograniczeń lub przeszkód w zakresie ich prawa do swobodnego przemieszczania się, oraz podejmuje niezbędne kroki, aby zapewnić właściwe funkcjonowanie takich organów. Organy te mogą być częścią istniejących organów na poziomie krajowym mających podobne cele.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby do kompetencji tych organów należało:
 - a) dostarczanie lub zapewnianie niezależnego poradnictwa prawnego lub innej pomocy pracownikom unijnym i członkom ich rodzin, bez uszczerbku dla ich praw, oraz praw stowarzyszeń, organizacji i innych podmiotów prawnych, o których mowa w art. 3;
 - b) pełnienie roli punktów kontaktowych dla równoważnych punktów kontaktowych w innych państwach członkowskich w celu współpracy i wymiany stosownych informacji;
 - c) przeprowadzanie lub zlecenie niezależnych sondaży i analiz na temat nieuzasadnionych ograniczeń lub przeszkód w zakresie prawa do swobodnego przemieszczania się, lub dyskryminacji ze względu na obywatelstwo, w odniesieniu do pracowników unijnych i członków ich rodzin;
 - d) zapewnianie publikacji niezależnych sprawozdań i wydawanie zaleceń w odniesieniu do wszelkich kwestii związanych z tego rodzaju ograniczeniami i przeszkodami lub dyskryminacją;
 - e) publikowanie stosownych informacji o stosowaniu na poziomie krajowym przepisów Unii w dziedzinie swobodnego przepływu pracowników.

W odniesieniu do akapitu pierwszego lit. a), w przypadku gdy organy udzielają pomocy w postępowaniach sądowych, pomoc taka jest bezpłatna dla osób nieposiadających wystarczających środków, zgodnie z prawem krajowym lub praktyką krajową.

3. Państwa członkowskie przekazują Komisji nazwy i dane kontaktowe punktów kontaktowych oraz wszelkie aktualizacje i zmiany ich dotyczące. Komisja przechowuje wykaz punktów kontaktowych i udostępnia go państwom członkowskim.
4. Państwa członkowskie zapewniają, aby istniejące lub nowo stworzone organy wiedziały o istnieniu podmiotów udzielających informacji i pomocy na poziomie Unii, takich jak Twoja Europa, SOLVIT, EURES, Europejska Sieć Przedsiębiorczości i punkty kompleksowej obsługi, oraz aby organy te były w stanie korzystać z usług tych podmiotów i z nimi współpracować.
5. W przypadku gdy zadania, o których mowa w ust. 2, przydzielono więcej niż jednemu organowi, państwa członkowskie zapewniają odpowiednią koordynację wykonywania tych zadań.

Artykuł 5

Dialog

Państwa członkowskie promują dialog z partnerami społecznymi i stosownymi organizacjami pozarządowymi mającymi, zgodnie z prawem krajowym lub praktyką krajową, uzasadniony interes w przyczynianiu się do zwalczania nieuzasadnionych ograniczeń i przeszkód w zakresie prawa do swobodnego przemieszczania się, oraz dyskryminacji ze względu na obywatelstwo, w odniesieniu do pracowników unijnych i członków ich rodzin, w celu wspierania zasady równego traktowania.

Artykuł 6

Dostęp do informacji i jej rozpowszechnianie

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby zainteresowane osoby, w szczególności unijni pracownicy i pracodawcy, były powiadamiane — wszelkimi stosownymi środkami na całym ich terytorium — o przepisach przyjmowanych na mocy niniejszej dyrektywy i w związku z art. 1–10 rozporządzenia (UE) nr 492/2011.
2. Państwa członkowskie dostarczają — w więcej niż jednym języku urzędowym instytucji Unii — zrozumiałych, nieodpłatnych, łatwo dostępnych, wszechstronnych i aktualnych informacji o prawach przyznanych na mocy prawa Unii dotyczącego swobodnego przepływu pracowników. Informacje te powinny również być łatwo dostępne za pośrednictwem portali Twoja Europa i EURES.

*Artykuł 7***Wymogi minimalne**

1. Państwa członkowskie mogą wprowadzić lub utrzymać w mocy przepisy korzystniejsze z punktu widzenia ochrony zasady równego traktowania od przepisów ustanowionych w niniejszej dyrektywie.
2. Państwa członkowskie mogą postanowić, że kompetencje organów, o których mowa w art. 4 niniejszej dyrektywy, służące promowaniu, analizie, monitorowaniu i wspieraniu równego traktowania wszystkich pracowników unijnych i członków ich rodzin bez względu na obywatelstwo, obejmują również prawo do równego traktowania bez względu na obywatelstwo w odniesieniu do wszystkich obywateli Unii korzystających z prawa do swobodnego przemieszczania się oraz członków ich rodzin, zgodnie z art. 21 TFUE oraz dyrektywą 2004/38/WE.
3. Wdrożenie niniejszej dyrektywy nie może w żadnych okolicznościach stanowić wystarczającej podstawy do obniżenia poziomu ochrony pracowników unijnych i członków ich rodzin w dziedzinach, w których ma ona zastosowanie, bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do reagowania na zmiany sytuacji poprzez wprowadzenie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, które różnią się od przepisów obowiązujących w dniu 20 maja 2014 r., pod warunkiem że przepisy niniejszej dyrektywy są przestrzegane.

*Artykuł 8***Transpozycja**

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 21 maja 2016 r. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

*Artykuł 9***Sprawozdanie**

Do dnia 21 listopada 2018 r. Komisja przedstawi sprawozdanie dla Parlamentu Europejskiego, Rady i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego na temat wdrożenia niniejszej dyrektywy, celem zaproponowania, w razie potrzeby, niezbędnych zmian.

*Artykuł 10***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 11***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 kwietnia 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

DECYZJA RADY

z dnia 14 kwietnia 2014 r.

w sprawie zawarcia Umowy między Unią Europejską a Republiką Azerbejdżanu o readmisji osób przebywających nielegalnie

(2014/239/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 79 ust. 3 w związku z art. 218 ust. 6 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z decyzją Rady 2014/242/UE ⁽¹⁾ Umowa między Unią Europejską a Republiką Azerbejdżanu o readmisji osób przebywających nielegalnie („umowa”) została podpisana, w imieniu Unii, z zastrzeżeniem jej zawarcia w późniejszym terminie.
- (2) Umowa powinna zostać zatwierdzona.
- (3) Na mocy umowy ustanawia się Wspólny Komitet ds. Readmisji, który ma przyjąć swój regulamin wewnętrzny. Właściwe jest wprowadzenie uproszczonej procedury ustalania stanowiska Unii w tym przypadku.
- (4) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, te państwa członkowskie nie uczestniczą w przyjęciu niniejszej decyzji i nie są nią związane ani jej nie stosują.
- (5) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej oraz do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji, nie jest nią związana ani jej nie stosuje,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Umowa między Unią Europejską a Republiką Azerbejdżanu o readmisji osób przebywających nielegalnie zostaje niniejszym zatwierdzona w imieniu Unii.

Tekst umowy dołącza się do niniejszej decyzji.

⁽¹⁾ Zob. s. 47 niniejszego Dziennika Urzędowego.

Artykuł 2

Przewodniczący Rady wyznacza osobę lub osoby uprawnione do dokonania w imieniu Unii zawiadomienia, o którym mowa w art. 23 ust. 2 umowy, w celu wyrażenia zgody Unii na związanie się postanowieniami umowy ⁽¹⁾.

Artykuł 3

Komisja, wspomagana przez ekspertów z państw członkowskich, reprezentuje Unię we Wspólnym Komitecie ds. Readmisji ustanowionym na mocy art. 19 umowy.

Artykuł 4

Komisja przyjmuje stanowisko Unii w ramach Wspólnego Komitetu ds. Readmisji w sprawie przyjęcia regulaminu tego komitetu zgodnie z art. 19 ust. 5 umowy po konsultacji ze specjalnym komitetem wyznaczonym przez Radę.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 14 kwietnia 2014 r.

W imieniu Rady
A. TSAFTARIS
Przewodniczący

⁽¹⁾ Data wejścia w życie umowy zostanie opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* przez Sekretariat Generalny Rady.

UMOWA**między Unią Europejską a Republiką Azerbejdżanu o readmisji osób przebywających nielegalnie**

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

UNIA EUROPEJSKA, zwana dalej „Unią”,

oraz

REPUBLIKA AZERBEJDŻANU, zwana dalej „Azerbejdżanem”,

KIERUJĄC SIĘ chęcią zacieśnienia współpracy w celu skuteczniejszego zwalczania nielegalnej imigracji,

PRAGNĄC ustanowić w drodze niniejszej umowy oraz na zasadzie wzajemności szybkie i skuteczne procedury ustalania tożsamości i organizowania bezpiecznego i zgodnego z przepisami powrotu osób, które nie spełniają warunków wjazdu, przebywania lub pobytu na terytorium Azerbejdżanu bądź jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej lub przestały spełniać te warunki, a także ułatwić tranzyt takich osób w duchu współpracy,

PODKREŚLAJĄC, że niniejsza umowa nie narusza praw, obowiązków i zakresu odpowiedzialności Unii, jej państw członkowskich ani Azerbejdżanu, wynikających z prawa międzynarodowego oraz w szczególności z Konwencji z dnia 28 lipca 1951 r. dotyczącej statusu uchodźców oraz protokołu do tej konwencji z dnia 31 stycznia 1967 r.,

MAJĄC NA UWADZE, że zgodnie z art. 21 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz stanowiska Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Irlandia nie będą uczestniczyć w niniejszej umowie, o ile nie powiadomią o swojej chęci takiego uczestnictwa zgodnie z tym protokołem,

ZWAŻYWSZY, że postanowienia niniejszej umowy wchodzącej w zakres tytułu V części trzeciej Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej nie mają zastosowania do Królestwa Danii, zgodnie z Protokołem nr 22 w sprawie stanowiska Królestwa Danii załączonym do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

UZGADNIAJĄ, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Definicje

Do celów niniejszej umowy:

- a) „readmisja” oznacza przekazanie przez państwo składające wniosek i przyjęcie przez państwo rozpatrujące wniosek osób (własnych obywateli państwa rozpatrującego wniosek, obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców), które nielegalnie wjechały na terytorium państwa składającego wniosek, nielegalnie się na nim znajdują lub przebywają, zgodnie z postanowieniami niniejszej umowy;
- b) „Umawiające się Strony” oznaczają Azerbejdżan i Unię;
- c) „państwo członkowskie” oznacza każde państwo członkowskie Unii związane niniejszą umową;
- d) „obywatel Azerbejdżanu” oznacza każdą osobę, która posiada obywatelstwo Azerbejdżanu zgodnie z jego prawodawstwem;
- e) „obywatel państwa członkowskiego” oznacza każdą osobę, która posiada obywatelstwo państwa członkowskiego w rozumieniu definicji przyjętej na potrzeby Unii;

- f) „obywatel państwa trzeciego” oznacza każdą osobę, która posiada obywatelstwo inne niż Azerbejdżanu czy jednego z państw członkowskich;
- g) „bezpaństwowiec” oznacza każdą osobę nieposiadającą obywatelstwa jakiegokolwiek państwa;
- h) „dokument pobytowy” oznacza wszelkiego rodzaju zezwolenie wydane przez Azerbejdżan lub jedno z państw członkowskich, uprawniające daną osobę do przebywania na ich terytorium. Pojęcie to nie obejmuje czasowych zezwoleń na pozostanie na jego terytorium w związku z rozpatrywaniem wniosku o azyl lub o dokument pobytowy;
- i) „wiza” oznacza zezwolenie wydane lub decyzję podjętą przez Azerbejdżan lub jedno z państw członkowskich, w przypadku gdy wydanie zezwolenia lub podjęcie decyzji jest wymagane w związku z wjazdem na jego terytorium, przebywaniem na tym terytorium lub tranzytem przez to terytorium. Niniejsza definicja nie obejmuje lotniskowej wizy tranzytowej;
- j) „państwo składające wniosek” oznacza państwo (Azerbejdżan lub jedno z państw członkowskich), które składa wniosek o readmisję zgodnie z art. 8 lub wniosek tranzytowy zgodnie z art. 15 niniejszej umowy;
- k) „państwo rozpatrujące wniosek” oznacza państwo (Azerbejdżan lub jedno z państw członkowskich), do którego skierowany jest wniosek o readmisję zgodnie z art. 8 lub wniosek tranzytowy zgodnie z art. 15 niniejszej umowy;
- l) „właściwy organ” oznacza każdy krajowy organ Azerbejdżanu lub jednego z państw członkowskich, któremu powierzono zadanie wykonania niniejszej umowy zgodnie z jej art. 20 ust. 1 lit. a);
- m) „tranzyt” oznacza przejazd obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca przez terytorium państwa rozpatrującego wniosek podczas podróży z państwa składającego wniosek do kraju przeznaczenia.

Artykuł 2

Podstawowe zasady

Wzmacniając współpracę w zakresie zapobiegania nielegalnej migracji i zwalczania jej, państwo rozpatrujące wniosek i państwo składające wniosek zapewniają, w ramach stosowania niniejszej umowy, wobec osób objętych jej zakresem, poszanowanie praw człowieka oraz przestrzeganie zobowiązań i zakresu odpowiedzialności wynikających z następujących instrumentów międzynarodowych mających zastosowanie do Stron, w szczególności:

- Powszechnej deklaracji praw człowieka z 1948 r.;
- europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z 1950 r. i jej protokołów;
- Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych z 1966 r.;
- Konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur z 1984 r.;
- Konwencji genewskiej dotyczącej statusu uchodźców z 1951 r. i jej protokołu z 1967 r.

Państwo rozpatrujące wniosek zapewnia w szczególności, zgodnie ze swoimi zobowiązaniami wynikającymi z instrumentów międzynarodowych wymienionych powyżej, ochronę praw osób podlegających readmisji na swoim terytorium.

Państwo składające wniosek powinno przedkładać dobrowolny powrót nad wymuszony powrót w przypadku gdy nie ma powodów, by uważać, że zakłóciłoby to powrót danej osoby do państwa rozpatrującego wniosek.

SEKCJA I

OBOWIĄZKI AZERBEJDŻANU W ZAKRESIE READMISJI

Artykuł 3

Readmisja własnych obywateli

1. Na wniosek państwa członkowskiego i bez żadnych dodatkowych formalności, innych niż te przewidziane w niniejszej umowie, Azerbejdżan dokonuje readmisji wszystkich osób, które nie spełniają obowiązujących warunków wjazdu, przebywania lub pobytu na terytorium państwa członkowskiego składającego wniosek lub przestały spełniać te warunki, o ile zostało udowodnione lub istnieją uzasadnione domniemanie na podstawie dostarczonych dowodów *prima facie*, że osoby te są obywatelami Azerbejdżanu.

2. Azerbejdżan dokonuje również readmisji:
 - a) niebędących w związku małżeńskim małoletnich dzieci osób, o których mowa w ust. 1, niezależnie od ich miejsca urodzenia czy obywatelstwa, chyba że mają one niezależne prawo pobytu w państwie członkowskim składającym wniosek lub posiadają ważny dokument pobytowy wydany przez inne państwo członkowskie;
 - b) posiadających inne obywatelstwo lub będących bezpaństwowcami małżonków osób, o których mowa w ust. 1, o ile mają oni prawo wjazdu i pobytu bądź przyznaje się im prawo wjazdu i pobytu na terytorium Azerbejdżanu, chyba że mają oni niezależne prawo pobytu w państwie członkowskim składającym wniosek lub posiadają ważny dokument pobytowy wydany przez inne państwo członkowskie.
3. Azerbejdżan dokonuje także readmisji osób nielegalnie przebywających lub zamieszkujących w państwie członkowskim składającym wniosek, które wraz z wjazdem na terytorium państwa członkowskiego rzekły się obywatelstwa Azerbejdżanu zgodnie z krajowymi przepisami tego ostatniego, chyba że osoby takie otrzymały ze strony któregośkolwiek państwa członkowskiego przynajmniej zapewnienie uzyskania naturalizacji.
4. Po pozytywnym rozpatrzeniu wniosku o readmisję przez Azerbejdżan właściwe przedstawicielstwo dyplomatyczne lub konsularne Azerbejdżanu, niezależnie od woli osoby podlegającej readmisji, bezpłatnie i nie później niż w ciągu pięciu dni roboczych wydaje dokument podróży wymagany do powrotu osoby podlegającej readmisji, którego okres ważności wynosi 150 dni. Jeśli w ciągu pięciu dni roboczych Azerbejdżan nie wyda dokumentu podróży, uznaje się, że akceptuje on użycie standardowego dokumentu podróży UE do celów wydalenia z kraju (załącznik 7) ⁽¹⁾.
5. Jeżeli z przyczyn prawnych lub faktycznych dana osoba nie może zostać przekazana w okresie ważności pierwotnie wydanego dokumentu podróży, właściwe przedstawicielstwo dyplomatyczne lub konsularne Azerbejdżanu w ciągu pięciu dni roboczych i bezpłatnie wydaje nowy dokument podróży z takim samym okresem ważności. Jeśli w ciągu pięciu dni roboczych Azerbejdżan nie wyda nowego dokumentu podróży, uznaje się, że akceptuje on użycie standardowego dokumentu podróży UE do celów wydalenia z kraju (załącznik 7) ⁽²⁾.

Artykuł 4

Readmisja obywateli państw trzecich i bezpaństwowców

1. Na wniosek państwa członkowskiego i bez żadnych dodatkowych formalności, innych niż przewidziane w niniejszej umowie, Azerbejdżan dokonuje readmisji wszelkich obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców, którzy nie spełniają obowiązujących warunków wjazdu, przebywania i pobytu na terytorium państwa członkowskiego składającego wniosek lub przestali spełniać te warunki, o ile zostało udowodnione lub istnieje uzasadnione domniemanie na podstawie dostarczonych dowodów *prima facie*, że osoby te:
 - a) posiadają w chwili składania wniosku o readmisję ważną wizę lub dokument pobytowy wydany przez Azerbejdżan; lub
 - b) nielegalnie i bezpośrednio wjechały na terytorium danego państwa członkowskiego po pobycie na terytorium Azerbejdżanu bądź po transycie przez jego terytorium.
2. Obowiązek readmisji, o którym mowa w ust. 1, nie ma zastosowania, jeżeli:
 - a) obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec znalazł się na terenie międzynarodowego portu lotniczego Azerbejdżanu jedynie w związku z tranzytem lotniczym;
 - b) obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec korzystał z bezwizowego dostępu do terytorium państwa członkowskiego składającego wniosek.
3. Bez uszczerbku dla art. 7 ust. 2, po pozytywnym rozpatrzeniu przez Azerbejdżan wniosku o readmisję państwo członkowskie składające wniosek wydaje osobie, na której readmisję wyrażono zgodę, standardowy dokument podróży UE do celów wydalenia z kraju (załącznik 7) ⁽³⁾.

⁽¹⁾ W formie określonej w zaleceniu Rady z dnia 30 listopada 1994 r. (Dz.U. C 274 z 19.9.1996, s. 18).

⁽²⁾ Tamże.

⁽³⁾ Tamże.

SEKCJA II

OBOWIĄZKI UNII W ZAKRESIE READMISJI

Artykuł 5

Readmisja własnych obywateli

1. Na wniosek Azerbejdżanu i bez żadnych dodatkowych formalności, innych niż przewidziane w niniejszej umowie, państwo członkowskie dokonuje readmisji wszystkich osób, które nie spełniają obowiązujących warunków wjazdu, przebywania lub pobytu na terytorium Azerbejdżanu lub przestały spełniać takie warunki, o ile zostało udowodnione lub istnieje uzasadnione domniemanie na podstawie dostarczonych dowodów *prima facie*, że osoby te są obywatelami tego państwa członkowskiego.
2. Państwo członkowskie dokonuje również readmisji:
 - a) niebędących w związku małżeńskim małoletnich dzieci osób, o których mowa w ust. 1, niezależnie od ich miejsca urodzenia czy obywatelstwa, chyba że mają one niezależne prawo pobytu w Azerbejdżanie;
 - b) posiadających inne obywatelstwo lub będących bezpaństwowcami małżonków osób, o których mowa w ust. 1, o ile mają oni prawo wjazdu i pobytu bądź przyznaje się im prawo wjazdu i pobytu na terytorium państwa członkowskiego rozpatrującego wniosek, chyba że mają oni niezależne prawo pobytu w Azerbejdżanie.
3. Państwo członkowskie dokonuje także readmisji osób nielegalnie przebywających lub zamieszkujących w Azerbejdżanie, które wraz z wjazdem na terytorium Azerbejdżanu zostały pozbawione lub zrzekły się obywatelstwa państwa członkowskiego zgodnie z krajowymi przepisami tego ostatniego, chyba że osoby takie otrzymały ze strony Azerbejdżanu przynajmniej zapewnienie uzyskania naturalizacji.
4. Po pozytywnym rozpatrzeniu wniosku o readmisję przez państwo członkowskie rozpatrujące wniosek właściwe przedstawicielstwo dyplomatyczne lub konsularne tego państwa członkowskiego, niezależnie od woli osoby podlegającej readmisji, bezpłatnie i nie później niż w ciągu pięciu dni roboczych wydaje dokument podróży wymagany do powrotu osoby podlegającej readmisji, którego okres ważności wynosi 150 dni. Jeśli w ciągu pięciu dni roboczych państwo członkowskie rozpatrujące wniosek nie wyda dokumentu podróży, uznaje się, że akceptuje ono użycie standardowego dokumentu podróży Azerbejdżanu do celów wydalenia z kraju (załącznik 8).
5. Jeżeli z przyczyn prawnych lub faktycznych dana osoba nie może zostać przekazana w okresie ważności pierwotnie wydanego dokumentu podróży, właściwe przedstawicielstwo dyplomatyczne lub konsularne tego państwa członkowskiego w ciągu pięciu dni roboczych i bezpłatnie wydaje nowy dokument podróży z takim samym okresem ważności. Jeśli w ciągu pięciu dni roboczych państwo członkowskie nie wyda dokumentu podróży, uznaje się, że akceptuje ono użycie standardowego dokumentu podróży Azerbejdżanu do celów wydalenia z kraju (załącznik 8).

Artykuł 6

Readmisja obywateli państw trzecich i bezpaństwowców

1. Na wniosek Azerbejdżanu i bez żadnych dodatkowych formalności, innych niż przewidziane w niniejszej umowie, państwo członkowskie dokonuje readmisji wszelkich obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców, którzy nie spełniają obowiązujących warunków wjazdu, przebywania lub pobytu na terytorium Azerbejdżanu lub przestały spełniać takie warunki, o ile zostało udowodnione lub istnieje uzasadnione domniemanie na podstawie dostarczonych dowodów *prima facie*, że osoby te:
 - a) posiadają w chwili składania wniosku o readmisję ważną wizę lub dokument pobytowy wydany przez państwo członkowskie rozpatrujące wniosek; lub
 - b) nielegalnie i bezpośrednio wjechały na terytorium Azerbejdżanu po pobycie na terytorium państwa członkowskiego rozpatrującego wniosek bądź po transycie przez jego terytorium.
2. Obowiązek readmisji, o którym mowa w ust. 1, nie ma zastosowania, jeżeli:
 - a) obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec znalazł się na terenie międzynarodowego portu lotniczego państwa członkowskiego rozpatrującego wniosek jedynie w związku z tranzytem lotniczym; lub
 - b) obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec korzystał z bezwizowego dostępu do terytorium Azerbejdżanu.

3. Obowiązek readmisji, o którym mowa w ust. 1, dotyczy tego państwa członkowskiego, które wydało wizę lub dokument pobytowy. Jeśli wizę lub dokument pobytowy wydały dwa państwa członkowskie lub większa ich liczba, obowiązek readmisji określony w ust. 1 stosuje się do tego państwa członkowskiego, które wydało dokument o dłuższym okresie ważności, lub — jeśli okres ważności jednego lub kilku z takich dokumentów upłynął — dokument, który jest nadal ważny. Jeżeli upłynął okres ważności wszystkich dokumentów, obowiązek readmisji określony w ust. 1 stosuje się do tego państwa członkowskiego, które wydało dokument z najpóźniejszym terminem ważności. Jeżeli nie da się tego ustalić, obowiązek readmisji określony w ust. 1 stosuje się do tego państwa członkowskiego, które dana osoba opuściła najpóźniej.

4. Bez uszczerbku dla art. 7 ust. 2, po pozytywnym rozpatrzeniu przez dane państwo członkowskie wniosku o readmisję Azerbejdżan wydaje osobie, na readmisję której wyrażono zgodę, dokument podróży wymagany do powrotu tej osoby (załącznik 8).

SEKCJA III

PROCEDURA READMISJI

Artykuł 7

Zasady ogólne

1. Z zastrzeżeniem ust. 2 każde przekazanie osoby, która ma podlegać readmisji na podstawie jednego z zobowiązań określonych w art. 3–6, wymaga złożenia wniosku o readmisję do właściwego organu państwa rozpatrującego wniosek.

2. Jeśli osoba, która ma podlegać readmisji, posiada ważny dokument podróży oraz, w przypadku obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców, także ważną wizę lub dokument pobytowy państwa rozpatrującego wniosek, przekazanie tej osoby może nastąpić bez konieczności złożenia przez państwo składające wniosek wniosku o readmisję oraz, w przypadku obywateli państwa rozpatrującego wniosek, złożenia pisemnego powiadomienia, zgodnie z art. 12 ust. 1, do właściwego organu państwa rozpatrującego wniosek.

3. Bez uszczerbku dla ust. 2, jeśli daną osobę zatrzymano na obszarze znajdującym się w odległości nie większej niż 15 kilometrów od terenu i na terenie portów morskich i międzynarodowych portów lotniczych, w tym stref celnych, państwa składającego wniosek po tym, jak nielegalnie przekroczyła granicę, przybywając bezpośrednio z terytorium państwa rozpatrującego wniosek, państwo składające wniosek może złożyć wniosek o readmisję w ciągu dwóch dni roboczych od chwili zatrzymania tej osoby (procedura przyspieszona).

Artykuł 8

Wniosek o readmisję

1. Wniosek o readmisję, w zakresie, w jakim jest to możliwe, powinien zawierać następujące informacje:

- a) dane określające tożsamość osoby, która ma podlegać readmisji (na przykład imiona, nazwiska, datę i — o ile to możliwe — miejsce urodzenia oraz ostatnie miejsce pobytu), a w stosownych przypadkach także dane określające tożsamość małoletnich dzieci niebędących w związku małżeńskim lub małżonków;
- b) w przypadku własnych obywateli: wskazanie środków stanowiących dowód lub dowód *prima facie* potwierdzający obywatelstwo, zgodnie z, odpowiednio, załącznikami 1 i 2;
- c) w przypadku obywateli państw trzecich i bezpaństwowców: wskazanie środków stanowiących dowód lub dowód *prima facie* potwierdzający spełnienie warunków readmisji obywateli państw trzecich i bezpaństwowców, zgodnie z, odpowiednio, załącznikami 3 i 4;
- d) zdjęcie osoby, która ma podlegać readmisji.

2. Wniosek o readmisję, w zakresie, w jakim jest to możliwe, powinien również zawierać następujące informacje:

- a) oświadczenie stwierdzające, że osoba, która ma być przekazana, może potrzebować pomocy lub opieki, pod warunkiem że osoba ta wyraziła jednoznaczną zgodę na takie oświadczenie;
- b) wszelkie inne środki ochrony, bezpieczeństwa bądź informacje dotyczące stanu zdrowia danej osoby, jakie mogą być niezbędne w poszczególnych przypadkach przekazywania.

3. Wspólny wzór, z którego należy korzystać przy sporządzaniu wniosków o readmisję, zamieszczono w załączniku 5 do niniejszej umowy.
4. Wnioski o readmisję można składać za pośrednictwem różnych środków porozumiewania się na odległość, w tym elektronicznych środków przekazu, na przykład faksem, pocztą elektroniczną itp.

Artykuł 9

Środki dowodowe potwierdzające obywatelstwo

1. Dowód potwierdzający obywatelstwo zgodnie z art. 3 ust. 1 i art. 5 ust. 1 można przedstawić w szczególności za pomocą dokumentów wymienionych w załączniku 1 do niniejszej umowy, nawet jeśli ich okres ważności upłynął maksymalnie do 6 miesięcy wcześniej. Jeżeli przedstawiono takie dokumenty, państwa członkowskie oraz Azerbejdżan wzajemnie uznają obywatelstwo bez prowadzenia dalszego dochodzenia. Dowód potwierdzający obywatelstwo nie może być oparty na fałszywych dokumentach.
2. Na mocy art. 3 ust. 1 i art. 5 ust. 1 dowód *prima facie* potwierdzający obywatelstwo można w szczególności przedstawić za pomocą dokumentów wymienionych w załączniku 2 do niniejszej umowy, nawet gdy upłynął ich okres ważności. Jeżeli przedstawiono takie dokumenty, państwa członkowskie i Azerbejdżan uznają, że obywatelstwo zostało ustalone, chyba że posiadają dowody przeciwne. Dowód *prima facie* potwierdzający obywatelstwo nie może być oparty na fałszywych dokumentach.
3. Jeśli nie można okazać żadnego z dokumentów wymienionych w załączniku 1 lub 2 lub okazane dokumenty nie stanowią w sposób wystarczający należytego uzasadnienia, właściwe przedstawicielstwo dyplomatyczne lub konsularne danego państwa rozpatrującego wniosek przeprowadza na prośbę państwa składającego wniosek, którą należy ująć we wniosku o readmisję, bez zbędnej zwłoki, najpóźniej w ciągu pięciu dni roboczych od dnia złożenia wniosku, rozmowę z osobą, która ma podlegać readmisji, w celu ustalenia jej obywatelstwa.
4. Procedurę dotyczącą takich rozmów można ustanowić w protokołach wykonawczych przewidzianych w art. 20.

Artykuł 10

Środki dowodowe dotyczące obywateli państw trzecich i bezpaństwowców

1. Dowody potwierdzające warunki readmisji obywateli państw trzecich i bezpaństwowców określone w art. 4 ust. 1 i art. 6 ust. 1 oparte są w szczególności na środkach dowodowych wymienionych w załączniku 3 do niniejszej umowy; nie mogą się one opierać na fałszywych dokumentach. Państwa członkowskie oraz Azerbejdżan wzajemnie uznają wszelkie takie dowody bez prowadzenia dalszego dochodzenia.
2. Dowody *prima facie* potwierdzające warunki readmisji obywateli państw trzecich i bezpaństwowców określone w art. 4 ust. 1 i art. 6 ust. 1 oparte są w szczególności na środkach dowodowych wymienionych w załączniku 4 do niniejszej umowy; nie mogą się one opierać na fałszywych dokumentach. W przypadku przedstawienia takich dowodów *prima facie* państwa członkowskie i Azerbejdżan uznają warunki za ustalone, chyba że posiadają dowody przeciwne.
3. O bezprawnym charakterze wjazdu, przebywania lub pobytu decyduje brak, w dokumentach podróży danej osoby, koniecznej wizy lub innego zezwolenia na pobyt na terytorium państwa składającego wniosek. Dowodem *prima facie* bezprawnego wjazdu, przebywania lub pobytu jest także oświadczenie państwa składającego wniosek, że dana osoba nie posiada niezbędnych dokumentów podróży, wizy lub dokumentu pobytowego.

Artykuł 11

Terminy

1. Właściwy organ państwa składającego wniosek musi złożyć wniosek o readmisję do właściwego organu państwa rozpatrującego wniosek w ciągu nie więcej niż 6 miesięcy po dniu uzyskania informacji, że obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec nie spełnia obowiązujących warunków wjazdu, przebywania lub pobytu bądź przestał spełniać te warunki. W przypadku gdy istnieją prawne lub faktyczne przeszkody uniemożliwiające złożenie wniosku w terminie, na wniosek państwa składającego wniosek termin ten przedłuża się, ale wyłącznie do czasu ustąpienia przeszkód.

2. Odpowiedź na wniosek o readmisję musi być udzielona na piśmie
 - a) w ciągu dwóch dni roboczych, w przypadku gdy wniosek złożono w ramach procedury przyspieszonej (art. 7 ust. 3);
 - b) w ciągu piętnastu dni kalendarzowych w pozostałych przypadkach.

Bieg terminu na udzielenie odpowiedzi rozpoczyna się od dnia otrzymania wniosku o readmisję za potwierdzeniem. W przypadku braku odpowiedzi w tym terminie zgodę na przekazanie danej osoby uważa się za udzieloną.

Odpowiedź na wnioski o readmisję można składać za pośrednictwem różnych środków porozumiewania się na odległość, w tym elektronicznych środków przekazu, na przykład faksem, pocztą elektroniczną itp.

3. Odrzucenie wniosku o readmisję musi mieć formę pisemną i zawierać uzasadnienie.
4. Po uzyskaniu zgody bądź w stosownych przypadkach po upływie terminów określonych w ust. 2 przekazanie danej osoby następuje w ciągu trzech miesięcy. Na prośbę państwa składającego wniosek termin ten może zostać przedłużony o czas potrzebny do usunięcia przeszkód prawnych lub praktycznych.

Artykuł 12

Warunki przekazywania i rodzaje transportu

1. Bez uszczerbku dla art. 7 ust. 2, przed przekazaniem danej osoby właściwe organy państwa składającego wniosek powiadamiają na piśmie — z wyprzedzeniem co najmniej trzech dni roboczych — właściwe organy państwa rozpatrującego wniosek o dacie przekazania, miejscu wjazdu i ewentualnej eskorcie oraz podają inne informacje związane z przekazaniem.
2. Transport może się odbyć dowolnym środkiem transportu, w tym drogą lotniczą lub morską. W przypadku przekazania danej osoby drogą powietrzną nie ma obowiązku korzystania z usług krajowych przewoźników Azerbejdżanu lub państw członkowskich i można korzystać z regularnych lub czarterowych połączeń lotniczych. W przypadku przekazania odbywającego się pod eskortą nie musi się ona ograniczać do uprawnionych osób z państwa składającego wniosek, pod warunkiem że osoby te są upoważnione przez Azerbejdżan lub jedno z państw członkowskich.
3. Jeśli tranzyt odbywa się drogą lotniczą, ewentualne osoby eskortujące są zwolnione z obowiązku uzyskania niezbędnych wiz.

Artykuł 13

Omyłkowa readmisja

Państwo składające wniosek przyjmuje z powrotem każdą osobę przyjętą w ramach readmisji przez państwo rozpatrujące wniosek, jeżeli w okresie sześciu miesięcy — a w przypadku obywateli państw trzecich i bezpaństwowców w okresie 12 miesięcy — po przekazaniu danej osoby ustalono, że wymogi określone w art. 3–6 niniejszej umowy nie są spełnione.

W takich przypadkach postanowienia proceduralne niniejszej umowy stosuje się z uwzględnieniem niezbędnych zmian oraz przekazuje wszystkie dostępne informacje dotyczące rzeczywistej tożsamości i obywatelstwa osoby, która ma być przyjęta z powrotem.

SEKCJA IV

OPERACJE TRANZYTU

Artykuł 14

Zasady ogólne

1. Państwa członkowskie i Azerbejdżan powinny ograniczyć tranzyt obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców do przypadków, gdy nie można ich przewieźć bezpośrednio do państwa przeznaczenia.
2. Azerbejdżan zezwala na tranzyt obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców przez swoje terytorium na wniosek państwa członkowskiego, a państwo członkowskie zezwala na tranzyt obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców przez swoje terytorium na wniosek Azerbejdżanu, pod warunkiem że zapewniono dalszą podróż przez ewentualne inne państwa tranzytu oraz readmisję przez państwo przeznaczenia.

3. Azerbejdżan lub państwo członkowskie mogą odmówić zgody na tranzyt przez swoje terytorium:
 - a) jeśli obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec narażony jest w państwie przeznaczenia lub w innym państwie tranzytu na realne ryzyko tortur, nieludzkiego lub poniżającego traktowania czy ukarania, bądź karę śmierci lub prześladowania ze względu na rasę, religię, narodowość, przynależność do określonej grupy społecznej lub przekonania polityczne; lub
 - b) jeśli obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec podlega sankcjom karnym w państwie rozpatrującym wniosek lub innym państwie tranzytu; lub
 - c) ze względu na zdrowie publiczne, bezpieczeństwo narodowe, porządek publiczny lub inne narodowe interesy państwa rozpatrującego wniosek.
4. Azerbejdżan lub państwo członkowskie mogą cofnąć każde wydane zezwolenie, jeśli po jego wydaniu wystąpią lub wyjdą na jaw okoliczności, o których mowa w ust. 3, stanowiące przeszkodę w przeprowadzeniu operacji tranzytu, lub jeśli nie będzie zapewniona dalsza podróż przez inne ewentualne państwa tranzytu lub readmisja przez państwo przeznaczenia. W takim przypadku państwo składające wniosek, w razie konieczności i bezzwłocznie, przyjmuje z powrotem danego obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca.

Artykuł 15

Procedura tranzytowa

1. Wniosek tranzytowy musi zostać złożony na piśmie do właściwego organu państwa rozpatrującego wniosek i ma zawierać następujące informacje:
 - a) rodzaj tranzytu (lotniczy, morski lub lądowy), inne ewentualne państwa tranzytu i przewidziany końcowy cel podróży;
 - b) szczegółowe informacje o danej osobie (na przykład imię, nazwisko, nazwisko rodowe, inne używane imiona/nazwiska lub imiona/nazwiska, pod jakimi dana osoba jest znana, lub pseudonimy, datę urodzenia, płeć i — jeśli to możliwe — miejsce urodzenia, obywatelstwo, język ojczysty, rodzaj i numer dokumentu podróży);
 - c) przewidywane miejsce wjazdu, termin przekazania osoby i ewentualną możliwość użycia eskorty;
 - d) oświadczenie, że z punktu widzenia państwa składającego wniosek spełnione są warunki określone w art. 14 ust. 2 oraz że nie są znane żadne powody mogące uzasadniać odmowę zgodnie z art. 14 ust. 3.

Wspólny formularz wniosku tranzytowego znajduje się w załączniku 6.

Wnioski tranzytowe można składać za pośrednictwem różnych środków porozumiewania się na odległość, w tym elektronicznych środków przekazu, na przykład faksem, pocztą elektroniczną itp.

2. Państwo rozpatrujące wniosek informuje na piśmie państwo składające wniosek w ciągu pięciu dni roboczych po dniu otrzymania wniosku o jego przyjęciu, potwierdzając nazwę miejsca wjazdu i planowany czas odebrania danej osoby, lub też informuje o odmowie przyjęcia wniosku, podając powody takiej decyzji. W przypadku braku odpowiedzi w ciągu pięciu dni roboczych zgodę na tranzyt uważa się za udzieloną.

Odpowiedzi na wnioski tranzytowe można udzielać za pośrednictwem różnych środków porozumiewania się na odległość, w tym elektronicznych środków przekazu, na przykład faksem, pocztą elektroniczną itp.

3. Jeśli tranzyt odbywa się drogą lotniczą, osoba, która podlega readmisji, oraz osoby ją eskortujące są zwolnione z obowiązku uzyskania lotniskowych wiz tranzytowych.

4. Właściwe organy państwa rozpatrującego wniosek, pod warunkiem przeprowadzenia wzajemnych konsultacji, udzielają niezbędnej pomocy przy tranzycie, w szczególności poprzez nadzorowanie danych osób oraz zapewnienie właściwych do tego celu udogodnień.

5. Tranzyt osób następuje w ciągu 30 dni od daty otrzymania zgody na złożony wniosek, chyba że uzgodniono inaczej.

SEKCJA V

KOSZTY*Artykuł 16***Koszty transportu oraz tranzytu**

Bez uszczerbku dla prawa właściwych organów do dochodzenia zwrotu kosztów związanych z readmisją od osoby, która ma jej podlegać, lub od osób trzecich, wszystkie koszty transportu poniesione w związku z readmisją i tranzytem zgodnie z niniejszą umową do granicy państwa końcowego przeznaczenia ponosi państwo składające wniosek.

SEKCJA VI

OCHRONA DANYCH I STOSOWANIE UMOWY W KONTEKŚCIE INNYCH ZOBOWIĄZAŃ MIĘDZYNARODOWYCH*Artykuł 17***Ochrona danych**

Przekazanie danych osobowych może nastąpić jedynie wówczas, gdy jest konieczne do wykonania niniejszej umowy przez właściwe organy Azerbejdżanu lub państwa członkowskiego, zależnie od przypadku. Przetwarzanie i obsługa danych osobowych w indywidualnych przypadkach podlega krajowym przepisom Azerbejdżanu lub też, w przypadku gdy kontrolerem jest właściwy organ państwa członkowskiego, przepisom dyrektywy 95/46/WE oraz prawodawstwu krajowemu tego państwa członkowskiego przyjętemu zgodnie z tą dyrektywą. Dodatkowo stosuje się następujące zasady:

- a) dane osobowe muszą być przetwarzane uczciwie i zgodnie z prawem;
- b) dane osobowe muszą być zbierane w określonym, jednoznacznym i prawnie dopuszczonym celu związanym z wykonaniem niniejszej umowy i nie mogą być dalej przetwarzane przez organ przekazujący ani przez organ, który je przyjmuje, w sposób niezgodny z tym celem;
- c) dane osobowe muszą być adekwatne do potrzeb i istotne dla danej sprawy oraz nie mogą wykraczać poza cel, w jakim są gromadzone lub dalej przetwarzane; w szczególności przekazywane dane osobowe mogą dotyczyć wyłącznie:
 - szczegółowych informacji o osobie, która ma zostać przekazana (na przykład imiona, nazwiska, wszelkie poprzednie imiona i nazwiska, inne używane imiona/nazwiska lub imiona i nazwiska, pod jakimi dana osoba jest znana, lub pseudonimy, płeć, stan cywilny, data i miejsce urodzenia oraz obecne i każde poprzednie obywatelstwo);
 - paszportu, dowodu tożsamości lub prawa jazdy (numer, okres ważności, data wystawienia, nazwa organu wystawiającego dokument, miejsce wystawienia);
 - miejsc lądowań i trasy podróży;
 - innych informacji koniecznych do ustalenia tożsamości osoby, która ma zostać przekazana, lub do zbadania wymogów dotyczących readmisji zgodnie z niniejszą umową;
- d) dane osobowe muszą być dokładne i w razie konieczności aktualizowane;
- e) dane osobowe muszą być przechowywane w formie umożliwiającej identyfikację osób, których dane te dotyczą, przez okres nie dłuższy niż jest to konieczne do realizacji celu, w jakim zostały zebrane lub w jakim są dalej przetwarzane;
- f) zarówno organ, który przekazuje dane osobowe, jak i ten, który je przyjmuje, podejmują wszelkie uzasadnione kroki w celu zapewnienia, odpowiednio, sprostowania, usunięcia lub zablokowania danych osobowych, w przypadku gdy ich przetwarzanie nie jest zgodne z postanowieniami niniejszego artykułu, zwłaszcza w przypadku gdy nie są one adekwatne do potrzeb, istotne dla danej sprawy lub wykraczają poza cel ich przetwarzania. Dotyczy to także zgłaszania drugiej Stronie wszelkich przypadków sprostowania, usunięcia lub zablokowania danych;

- g) organ, który przyjmuje dane, informuje organ przekazujący dane na wniosek tego ostatniego o sposobie wykorzystania przekazanych danych i uzyskanych wynikach;
- h) dane osobowe mogą być przekazywane wyłącznie właściwym organom. Udostępnienie otrzymanych danych innym organom wymaga uprzedniej zgody organu przekazującego;
- i) właściwe organy przekazujące i otrzymujące dane osobowe są zobowiązane do prowadzenia pisemnego rejestru przekazywanych i otrzymanych danych.

Artykuł 18

Związek z innymi zobowiązaniami międzynarodowymi

1. Niniejsza umowa pozostaje bez uszczerbku dla praw, obowiązków i zakresu odpowiedzialności Unii, jej państw członkowskich i Azerbejdżanu, wynikających z prawa międzynarodowego, w tym z konwencji międzynarodowych, których są one stroną, w szczególności z instrumentów międzynarodowych wymienionych w artykule 2, oraz:

- konwencji międzynarodowych określających państwo odpowiedzialne za badanie złożonych wniosków o azyl;
- konwencji międzynarodowych dotyczących ekstradycji i tranzytu;
- wielostronnych międzynarodowych konwencji i umów o readmisji cudzoziemców, takich jak konwencja o międzynarodowym lotnictwie cywilnym.

2. Postanowienia niniejszej umowy nie uniemożliwiają zorganizowania powrotu danej osoby na mocy innych formalnych lub nieformalnych uzgodnień.

SEKCJA VII

WPROWADZENIE W ŻYCIE I STOSOWANIE

Artykuł 19

Wspólny Komitet ds. Readmisji

1. Umawiające się Strony udzielają sobie wzajemnie pomocy prawnej w stosowaniu i interpretacji niniejszej umowy. W tym celu Strony ustanawiają Wspólny Komitet ds. Readmisji (dalej zwany "komitetem"), którego zadania obejmują w szczególności:

- a) monitorowanie stosowania niniejszej umowy;
- b) zajmowanie się kwestiami wynikającymi z interpretacji lub stosowania postanowień niniejszej umowy;
- c) podejmowanie decyzji w sprawie zasad wykonawczych niezbędnych do jednolitego stosowania niniejszej umowy;
- d) prowadzenie regularnej wymiany informacji na temat protokołów wykonawczych sporządzanych przez poszczególne państwa członkowskie i Azerbejdżan zgodnie z art. 20;
- e) zalecanie wprowadzania zmian do niniejszej umowy i jej załączników.

2. Decyzje komitetu są wiążące dla Umawiających się Stron.

3. W skład komitetu wchodzi przedstawiciele Unii i Azerbejdżanu.

4. Komitet zbiera się w razie potrzeby na wniosek jednej z Umawiających się Stron.

5. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Artykuł 20***Protokoły wykonawcze**

1. Bez uszczerbku dla bezpośredniej stosowalności niniejszej umowy, na wniosek państwa członkowskiego lub Azerbejdżanu, Azerbejdżan i państwo członkowskie sporządzają protokół wykonawczy obejmujący między innymi zasady dotyczące:
 - a) wyznaczania właściwych organów, przejść granicznych i wymiany punktów kontaktowych;
 - b) warunków powrotu osób pod eskortą, w tym tranzytu eskortowanych obywateli państw trzecich i bezpaństwowców;
 - c) środków i dokumentów uzupełniających te wymienione w załącznikach 1–4 do niniejszej umowy;
 - d) zasad readmisji w przypadku procedury przyspieszonej;
 - e) procedury przeprowadzania rozmów.
2. Protokoły wykonawcze, o których mowa w ust. 1, wchodzą w życie dopiero po ich zgłoszeniu komitetowi, o którym mowa w art. 19.
3. Azerbejdżan zgadza się stosować wszelkie postanowienia protokołu wykonawczego uzgodnionego z jednym państwem członkowskim również w jego stosunkach z każdym innym państwem członkowskim, na wniosek tego ostatniego. Państwa członkowskie zgadzają się stosować wszelkie postanowienia protokołu wykonawczego uzgodnionego przez jedno z nich również w swoich stosunkach z Azerbejdżanem na wniosek tego ostatniego, z zastrzeżeniem praktycznej wykonalności ich stosowania w odniesieniu do innych państw członkowskich.

*Artykuł 21***Związek z dwustronnymi umowami o readmisji lub uzgodnieniami państw członkowskich**

Postanowienia niniejszej umowy są nadrzędne wobec postanowień wszelkich dwustronnych umów lub innych uzgodnień dotyczących readmisji osób przebywających bez zezwolenia, które zostały zawarte lub mogą zgodnie z art. 20 zostać zawarte przez poszczególne państwa członkowskie i Azerbejdżan, w zakresie, w jakim takie postanowienia nie są zgodne z postanowieniami niniejszej umowy.

SEKCJA VIII

POSTANOWIENIA KOŃCOWE*Artykuł 22***Zakres terytorialny**

1. Z zastrzeżeniem ust. 2 niniejszą umowę stosuje się do terytorium, do którego mają zastosowanie Traktat o Unii Europejskiej i Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz do terytorium Azerbejdżanu.
2. Niniejszą umowę stosuje się do terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Irlandii wyłącznie na podstawie odpowiedniego powiadomienia skierowanego przez Unię Europejską do Azerbejdżanu.
3. Niniejszej umowy nie stosuje się do terytorium Królestwa Danii.

*Artykuł 23***Wejście w życie, okres obowiązywania i rozwiązanie**

1. Umawiające się Strony ratyfikują lub zatwierdzają niniejszą umowę zgodnie ze swoimi odpowiednimi wewnętrznymi procedurami.
2. Niniejsza umowa wchodzi w życie pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego po dniu, w którym ostatnia z Umawiających się Stron powiadamia drugą Stronę o zakończeniu procedur, o których mowa w pierwszym ustępie.

3. Niniejsza umowa ma zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Irlandii od pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego po dacie powiadomienia, o którym mowa w art. 22 ust. 2.
4. Niniejsza umowa zostaje zawarta na czas nieokreślony.
5. Każda z Umawiających się Stron może, w drodze oficjalnego powiadomienia drugiej Umawiającej się Strony i po wcześniejszych konsultacjach z komitetem, o którym mowa w art. 19, całkowicie lub częściowo tymczasowo zawiesić wykonywanie niniejszej umowy. Zawieszenie wykonywania umowy wchodzi w życie drugiego dnia następującego po dniu takiego powiadomienia.
6. Każda z Umawiających się Stron może wypowiedzieć niniejszą umowę w drodze oficjalnego powiadomienia przekazanego drugiej Umawiającej się Stronie. Niniejsza umowa przestaje być stosowana po upływie sześciu miesięcy od dokonania takiego powiadomienia.

Artykuł 24

Zmiany umowy

Niniejszą umowę można zmieniać i uzupełniać za obopólną zgodą Umawiających się Stron. Zmian i uzupełnień dokonuje się poprzez sporządzenie osobnych protokołów, które stanowią integralną część niniejszej umowy i wchodzi w życie zgodnie z procedurą określoną w art. 23.

Artykuł 25

Załączniki

Załączniki 1–8 stanowią integralną część niniejszej umowy.

Sporządzono w Brukseli dnia dwudziestego ósmego lutego roku dwa tysiące czternastego w dwóch egzemplarzach w języku angielskim, bułgarskim, chorwackim, czeskim, duńskim, estońskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, litewskim, łotewskim, maltańskim, niderlandzkim, niemieckim, polskim, portugalskim, rumuńskim, słowackim, słoweńskim, szwedzkim, węgierskim, włoskim i azerskim, przy czym każda wersja językowa jest na równi autentyczna.

За Европейския съюз
 Por la Unión Europea
 Za Evropskou unii
 For Den Europæiske Union
 Für die Europäische Union
 Euroopa Liidu nimel
 Για την Ευρωπαϊκή Ένωση
 For the European Union
 Pour l'Union européenne
 Za Europejską uniję
 Per l'Unione europea
 Eiropas Savienības vārdā –
 Europos Sąjungos vardu
 Az Európai Unió részéről
 Għall-Unjoni Ewropea
 Voor de Europese Unie
 W imieniu Unii Europejskiej
 Pela União Europeia
 Pentru Uniunea Europeană
 Za Európsku úniu
 Za Evropsko unijo
 Euroopan unionin puolesta
 För Europeiska unionen
 Avropa İttifaqı adından

За Азербайджанската република
 Por la República de Azerbaiyán
 Za Ázerbájdžánskou republiku
 For Republikken Aserbajdsjan
 Für die Republik Aserbajdschan
 Aserbaidžaaani Vabariigi nimel
 Για τη Δημοκρατία του Αζερμπαϊτζάν
 For the Republic of Azerbaijan
 Pour la République d'Azerbaïdjan
 Za Republiku Azerbajdžan
 Per la Repubblica dell'Azerbaigian
 Aserbaidžanas Republikas vārdā –
 Aserbaidžano Respublikos vardu
 Az Azerbajdzsán Köztársaság részéről
 Għar-Repubblika tal-Azerbajġan
 Voor de Republiek Azerbeidzjan
 W imieniu Republiki Azerbejdżanu
 Pela República do Azerbaijão
 Pentru Republica Azerbaidjan
 Za Azerbajdžanskú republiku
 Za Azerbajdžansko republiko
 Aserbaidžanin tasavallan puolesta
 För Republiken Azerbajdzjan
 Azərbaycan Respublikası adından

ZAŁĄCZNIK 1

Wspólny wykaz dokumentów, których przedstawianie uznawane jest za dowód obywatelstwa (art. 3 ust. 1, art. 5 ust. 1 oraz art. 9 ust. 1)

- paszporty każdego rodzaju (paszporty krajowe, paszporty zwykłe, paszporty dyplomatyczne, paszporty służbowe, paszporty urzędowe, paszporty zbiorowe i paszporty zastępcze, włącznie z paszportami dla dzieci);
- *laissez-passer* wydane przez państwo rozpatrujące wniosek;
- dokumenty tożsamości każdego rodzaju (w tym dokumenty wystawione na czas określony i dokumenty tymczasowe), z wyłączeniem dokumentów tożsamości marynarzy.

ZAŁĄCZNIK 2

Wspólny wykaz dokumentów, których przedstawianie uznawane jest za dowód *prima facie* obywatelstwa (art. 3 ust. 1, art. 5 ust. 1 oraz art. 9 ust. 2)

- dokumenty wymienione w załączniku 1, których okres ważności upłynął ponad 6 miesięcy wcześniej;
- fotokopie dokumentów wymienionych w załączniku 1;
- zaświadczenia o obywatelstwie lub inne urzędowe dokumenty, w których wymieniono lub wyraźnie wskazano obywatelstwo;
- prawa jazdy lub ich fotokopie;
- akty urodzenia lub ich fotokopie;
- identyfikatory wydane przez przedsiębiorstwa lub ich fotokopie;
- legitymacje służbowe i książeczki wojskowe;
- książeczki żeglarskie, legitymacje służbowe kapitanów jednostek morskich i dokumenty tożsamości marynarzy;
- oświadczenia świadków;
- oświadczenia złożone przez daną osobę oraz język, jakim się ona posługuje, również w formie wyniku oficjalnego testu;
- wszelkie inne dokumenty mogące pomóc w ustaleniu obywatelstwa danej osoby;
- odciski palców;
- potwierdzenie tożsamości w wyniku wyszukiwania w wizowym systemie informacyjnym;
- w przypadku państw członkowskich, które nie korzystają z wizowego systemu informacyjnego, pozytywna identyfikacja dokonana na podstawie danych z rejestru wniosków wizowych tych państw członkowskich;
- potwierdzenie tożsamości w wyniku wyszukiwania w systemie IAMAS (zautomatyzowanym systemie wyszukiwania informacji na temat wjazdu/wyjazdu i rejestracji Republiki Azerbejdżanu).

ZAŁĄCZNIK 3

Wspólny wykaz dokumentów, które są uznawane za dowód potwierdzający spełnienie warunków readmisji obywateli państw trzecich i bezpaństwowców (art. 4 ust. 1, art. 6 ust. 1 oraz art. 10 ust. 1)

- wiza lub dokument pobytowy wydany przez państwo rozpatrujące wniosek;
- stempel wjazdu/wyjazdu lub podobne potwierdzenie w dokumencie podróży danej osoby lub inny dowód wjazdu/wyjazdu (na przykład fotograficzny);
- dokumenty tożsamości wydane bezpaństwowcom zamieszkującym na stałe w państwie rozpatrującym wniosek;
- *laissez-passer* wydane bezpaństwowcom zamieszkującym na stałe w państwie rozpatrującym wniosek.

ZAŁĄCZNIK 4

Wspólny wykaz dokumentów, które są uznawane za dowód *prima facie* potwierdzający spełnienie warunków readmisji obywateli państw trzecich i bezpaństwowców (art. 4 ust. 1, art. 6 ust. 1 oraz art. 10 ust. 2)

- wydany przez właściwe organy państwa składającego wniosek opis miejsca i okoliczności, w których dana osoba została przejęta po wjeździe na terytorium tego państwa;
- informacje odnoszące się do tożsamości lub pobytu danej osoby, dostarczone przez organizację międzynarodową (na przykład UNHCR);
- zgłoszenia/potwierdzenia informacji przez członków rodziny, współtowarzyszy podróży itd.;
- dokumenty oraz wszelkiego rodzaju zaświadczenia lub rachunki (na przykład rachunki za hotel, karty wizyt u lekarzy/dentystów, karty wstępu do instytucji publicznych/prywatnych, umowy wynajmu samochodów, potwierdzenia płatności kartą kredytową itd.), które jednoznacznie wskazują, że dana osoba pozostawała na terytorium państwa rozpatrującego wniosek;
- imienne bilety kolejowe lub listy pasażerów podróżujących samolotem, pociągiem, autokarem lub statkiem, które wskazują na obecność i przedstawiają trasę podróży danej osoby po terytorium państwa rozpatrującego wniosek;
- informacje, które wskazują, że dana osoba korzystała z usług kurierskich lub usług biura podróży;
- urzędowe oświadczenie złożone w szczególności przez pracowników służby granicznej lub innych świadków, którzy mogą potwierdzić, że dana osoba przekroczyła granicę;
- urzędowe oświadczenie zainteresowanej osoby złożone w postępowaniu sądowym lub administracyjnym;
- oświadczenie danej osoby;
- odciski palców.

ZAŁĄCZNIK 5



[godło Republiki Azerbejdżanu]

.....
.....
(oznaczenie właściwego organu państwa składającego wniosek)

.....
(miejsce i data)

Numer referencyjny:

Do
.....
.....
(oznaczenie właściwego organu państwa rozpatrującego wniosek)

- PROCEDURA PRZYSPIESZONA (art. 7 ust. 3)
- WNIOSEK DOTYCZĄCY ROZMOWY (art. 9 ust. 3)

WNIOSEK O READMISJĘ

zgodny z art. 8 Umowy z dnia..... między
 Unią Europejską a Republiką Azerbejdżanu
 o readmisji osób przebywających nielegalnie

A. DANE OSOBOWE

1. Imię i nazwisko (podkreślić nazwisko):

.....

2. Nazwisko rodowe:

.....

3. Data i miejsce urodzenia:

.....

4. Płeć i wygląd (wzrost, kolor oczu, znaki szczególne itp.):

.....

5. Znany(-a) również jako (wcześniejsze imiona i nazwiska, inne imiona i nazwiska używane przez daną osobę, imiona i nazwiska, pod jakimi jest znana, lub pseudonimy):

.....

6. Obywatelstwo i język:

.....

7. Stan cywilny: żonaty/zamężna kawaler/panna wdowiec/wdowa wdowiec/wdowa

Jeśli żonaty/zamężna: Imię i nazwisko współmałżonka

Imiona i nazwiska oraz wiek dzieci (jeśli są)

.....

.....

.....

8. Ostatni adres w państwie rozpatrującym wniosek:

.....

B. DANE OSOBOWE MAŁŻONKA (W STOSOWNYCH PRZYPADKACH)

1. Imię i nazwisko (podkreślić nazwisko):

2. Nazwisko rodowe:

3. Data i miejsce urodzenia:

4. Płeć i wygląd (wzrost, kolor oczu, znaki szczególne itp.):

.....

5. Znany(-a) również jako (wcześniejsze imiona i nazwiska, inne imiona i nazwiska używane przez daną osobę, imiona i nazwiska, pod jakimi jest znana, lub pseudonimy):

.....

6. Obywatelstwo i język:

.....



Zdjęcie

C. DANE OSOBOWE DZIECI (W STOSOWNYCH PRZYPADKACH)

1. Imię i nazwisko (podkreślić nazwisko):

2. Data i miejsce urodzenia:

3. Płeć i wygląd (wzrost, kolor oczu, znaki szczególne itp.):
.....4. Obywatelstwo i język:
.....

D. SZCZEGÓLNE OKOLICZNOŚCI ZWIĄZANE Z OSOBĄ PRZEKAZYWANĄ

1. Stan zdrowia

(na przykład wskazanie konieczności zapewnienia specjalnej opieki medycznej; łacińska nazwa ewentualnej choroby zakaźnej):
.....

2. Wskazanie osoby szczególnie niebezpiecznej

(na przykład podejrzenie popełnienia poważnego przestępstwa; agresywne zachowanie):
.....

E. ZAŁĄCZONE ŚRODKI DOWODOWE

1.

.....
(nr paszportu) (data i miejsce wydania).....
(organ wydający) (termin ważności)

2.

.....
(nr dowodu tożsamości) (data i miejsce wydania).....
(organ wydający) (termin ważności)

3.

.....
(nr prawa jazdy) (data i miejsce wydania).....
(organ wydający) (termin ważności)

4.

.....
(nr innego dokumentu urzędowego) (data i miejsce wydania).....
(organ wydający) (termin ważności)

F. UWAGI

.....
.....
..........
(podpis) (pieczęć/stempel)

ZAŁĄCZNIK 6



[godło Republiki Azerbejdżanu]

.....
.....
(oznaczenie właściwego organu państwa składającego wniosek)

.....
(miejsce i data)

Numer referencyjny:

Do
.....
.....
(oznaczenie właściwego organu państwa rozpatrującego wniosek)

- PROCEDURA PRZYSPIESZONA (art. 7 ust. 3)
- WNIOSEK DOTYCZĄCY ROZMOWY (art. 9 ust. 3)

WNIOSEK TRANZYTOWY

zgodny z art. 15 Umowy z dnia między

Unią Europejską a Republiką Azerbejdżanu

o readmisji osób przebywających nielegalnie

A. DANE OSOBOWE

1. Imię i nazwisko (podkreślić nazwisko):

.....

2. Nazwisko rodowe:

.....

3. Data i miejsce urodzenia:

.....

4. Płeć i wygląd (wzrost, kolor oczu, znaki szczególne itp.):

.....

5. Znany(-a) również jako (wcześniejsze imiona i nazwiska, inne imiona i nazwiska używane przez daną osobę, imiona i nazwiska, pod jakimi jest znana, lub pseudonimy):

.....

6. Obywatelstwo i język:

.....

7. Rodzaj i numer dokumentu podróży:

.....

B. OPERACJA TRANZYTU

1. Rodzaj tranzytu

 drogą lotniczą drogą lądową drogą morską

2. Państwo końcowego przeznaczenia

.....

3. Inne ewentualne państwa tranzytu

.....

4. Planowane miejsca przekroczenia granicy, data i godzina przekazania i ewentualne osoby eskortujące

.....

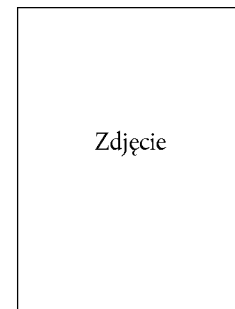
.....

.....

5. Czy istnieje gwarancja przyjęcia w jakimkolwiek innym państwie tranzytu i państwie końcowego przeznaczenia (art. 14 ust. 2)?

 tak nie

6. Czy znane są jakiegokolwiek powody odmowy zezwolenia na tranzyt (art. 14 ust. 3)?

 tak nie

C. UWAGI

.....
.....
.....

.....

(podpis) (pieczęć/stempel)

ZAŁĄCZNIK 7

Standardowy dokument podróży UE do celów wydalenia z kraju

(W formie określonej w zaleceniu Rady UE z dnia 30 listopada 1994 r.) ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 19.9.1996, s. 18.

ZALĄCZNIK 8

AZƏRBAYCAN RESPUBLİKASINDAN SƏYAHƏT SƏNƏDİ
TRAVEL DOCUMENT FROM THE REPUBLIC OF AZERBAIJAN

№ _____

Hansı ölkəyə:
For a journey toAdı: Soyadı:
First name SurnameDoğum tarixi:
Date of birthDoğulduğu yer:
Place of birthCinsi: Boyu: Gözlərinin rəngi:
Sex Height Colour of eyesXüsusi əlamətləri:
Distinguishing marksVətəndaşlığı:
Nationality

Ölkəsindəki yaşayış ünvanı (əgər bilinirsə):

.....
Address in home country (if known)

FOTO

Sənədi verən orqanın adı:
Issuing authority

MÖHÜR
YERİ

Sənədin verilmə tarixi:
Issued at

Etibarlıdır:
Valid through

İmza:
Signature

Əlavə qeydlər:
Remarks/Observations

.....
.....

Bir səfər üçün nəzərdə tutulub.
Valid for one journey only

WSPÓLNA DEKLARACJA**Dotycząca art. 3 ust. 3**

Umawiające się Strony przyjmują do wiadomości, że — zgodnie z przepisami Republiki Azerbejdżanu dotyczącymi obywatelstwa — obywatela Republiki Azerbejdżanu nie można pozbawić obywatelstwa.

Strony zgadzają się przeprowadzić z odpowiednim wyprzedzeniem wzajemne konsultacje, w przypadku gdyby taka sytuacja prawna miała ulec zmianie.

WSPÓLNA DEKLARACJA**Dotycząca art. 4 i art. 6**

Strony podejmą wszelkie starania w celu readmisji każdego obywatela państwa trzeciego, który nie spełnia obowiązujących warunków wjazdu, przebywania lub pobytu na ich terytorium lub przestał spełniać te warunki, do jego kraju pochodzenia.

WSPÓLNA DEKLARACJA**Dotycząca Królestwa Danii**

Umawiające się Strony przyjmują do wiadomości, że niniejsza umowa nie ma zastosowania do terytorium Królestwa Danii ani do jego obywateli. W związku z tym wskazane jest, by Azerbejdżan i Królestwo Danii zawarły umowę o readmisji na takich samych warunkach, jak niniejsza umowa.

WSPÓLNA DEKLARACJA**Dotycząca Republiki Islandii i Królestwa Norwegii**

Umawiające się Strony przyjmują do wiadomości ścisłe związki między Unią Europejską a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii, w szczególności na mocy umowy z dnia 18 maja 1999 r. dotyczącej włączenia tych państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwijanie dorobku Schengen. W związku z tym wskazane jest, by Azerbejdżan zawarł umowę o readmisji z Republiką Islandii i Królestwem Norwegii na takich samych warunkach, jak niniejsza umowa.

WSPÓLNA DEKLARACJA**Dotycząca Konfederacji Szwajcarskiej**

Umawiające się Strony przyjmują do wiadomości ścisłe związki między Unią Europejską a Konfederacją Szwajcarską, w szczególności na mocy umowy dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwijanie dorobku Schengen, która weszła w życie dnia 1 marca 2008 r. W związku z tym wskazane jest, by Azerbejdżan zawarł umowę o readmisji z Konfederacją Szwajcarską na takich samych warunkach, jak niniejsza umowa.

WSPÓLNA DEKLARACJA**Dotycząca Księstwa Liechtensteinu**

Umawiające się Strony przyjmują do wiadomości ścisłe związki między Unią Europejską a Księstwem Liechtensteinu, w szczególności na mocy umowy dotyczącej włączenia Księstwa Liechtensteinu we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwijanie dorobku Schengen, która weszła w życie dnia 19 grudnia 2011 r. W związku z tym wskazane jest, by Azerbejdżan zawarł umowę o readmisji z Księstwem Liechtensteinu na takich samych warunkach, jak niniejsza umowa.

DECYZJA RADY**z dnia 14 kwietnia 2014 r.****dotycząca przedłużenia Umowy o współpracy naukowej i technicznej między Wspólnotą Europejską a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki**

(2014/240/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 186 w związku z art. 218 ust. 6 lit. a) ppkt (v),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzją 98/591/WE ⁽¹⁾ Rada zatwierdziła zawarcie Umowy o współpracy naukowej i technicznej między Wspólnotą Europejską a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki („umowa”).
- (2) Artykuł 12 lit. b) umowy stanowi, że umowa jest zawarta początkowo na okres pięciu lat i może być przedłużona, wraz z możliwymi zmianami na kolejny okres pięciu lat za wzajemnym pisemnym porozumieniem między Stronami.
- (3) Decyzją Rady 2009/306/WE ⁽²⁾ umowa została przedłużona na okres kolejnych pięciu lat.
- (4) Strony umowy uważają, że szybkie przedłużenie umowy leży w ich obopólnym interesie.
- (5) Treść przedłużonej umowy ma być identyczna z treścią umowy, która wygasa w dniu 14 października 2013 r.
- (6) Przedłużenie umowy powinno zatem zostać zatwierdzone w imieniu Unii Europejskiej,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Unii przedłużenie Umowy o współpracy naukowej i technicznej między Wspólnotą Europejską a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki na dodatkowy okres pięciu lat.

Artykuł 2

Przewodniczący Rady dokonuje, w imieniu Unii, notyfikacji rządowi Stanów Zjednoczonych, że Unia przeprowadziła wewnętrzne procedury niezbędne do przedłużenia umowy, zgodnie z art. 12 lit. b) umowy.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 98/591/WE z dnia 13 października 1998 r. dotycząca zawarcia Umowy o współpracy naukowej i technicznej między Wspólnotą Europejską a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz.U. L 284 z 22.10.1998, s. 35).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2009/306/WE z dnia 30 marca 2009 r. dotycząca przedłużenia i zmiany Umowy o współpracy naukowej i technicznej między Wspólnotą Europejską a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz.U. L 90 z 2.4.2009, s. 20).

Artykuł 3

Przewodniczący Rady dokonuje w imieniu Unii następującej notyfikacji:

„W następstwie wejścia w życie Traktatu z Lizbony w dniu 1 grudnia 2009 r. Unia Europejska zastąpiła Wspólnotę Europejską i jest jej następcą prawnym i od tej daty wykonuje wszelkie prawa i obowiązki Wspólnoty Europejskiej. Z tego względu odniesienia do »Wspólnoty Europejskiej« w tekście Umowy należy traktować, w stosownych przypadkach, jako odniesienia do »Unii Europejskiej«.”.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 14 kwietnia 2014 r.

W imieniu Rady
A. TSAFTARIS
Przewodniczący

DECYZJA RADY**z dnia 14 kwietnia 2014 r.****w sprawie ratyfikowania przez państwa członkowskie, w interesie Unii Europejskiej, Międzynarodowej konwencji z Hongkongu o bezpiecznym i ekologicznie racjonalnym recyklingu statków z 2009 r. lub przystąpienia do niej**

(2014/241/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1 w związku z art. 218 ust. 6 lit. a) ppkt (v) oraz art. 218 ust. 8 akapit pierwszy,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Międzynarodowa konwencja z Hongkongu o bezpiecznym i ekologicznie racjonalnym recyklingu statków z 2009 r. (zwana dalej „konwencją”) została przyjęta w dniu 15 maja 2009 r. pod auspicjami Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) w wyniku obrad Międzynarodowej konferencji w sprawie bezpiecznego i ekologicznie racjonalnego recyklingu statków. Konwencja reguluje projektowanie, budowę, eksploatację i przygotowanie statków w taki sposób, aby ułatwić bezpieczny i ekologicznie racjonalny recykling statków bez szkody dla bezpieczeństwa i efektywności eksploatacyjnej statku. Reguluje ona również bezpieczną i ekologicznie racjonalną działalność zakładów recyklingu statków oraz ustanowienie odpowiedniego mechanizmu egzekwowania prawa w zakresie recyklingu statków.
- (2) Konwencja wchodzi w życie 24 miesiące po dacie ratyfikacji przez co najmniej 15 państw, których łączna flota handlowa reprezentuje co najmniej 40 % pojemności brutto światowej floty handlowej, a maksymalna roczna wielkość recyklingu statków w trakcie poprzednich 10 lat stanowi nie mniej niż 3 % pojemności brutto łącznej floty handlowej tych samych państw.
- (3) W konkluzjach z dnia 21 października 2009 r. Rada zdecydowanie zachęca państwa członkowskie, aby w trybie priorytetowym ratyfikowały konwencję o recyklingu statków, co umożliwi jak najszybsze jej wejście w życie i spowoduje rzeczywiste i skuteczne zmiany.
- (4) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1257/2013 ⁽¹⁾ ma na celu m.in. zminimalizowanie i — w wykonalnym zakresie — wyeliminowanie szkodliwego wpływu na zdrowie ludzkie i środowisko, powstającego na skutek recyklingu statków, a także ułatwienie ratyfikacji konwencji. Artykuł 5 ust. 9, art. 7 ust. 2, art. 10 ust. 1 i 2 oraz art. 12 ust. 1 i 3 tego rozporządzenia przewidują dostosowanie prawa Unii do konwencji. Artykuł 32 ust. 4 odnosi się do sytuacji tych państw członkowskich, które nie mają statków podnoszących ich banderę lub zarejestrowanych pod ich banderą lub które zamknęły swoje krajowe rejestry statków. Te państwa członkowskie mogą zastosować odstępstwo od niektórych przepisów rozporządzenia, dopóki pod ich banderą nie jest zarejestrowany żaden statek.
- (5) Unia nie może ratyfikować konwencji, ponieważ jej stronami mogą być jedynie państwa.
- (6) Rada powinna zatem upoważnić państwa członkowskie, które mają statki podnoszące ich banderę lub zarejestrowane pod ich banderą i które są objęte zakresem stosowania konwencji, aby ją ratyfikowały lub przystąpiły do niej,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Państwa członkowskie zostają niniejszym upoważnione do ratyfikowania, w zakresie objętym wyłączną kompetencją Unii Międzynarodowej konwencji z Hongkongu o bezpiecznym i ekologicznie racjonalnym recyklingu statków z 2009 r. lub do przystąpienia do niej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1257/2013 z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie recyklingu statków i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 oraz dyrektywę 2009/16/WE (Dz.U. L 330 z 10.12.2013, s. 1).

Artykuł 2

Państwa członkowskie, które ratyfikowały konwencję lub przystąpiły do niej, informują o tym Komisję w ciągu sześciu miesięcy od daty zdeponowania aktów ratyfikacji lub przystąpienia u Sekretarza Generalnego IMO.

Rada oceni postępy ratyfikacji w terminie do dnia 31 grudnia 2018 r.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 14 kwietnia 2014 r.

W imieniu Rady
A. TSAFTARIS
Przewodniczący

DECYZJA RADY**z dnia 14 kwietnia 2014 r.****dotycząca zawarcia Umowy między Unią Europejską a Republiką Azerbejdżanu o ułatwieniach w wydawaniu wiz**

(2014/242/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 77 ust. 2 lit. a) w związku z art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z decyzją Rady 2013/695/UE ⁽¹⁾ Umowa między Unią Europejską a Republiką Azerbejdżanu o ułatwieniach w wydawaniu wiz (zwaną dalej „Umową”) została podpisana w dniu 29 listopada 2013 r., z zastrzeżeniem jej zawarcia.
- (2) Umowę należy zatwierdzić.
- (3) Niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Zjednoczonego Królestwa, zgodnie z decyzją Rady 2000/365/WE ⁽²⁾; Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy w związku z tym w jej przyjęciu i nie jest nią związane ani jej nie stosuje.
- (4) Niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Irlandii, zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE ⁽³⁾; Irlandia nie uczestniczy w związku z tym w jej przyjęciu i nie jest nią związana ani jej nie stosuje.
- (5) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i nie jest nią związana ani jej nie stosuje.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Unii Umowę między Unią Europejską a Republiką Azerbejdżanu o ułatwieniach w wydawaniu wiz.

Tekst Umowy dołącza się do niniejszej decyzji.

*Artykuł 2*Przewodniczący Rady dokonuje w imieniu Unii zawiadomienia, o którym mowa w art. 14 ust. 1 Umowy ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2013/695/UE z dnia 25 listopada 2013 r. dotycząca podpisania w imieniu Unii Europejskiej Umowy między Unią Europejską a Republiką Azerbejdżanu o ułatwieniach w wydawaniu wiz (Dz.U. L 320 z 30.11.2013, s. 7).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotycząca wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowaniu wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 131 z 1.6.2000, s. 43).

⁽³⁾ Decyzja Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotycząca wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20).

⁽⁴⁾ Data wejścia w życie Umowy zostanie opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* przez Sekretariat Generalny Rady.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 14 kwietnia 2014 r.

W imieniu Rady
A. TSAFTARIS
Przewodniczący

UMOWA
między Unią Europejską a Republiką Azerbejdżanu o ułatwieniach w wydawaniu wiz

UNIA EUROPEJSKA, zwana dalej „Unią”

oraz

REPUBLIKA AZERBEJDŻANU,

zwane dalej „Stronami”,

PRAGNĄC ułatwić bezpośrednie kontakty między ludźmi, będące ważnym warunkiem stałego rozwoju więzi gospodarczych, humanitarnych, kulturalnych, naukowych i innych, poprzez wprowadzenie ułatwień w wydawaniu wiz dla obywateli Unii i Republiki Azerbejdżanu na zasadzie wzajemności,

MAJĄC NA UWADZE Umowę o partnerstwie i współpracy ustanawiającą partnerstwo między Unią i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Azerbejdżanu, z drugiej strony, jak również negocjacje w sprawie układu o stowarzyszeniu między UE a Azerbejdżanem, które rozpoczęły się w 2010 r.,

UWZGLĘDNIAJĄC wspólną deklarację przyjętą podczas szczytu Partnerstwa Wschodniego w Pradze w dniu 7 maja 2009 r., w której wyrażono poparcie polityczne dla liberalizacji systemu wizowego w bezpiecznym środowisku,

UZNAJĄC, że ułatwienia wizowe nie powinny prowadzić do nielegalnej migracji, oraz przykładając szczególną wagę do kwestii bezpieczeństwa i readmisji,

BIORĄC POD UWAGĘ Protokół w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości oraz Protokół włączający dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej, dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej oraz Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, i potwierdzając, że postanowienia niniejszej umowy nie mają zastosowania do Zjednoczonego Królestwa i Irlandii,

BIORĄC POD UWAGĘ Protokół w sprawie stanowiska Danii, dołączony do Traktatu o Unii Europejskiej oraz Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, i potwierdzając, że postanowienia niniejszej umowy nie mają zastosowania do Królestwa Danii,

UZGADNIAJĄ, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Cel i zakres stosowania

Celem niniejszej umowy jest wprowadzenie, na zasadzie wzajemności, ułatwień w wydawaniu wiz obywatelom Unii i Republiki Azerbejdżanu planującym pobyt nie dłuższy niż 90 dni w ciągu każdego 180-dniowego okresu.

Artykuł 2

Postanowienia ogólne

1. Ułatwienia wizowe, o których mowa w niniejszej umowie, mają zastosowanie do obywateli Unii i Republiki Azerbejdżanu jedynie w takim zakresie, w jakim nie są oni zwolnieni z obowiązku wizowego na mocy przepisów ustawowych i wykonawczych Republiki Azerbejdżanu, Unii lub państw członkowskich, postanowień niniejszej umowy lub innych umów międzynarodowych.

2. W odniesieniu do zagadnień nieobjętych postanowieniami niniejszej umowy, takich jak: odmowa wydania wizy, uznawanie dokumentów podróży, dowód posiadania wystarczających środków utrzymania, odmowa wjazdu oraz procedury wydalenia osób, stosuje się prawo krajowe Republiki Azerbejdżanu, prawo państw członkowskich bądź prawo unijne.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszej umowy:

- a) „państwo członkowskie” oznacza każde państwo członkowskie Unii Europejskiej, z wyjątkiem Królestwa Danii, Republiki Irlandii oraz Zjednoczonego Królestwa;
- b) „obywatel Unii” oznacza każdego obywatela państwa członkowskiego zgodnie z definicją zawartą w lit. a);
- c) „obywatel Republiki Azerbejdżanu” oznacza każdą osobę, która posiada obywatelstwo Republiki Azerbejdżanu zgodnie z jej obowiązującym prawodawstwem;
- d) „wiza” oznacza zezwolenie wydane przez państwo członkowskie lub Republikę Azerbejdżanu na tranzyt przez terytorium państw członkowskich lub Republiki Azerbejdżanu lub planowany pobyt na terytorium państw członkowskich lub Republiki Azerbejdżanu nie dłuższy niż 90 dni w ciągu każdego 180-dniowego okresu;
- e) „osoba zamieszkująca legalnie” oznacza:
 - w przypadku Republiki Azerbejdżanu — obywatela Unii, który uzyskał zezwolenie na pobyt czasowy lub stały na terytorium Republiki Azerbejdżanu przez okres dłuższy niż 90 dni;
 - w przypadku Unii — obywatela Republiki Azerbejdżanu, który został upoważniony lub uprawniony na podstawie prawa unijnego lub przepisów krajowych do pobytu na terytorium jednego z państw członkowskich przez okres dłuższy niż 90 dni.

Artykuł 4

Dokumenty potwierdzające cel podróży

1. W odniesieniu do niżej wymienionych kategorii obywateli Unii i Republiki Azerbejdżanu za wystarczające uznaje się następujące dokumenty uzasadniające cel podróży na terytorium drugiej Strony:

- a) w przypadku bliskich krewnych — współmałżonków, dzieci (w tym przysposobionych), rodziców (w tym opiekunów), dziadków i wnuków — odwiedzających obywateli Unii Europejskiej legalnie zamieszkujących na terytorium Republiki Azerbejdżanu lub obywateli Republiki Azerbejdżanu legalnie zamieszkujących w państwach członkowskich lub obywateli Unii Europejskiej zamieszkujących na terytorium państwa członkowskiego, którego są obywatelami, lub obywateli Republiki Azerbejdżanu zamieszkujących na terytorium Republiki Azerbejdżanu:
 - pisemny wniosek osoby przyjmującej;
- b) bez uszczerbku dla art. 10, w przypadku członków oficjalnych delegacji, w tym stałych członków takich delegacji, którzy na oficjalne zaproszenie skierowane do państw członkowskich, Unii Europejskiej lub Republiki Azerbejdżanu uczestniczą w oficjalnych spotkaniach, konsultacjach, negocjacjach lub programach wymiany, a także w wydarzeniach organizowanych na terytorium Republiki Azerbejdżanu lub jednego z państw członkowskich przez organizacje międzyrządowe:
 - pismo sporządzone przez właściwy organ państwa członkowskiego lub Republiki Azerbejdżanu lub przez instytucję Unii Europejskiej, potwierdzające, że wnioskodawca jest członkiem ich delegacji, względnie stałym członkiem ich delegacji, udającej się na terytorium drugiej Strony w celu wzięcia udziału w jednej z wyżej wymienionych imprez, wraz z kopią oficjalnego zaproszenia;
- c) w przypadku przedsiębiorców i przedstawicieli organizacji branżowych:
 - pisemny wniosek sporządzony przez przyjmującą osobę prawną lub spółkę, organizację lub biuro bądź oddział takiej osoby prawnej lub spółki, władze państwowe lub lokalne Republiki Azerbejdżanu lub państw członkowskich lub komitety organizacyjne wystaw, konferencji i sympozjów handlowych oraz przemysłowych mających miejsce na terytorium Republiki Azerbejdżanu lub jednego z państw członkowskich, zatwierdzony przez właściwe organy zgodnie z przepisami krajowymi;
- d) w przypadku kierowców przewożących ładunki w ruchu międzynarodowym i świadczących usługi transportu pasażerskiego między terytoriami Republiki Azerbejdżanu i państw członkowskich pojazdami zarejestrowanymi w państwach członkowskich lub w Republice Azerbejdżanu:
 - pisemny wniosek sporządzony przez krajową spółkę lub stowarzyszenie (związek) przewoźników Republiki Azerbejdżanu lub przez krajowe stowarzyszenia przewoźników państw członkowskich zajmujących się międzynarodowym transportem drogowym, w którym podaje się cel, trasę, czas trwania i częstotliwość przejazdów;

- e) w przypadku uczniów, studentów, studentów podyplomowych oraz towarzyszących im nauczycieli, którzy odbywają podróż w celu podjęcia nauki lub odbycia szkoleń, w tym w ramach programów wymiany oraz innych działań szkolnych:
- pisemny wniosek lub zaświadczenie o wpisaniu na listę uczniów/studentów, sporządzone przez przyjmujący uniwersytet, akademię, instytut, kolegium bądź szkołę, lub legitymacja uczniowska/studencka bądź zaświadczenie z kursów, na które uczęszczać będzie dana osoba;
- f) w przypadku osób biorących udział w działaniach naukowych, akademickich, kulturalnych lub artystycznych, w tym programach uniwersyteckich i innych programach wymiany:
- pisemny wniosek sporządzony przez organizację przyjmującą uczestnika tych działań;
- g) w przypadku dziennikarzy i członków ekipy technicznej towarzyszących im w celach zawodowych:
- zaświadczenie lub inny dokument wydany przez organizację zawodową lub pracodawcę osoby ubiegającej się o wizę, stanowiący dowód na to, że dana osoba jest zawodowym dziennikarzem, i zaświadczący, że cel podróży wiąże się z zadaniem dziennikarskim, lub stanowiący dowód na to, że dana osoba jest członkiem ekipy technicznej towarzyszącej dziennikarzowi w celach zawodowych;
- h) w przypadku uczestników międzynarodowych imprez sportowych i osób im towarzyszących w celach zawodowych:
- pisemny wniosek sporządzony przez organizację przyjmującą, właściwe organy, krajowe federacje sportowe państw członkowskich lub Republiki Azerbejdżanu lub też Narodowy Komitet Olimpijski Republiki Azerbejdżanu lub narodowe komitety olimpijskie państw członkowskich;
- i) w przypadku uczestników oficjalnych programów wymiany organizowanych przez miasta partnerskie:
- pisemny wniosek sporządzony przez kierowników administracji/burmistrzów tych miast lub władze gminne;
- j) w przypadku osób podróżujących w celach medycznych i — w razie konieczności — osób im towarzyszących:
- dokument urzędowy wystawiony przez daną instytucję medyczną, poświadczający konieczność objęcia danej osoby opieką medyczną w tej instytucji, konieczność obecności osoby towarzyszącej oraz dowód posiadania wystarczających środków finansowych na pokrycie kosztów leczenia;
- k) w przypadku przedstawicieli wolnych zawodów biorących udział w międzynarodowych wystawach, konferencjach, sympozjach, seminariach lub innych podobnych imprezach, które odbywają się na terytorium Republiki Azerbejdżanu lub państw członkowskich:
- pisemny wniosek sporządzony przez organizację przyjmującą, zawierający potwierdzenie, że dana osoba uczestniczy w imprezie;
- l) w przypadku przedstawicieli organizacji społeczeństwa obywatelskiego, którzy odbywają podróż w celu odbycia szkoleń, wzięcia udziału w seminariach i konferencjach, w tym w ramach programów wymiany:
- pisemny wniosek wydany przez organizację przyjmującą, zaświadczenie potwierdzające, że dana osoba reprezentuje organizację społeczeństwa obywatelskiego i zaświadczenie o założeniu takiej organizacji z odpowiedniego rejestru, sporządzone przez organ państwowy zgodnie z przepisami krajowymi;
- m) w przypadku krewnych podróżujących w celu wzięcia udziału w ceremonii pogrzebowej:
- dokument urzędowy potwierdzający fakt zgonu oraz potwierdzenie pokrewieństwa lub innego związku łączącego wnioskodawcę z pochowanym;
- n) w przypadku osób pragnących odwiedzić cmentarz wojskowy lub cywilny:
- dokument urzędowy potwierdzający istnienie i fakt utrzymywania grobu, a także pokrewieństwo lub inny związek łączący wnioskodawcę z pochowanym.
2. Pisemny wniosek, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, musi zawierać następujące informacje:
- a) w przypadku osoby zaproszonej: imię i nazwisko, datę urodzenia, płeć, obywatelstwo, numer paszportu, czas i cel podróży, liczbę poprzednich wjazdów oraz w stosownych przypadkach imiona i nazwiska małżonka i dzieci towarzyszących osobie zaproszonej;
- b) w przypadku osoby zapraszającej: imię, nazwisko i adres;

- c) w przypadku gdy strona zapraszająca jest osobą prawną, spółką lub organizacją: pełną nazwę i adres oraz:
- jeśli wniosek sporządza organizacja lub organ — imię i nazwisko oraz stanowisko osoby podpisującej wniosek;
 - jeśli strona zapraszająca jest osobą prawną, spółką lub biurem albo oddziałem takiej osoby prawnej lub spółki z siedzibą na terytorium jednego z państw członkowskich lub Republiki Azerbejdżanu — numer rejestracyjny w formie wymaganej przez prawo krajowe danego państwa członkowskiego lub prawo Azerbejdżanu;
3. W przypadku osób, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, wszystkie kategorie wiz wydaje się według procedury uproszczonej, nie wymagając żadnego innego uzasadnienia, zaproszenia ani zatwierdzenia dotyczącego celu podróży, przewidzianego w ustawodawstwie Stron.

Artykuł 5

Wydawanie wiz wielokrotnego wjazdu

1. Misje dyplomatyczne oraz urzędy konsularne państw członkowskich i Republiki Azerbejdżanu wydają wizy wielokrotnego wjazdu o okresie ważności pięciu lat następującym kategoriom obywateli:

- a) współmałżonkom, dzieciom (w tym przysposobionym), które są w wieku poniżej 21 lat lub pozostają na utrzymaniu, rodzicom (w tym opiekunom), odwiedzającym obywateli Unii Europejskiej legalnie zamieszkujących na terytorium Republiki Azerbejdżanu lub obywateli Republiki Azerbejdżanu legalnie zamieszkujących na terytorium państw członkowskich lub obywateli Unii Europejskiej zamieszkujących na terytorium państwa członkowskiego, którego są obywatelami, lub obywateli Republiki Azerbejdżanu zamieszkujących na terytorium Republiki Azerbejdżanu;
- b) stałym członkom oficjalnych delegacji, którzy na oficjalne zaproszenie wystosowane do państw członkowskich, Unii Europejskiej lub Republiki Azerbejdżanu uczestniczą regularnie w spotkaniach, konsultacjach, negocjacjach lub programach wymiany, a także w imprezach organizowanych na terytorium Republiki Azerbejdżanu lub jednego z państw członkowskich przez organizacje międzyrządowe.

W drodze odstępstwa od zdania pierwszego, w przypadkach gdy konieczność lub zamiar częstego lub regularnego podróżowania są wyraźnie ograniczone do krótszego okresu, okres ważności wizy wielokrotnego wjazdu ogranicza się do tego okresu, w szczególności gdy:

- w przypadku osób wymienionych w lit. a) — okres ważności zezwolenia na legalny pobyt obywateli Republiki Azerbejdżanu legalnie zamieszkujących w jednym z państw członkowskich lub obywateli Unii legalnie zamieszkujących w Republice Azerbejdżanu;
- w przypadku osób wymienionych w lit. b) — okres ważności statusu stałego członka oficjalnej delegacji

jest krótszy niż pięć lat.

2. Misje dyplomatyczne oraz urzędy konsularne państw członkowskich i Republiki Azerbejdżanu wydają wizy wielokrotnego wjazdu o okresie ważności jednego roku następującym kategoriom obywateli, pod warunkiem że w roku poprzednim osoby takie otrzymały przynajmniej jedną wizę, z której skorzystały zgodnie z przepisami prawnymi dotyczącymi wjazdu do danego państwa i pobytu w nim:

- a) studentom i studentom podyplomowym, którzy odbywają regularne podróże w celu podjęcia nauki lub odbycia szkoleń, w tym w ramach programów wymiany;
- b) dziennikarzom i członkom ekipy technicznej towarzyszącym im w celach zawodowych;
- c) uczestnikom oficjalnych programów wymiany organizowanych przez miasta partnerskie;
- d) kierowcom przewożącym ładunki w ruchu międzynarodowym i świadczącym usługi transportu pasażerskiego między terytoriami Republiki Azerbejdżanu i państw członkowskich pojazdami zarejestrowanymi w państwach członkowskich lub w Republice Azerbejdżanu;
- e) osobom zmuszonym do odbywania regularnych podróży w celach medycznych i — w razie konieczności — osobom im towarzyszącym;
- f) przedstawicielom wolnych zawodów biorącym udział w międzynarodowych wystawach, konferencjach, sympozjach, seminariach lub innych podobnych imprezach, którzy odbywają regularne podróże do państw członkowskich;

- g) przedstawicielom organizacji społeczeństwa obywatelskiego, którzy odbywają regularne podróże do Republiki Azerbejdżanu lub państw członkowskich w celu odbycia szkoleń, wzięcia udziału w seminariach i konferencjach, w tym w ramach programów wymiany;
- h) osobom biorącym udział w działaniach naukowych, kulturalnych i artystycznych, w tym w programach uniwersyteckich i innych programach wymiany, odbywającym regularne podróże do Republiki Azerbejdżanu lub państw członkowskich;
- i) uczestnikom międzynarodowych imprez sportowych i osobom im towarzyszącym w celach zawodowych;
- j) członkom oficjalnych delegacji, którzy na oficjalne zaproszenie wystosowane do państwa członkowskiego, Unii Europejskiej lub Republiki Azerbejdżanu uczestniczą regularnie w spotkaniach, konsultacjach, negocjacjach lub programach wymiany, a także w imprezach organizowanych na terytorium Republiki Azerbejdżanu lub państw członkowskich przez organizacje międzyrządowe;
- k) przedsiębiorcom i przedstawicielom organizacji branżowych, którzy odbywają regularne podróże do Republiki Azerbejdżanu lub państw członkowskich.

W drodze odstępstwa od zdania pierwszego, w przypadkach gdy konieczność lub zamiar częstego lub regularnego podróżowania są wyraźnie ograniczone do krótszego okresu, okres ważności wizy wielokrotnego wjazdu ogranicza się do tego okresu.

3. Misje dyplomatyczne oraz urzędy konsularne państw członkowskich i Republiki Azerbejdżanu wydają wizy wielokrotnego wjazdu o okresie ważności co najmniej dwóch lat i maksymalnie pięciu lat osobom należącym do kategorii wymienionych w ust. 2 niniejszego artykułu, pod warunkiem że w poprzednich dwóch latach osoby takie skorzystały z jednorocznych wiz wielokrotnego wjazdu zgodnie z przepisami prawnymi dotyczącymi wjazdu do danego państwa i pobytu w nim, chyba że konieczność lub zamiar częstego lub regularnego podróżowania są wyraźnie ograniczone do krótszego okresu, w którym to przypadku okres ważności wizy wielokrotnego wjazdu ogranicza się do tego okresu.

4. Całkowity czas pobytu osób, o których mowa w ust. 1–3 niniejszego artykułu, na terytorium państw członkowskich lub Republiki Azerbejdżanu nie może przekraczać 90 dni w każdym 180-dniowym okresie.

Artykuł 6

Oplaty za rozpatrzenie wniosku wizowego

1. Oplata za rozpatrzenie wniosku wizowego wynosi 35 EUR.

Wyżej wymieniona kwota może ulec zmianie zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 14 ust. 4.

2. Bez uszczerbku dla ust. 3 w odniesieniu do niżej wymienionych kategorii obywateli odstępuje się od pobierania opłaty za rozpatrzenie wniosku wizowego:

- a) bliskich krewnych — współmałżonków, dzieci (w tym przysposobionych), rodziców (w tym opiekunów), dziadków i wnuków — obywateli Unii Europejskiej legalnie zamieszkujących na terytorium Republiki Azerbejdżanu, obywateli Republiki Azerbejdżanu legalnie zamieszkujących na terytorium państw członkowskich, obywateli Unii Europejskiej zamieszkujących na terytorium państwa członkowskiego, którego są obywatelami, oraz obywateli Republiki Azerbejdżanu zamieszkujących na terytorium Republiki Azerbejdżanu;
- b) członków oficjalnych delegacji, w tym stałych członków oficjalnych delegacji, którzy na oficjalne zaproszenie skierowane do państw członkowskich, Unii Europejskiej lub Republiki Azerbejdżanu uczestniczą w oficjalnych spotkaniach, konsultacjach, negocjacjach lub programach wymiany, a także w wydarzeniach organizowanych na terytorium Republiki Azerbejdżanu lub jednego z państw członkowskich przez organizacje międzyrządowe;
- c) uczniów, studentów, studentów podyplomowych oraz towarzyszących im nauczycieli, którzy odbywają podróż w celu podjęcia nauki lub odbycia szkoleń, w tym w ramach programów wymiany oraz innych działań szkolnych;
- d) osób niepełnosprawnych i — w razie konieczności — ich opiekunów;
- e) uczestników międzynarodowych imprez sportowych i osób im towarzyszących w celach zawodowych;
- f) osób biorących udział w działaniach naukowych, kulturalnych i artystycznych, w tym w programach uniwersyteckich i innych programach wymiany;

- g) osób, które przedstawiły dowody potwierdzające konieczność wyjazdu z przyczyn humanitarnych, w tym w celu podjęcia pilnego leczenia, oraz osób im towarzyszących, lub w celu wzięcia udziału w pogrzebie bliskiego krewnego albo odwiedzenia ciężko chorego bliskiego krewnego;
- h) przedstawiciele organizacji społeczeństwa obywatelskiego, którzy odbywają podróż w celu odbycia szkoleń, wzięcia udziału w seminariach i konferencjach, w tym w ramach programów wymiany;
- i) emerytów i rencistów;
- j) dzieci poniżej 12. roku życia;
- k) dziennikarzy i członków ekipy technicznej towarzyszących im w celach zawodowych.

3. Jeśli państwo członkowskie lub Republika Azerbejdżanu współpracuje z zewnętrznym usługodawcą w zakresie wystawiania wiz, zewnętrzny usługodawca może pobierać opłatę za usługę. Ta opłata za usługę jest proporcjonalna do kosztów ponoszonych przez usługodawcę zewnętrznego z tytułu wykonywania swoich zadań i nie przekracza 30 EUR. Państwa członkowskie i Republika Azerbejdżanu utrzymują możliwość składania wniosków przez wszystkie osoby ubiegające się o wizę bezpośrednio w swoich konsulatach.

Usługodawca zewnętrzny wykonuje swoje działania na rzecz Unii zgodnie z kodeksem wizowym i w pełnym poszanowaniu przepisów prawa Republiki Azerbejdżanu.

Usługodawca zewnętrzny wykonuje swoje działania na rzecz Republiki Azerbejdżanu zgodnie przepisami prawa Azerbejdżanu i przepisami prawa państw członkowskich UE.

Artykuł 7

Czas trwania procedur rozpatrywania wniosków wizowych

1. Misje dyplomatyczne oraz urzędy konsularne państw członkowskich i Republiki Azerbejdżanu podejmują decyzję w sprawie wniosku o wydanie wizy w ciągu 10 dni kalendarzowych od dnia wpłynięcia wniosku i dokumentów wymaganych do wydania wizy.
2. W indywidualnych przypadkach, szczególnie w razie konieczności przeprowadzenia dokładniejszej analizy wniosku, okres na podjęcie decyzji w sprawie wniosku wizowego można przedłużyć do 30 dni kalendarzowych.
3. W nagłych przypadkach termin na podjęcie decyzji w sprawie wniosku wizowego można skrócić do dwóch dni roboczych lub mniej.

Jeśli od osób ubiegających się o wizę wymaga się umówienia się na spotkanie w celu złożenia wniosku, spotkanie takie odbywa się z reguły w ciągu dwóch tygodni od dnia, w którym zażądano spotkania. Niezależnie od poprzedniego zdania usługodawca zewnętrzny dokłada starań, by wnioski wizowe co do zasady mogły być składane bez zbędnej zwłoki.

W uzasadnionych przypadkach nagłych konsulaty mogą zezwolić osobom ubiegającym się o wizę na złożenie wniosku bez umówionego spotkania lub wyznaczają takie spotkanie w trybie natychmiastowym.

Artykuł 8

Wyjazd w przypadku zgubienia lub kradzieży dokumentów

Obywatel Unii Europejskiej lub Republiki Azerbejdżanu, który zgubił swój dowód tożsamości lub któremu taki dokument skradziono podczas pobytu na terytorium Republiki Azerbejdżanu lub państw członkowskich, może opuścić terytorium Republiki Azerbejdżanu lub państw członkowskich na podstawie ważnego dowodu tożsamości upoważniającego do przekroczenia granicy, wydanego przez misję dyplomatyczną lub urząd konsularny danego państwa członkowskiego lub Republiki Azerbejdżanu, bez konieczności posiadania wizy lub innego rodzaju upoważnienia.

*Artykuł 9***Przedłużenie okresu ważności wizy w wyjątkowych okolicznościach**

Obywatelom Unii Europejskiej i Republiki Azerbejdżanu, którzy z powodu siły wyższej nie mogą opuścić terytorium Republiki Azerbejdżanu lub terytorium państw członkowskich przed upływem terminu ważności wizy, okres ważności wydanej wizy lub długość pobytu na podstawie wydanej wizy przedłuża się nieodpłatnie zgodnie z przepisami prawa Republiki Azerbejdżanu lub państwa członkowskiego, w którym przebywają, na czas niezbędny dla przywrócenia możliwości powrotu do państwa zamieszkania.

*Artykuł 10***Paszporty dyplomatyczne**

1. Obywatele Unii Europejskiej i Republiki Azerbejdżanu posiadający ważny paszport dyplomatyczny mogą wjechać na terytorium Republiki Azerbejdżanu lub państw członkowskich, opuścić to terytorium lub przejechać przez nie bez wizy.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1, mogą pozostać na terytorium Republiki Azerbejdżanu lub terytorium państw członkowskich bez wizy nie dłużej niż przez 90 dni w każdym 180-dniowym okresie.

*Artykuł 11***Ważność terytorialna wiz**

Z zastrzeżeniem krajowych zasad i uregulowań Republiki Azerbejdżanu i państw członkowskich dotyczących bezpieczeństwa narodowego oraz z zastrzeżeniem unijnych zasad dotyczących wiz z ograniczoną ważnością terytorialną obywatele Unii i obywatele Azerbejdżanu uprawnieni są do podróżowania w granicach terytorium państw członkowskich i Republiki Azerbejdżanu na jednakowych zasadach.

*Artykuł 12***Wspólny Komitet ds. Zarządzania Umową**

1. Strony powołują Wspólny Komitet ekspertów (dalej zwany „komitetem”), w skład którego wchodzi przedstawiciele Unii oraz Republiki Azerbejdżanu. Unię reprezentuje Komisja Europejska, którą wspomagają eksperci z państw członkowskich.

2. Komitet wykonuje zadania obejmujące w szczególności:

- a) monitorowanie wykonania niniejszej umowy;
- b) proponowanie zmian lub uzupełnień niniejszej umowy;
- c) rozstrzyganie sporów dotyczących interpretacji bądź stosowania postanowień niniejszej umowy.

3. Posiedzenia komitetu odbywają się w miarę potrzeby na wniosek jednej ze Stron, przynajmniej raz w roku.

4. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Artykuł 13***Stosunek niniejszej umowy do umów dwustronnych między państwami członkowskimi a Republiką Azerbejdżanu**

Od momentu wejścia w życie niniejsza umowa staje się nadrzędna wobec postanowień dwustronnych lub wielostronnych umów lub porozumień zawartych między poszczególnymi państwami członkowskimi a Republiką Azerbejdżanu w zakresie, w jakim postanowienia tych umów lub porozumień dotyczą zagadnień objętych niniejszą umową.

Artykuł 14

Postanowienia końcowe

1. Strony ratyfikują lub zatwierdzają niniejszą umowę zgodnie ze swoimi wewnętrznymi procedurami, a umowa wchodzi w życie pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego po dniu, w którym Strony zawiadomią się wzajemnie o zakończeniu wyżej wymienionych procedur.
2. W drodze odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu niniejsza umowa wchodzi w życie dopiero w dniu wejścia w życie umowy o readmisji między Unią Europejską a Republiką Azerbejdżanu, jeśli dzień ten przypada po dniu, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.
3. Niniejsza umowa zostaje zawarta na czas nieokreślony z zastrzeżeniem możliwości jej wypowiedzenia zgodnie z ust. 6 niniejszego artykułu.
4. Niniejszą umowę można zmieniać za pisemnym porozumieniem Stron. Zmiany wchodzi w życie po dokonaniu przez Strony wzajemnych zawiadomień o zakończeniu koniecznych w tym celu procedur wewnętrznych.
5. Każda ze Stron może zawiesić wykonywanie części lub wszystkich postanowień niniejszej umowy ze względu na porządek publiczny, ochronę bezpieczeństwa narodowego lub ochronę zdrowia publicznego. O decyzji w sprawie zawieszenia należy zawiadomić drugą Stronę nie później niż 48 godzin przed jej wejściem w życie. Z chwilą ustania powodów zawieszenia umowy Strona, która zawiesiła stosowanie niniejszej umowy, bezzwłocznie zawiadamia o tym drugą Stronę.
6. Każda ze Stron może wypowiedzieć niniejszą umowę w drodze pisemnego powiadomienia drugiej Strony. Niniejsza umowa przestaje obowiązywać po upływie 90 dni od daty takiego zawiadomienia.

Sporządzono w Wilnie dnia dwudziestego dziewiątego listopada roku dwa tysiące trzynastego w dwóch egzemplarzach w każdym z języków: angielskim, bułgarskim, chorwackim, czeskim, duńskim, estońskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, irlandzkim, litewskim, łotewskim, maltańskim, niderlandzkim, niemieckim, polskim, portugalskim, rumuńskim, słowackim, słoweńskim, szwedzkim, węgierskim, włoskim i azerskim, przy czym każdy z tych tekstów jest na równi autentyczny.

За Европейския съюз
 Por la Unión Europea
 Za Evropskou unii
 For Den Europæiske Union
 Für die Europäische Union
 Euroopa Liidu nimel
 Για την Ευρωπαϊκή Ένωση
 For the European Union
 Pour l'Union européenne
 Za Europejską uniję
 Per l'Unione europea
 Eiropas Savienības vārdā –
 Europos Sąjungos vardu
 Az Európai Unió részéről
 Għall-Unjoni Ewropea
 Voor de Europese Unie
 W imieniu Unii Europejskiej
 Pela União Europeia
 Pentru Uniunea Europeană
 Za Európsku úniu
 Za Evropsko unijo
 Euroopan unionin puolesta
 För Europeiska unionen
 Avropa İttifaqı adından

За Азербайджанската република
 Por la República de Azerbaiyán
 Za Ázerbájdžánskou republiku
 For Republikken Aserbajdsjan
 Für die Republik Aserbajdschan
 Aserbaidžaaani Vabariigi nimel
 Για τη Δημοκρατία του Αζερμπαϊτζάν
 For the Republic of Azerbaijan
 Pour la République d'Azerbaïdjan
 Za Republiku Azerbajdžan
 Per la Repubblica dell'Azerbaijan
 Aserbaidžanas Republikas vārdā –
 Aserbaidžano Respublikos vardu
 Az Azerbajdzsán Köztársaság részéről
 Għar-Repubblika tal-Azerbajġan
 Voor de Republiek Azerbeidzjan
 W imieniu Republiki Azerbejdżanu
 Pela República do Azerbaijão
 Pentru Republica Azerbaidjan
 Za Azerbajdžanskú republiku
 Za Azerbajdžansko republiko
 Aserbaidžanin tasavallan puolesta
 För Republiken Azerbajdzjan
 Azərbaycan Respublikası adından

PROTOKÓŁ**do umowy dotyczący państw członkowskich, które nie w pełni stosują dorobek Schengen**

Państwa członkowskie, które są związane dorobkiem Schengen, ale które nie wydają jeszcze wiz Schengen, w oczekiwaniu na stosowne decyzje Rady w tej kwestii, wydają wizy krajowe, których ważność ogranicza się do ich własnego terytorium.

Zgodnie z decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 582/2008/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. wprowadzającą uproszczony system kontroli osób na granicach zewnętrznych oparty na jednostronnym uznawaniu przez Bułgarię, Cypr i Rumunię niektórych dokumentów za równorzędne z ich wizami krajowymi do celów przejazdu tranzytem przez ich terytoria ⁽¹⁾ podjęto zharmonizowane środki w celu ułatwienia tranzytu osób posiadających wizę Schengen lub zezwolenie na pobyt w obszarze Schengen przez terytorium państw członkowskich, które jeszcze nie w pełni stosują dorobek Schengen.

⁽¹⁾ Dz.U. L 161 z 20.6.2008, s. 30.

WSPÓLNA DEKLARACJA

w sprawie art. 10 umowy dotyczącego paszportów dyplomatycznych

Unia i Republika Azerbejdżanu mogą skorzystać z prawa do częściowego zawieszenia umowy, a w szczególności jej art. 10, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 14 ust. 5, jeśli druga Strona nadużywa praw wynikających z art. 10 lub jeśli jego stosowanie prowadzi do zagrożenia bezpieczeństwa publicznego.

Jeśli wykonanie art. 10 zostaje zawieszona, obie Strony rozpoczynają konsultacje na forum Wspólnego Komitetu powołanego na mocy niniejszej umowy celem rozwiązania problemów, które doprowadziły do zawieszenia.

Obie strony deklarują w pierwszym rzędzie gotowość zapewnienia wysokiego poziomu zabezpieczeń paszportów dyplomatycznych, w szczególności poprzez zastosowanie identyfikatorów biometrycznych. Unia zapewnia ze swojej strony takie zabezpieczenia zgodnie z wymogami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 2252/2004 z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie norm dotyczących zabezpieczeń i danych biometrycznych w paszportach i dokumentach podróży wydawanych przez państwa członkowskie ⁽¹⁾.

WSPÓLNA DEKLARACJA

dotycząca Danii

Strony przyjmują do wiadomości, że niniejsza umowa nie ma zastosowania do procedur wydawania wiz przez misje dyplomatyczne i służby konsularne Danii.

W związku z tym pożądanym jest, aby władze Danii i Republiki Azerbejdżanu zawarły niezwłocznie dwustronną umowę o ułatwieniach w wydawaniu wiz krótkoterminowych na warunkach podobnych do zawartych w umowie między Unią Europejską a Republiką Azerbejdżanu.

WSPÓLNA DEKLARACJA

dotycząca Zjednoczonego Królestwa oraz Irlandii

Strony przyjmują do wiadomości, że niniejsza umowa nie ma zastosowania do terytorium Zjednoczonego Królestwa ani Irlandii.

W związku z tym pożądanym jest, aby władze Zjednoczonego Królestwa, Irlandii oraz Republiki Azerbejdżanu zawarły dwustronne umowy o ułatwieniach w wydawaniu wiz.

⁽¹⁾ Dz.U. L 385 z 29.12.2004, s. 1.

WSPÓLNA DEKLARACJA

dotycząca Islandii, Norwegii, Szwajcarii oraz Liechtensteinu

Strony przyjmują do wiadomości ścisłe związki między Unią Europejską a Szwajcarią, Islandią, Liechtensteinem i Norwegią, w szczególności na mocy umów z dnia 18 maja 1999 r. i 26 października 2004 r. dotyczących włączenia tych krajów we wprowadzanie, stosowanie i rozwijanie dorobku Schengen.

W związku z tym pożądanym jest, aby władze Szwajcarii, Islandii, Liechtensteinu, Norwegii oraz Republiki Azerbejdżanu zawarły niezwłocznie dwustronne umowy o ułatwieniach w wydawaniu wiz krótkoterminowych na warunkach podobnych do zawartych w umowie między Unią Europejską a Republiką Azerbejdżanu.

WSPÓLNA DEKLARACJA

w sprawie współpracy w zakresie dokumentów podróży

Strony są zgodne, że Wspólny Komitet ustanowiony na mocy art. 12 umowy powinien w ramach monitorowania wykonania niniejszej umowy oceniać wpływ poziomu zabezpieczeń odpowiednich dokumentów podróży na funkcjonowanie umowy. W tym celu Strony zgadzają się regularnie informować się nawzajem o środkach podejmowanych w celu zapobiegania mnożeniu dokumentów podróży oraz rozwijania technicznych aspektów zabezpieczeń dokumentów podróży, a także o środkach dotyczących procesu personalizacji wydawania dokumentów podróży.

WSPÓLNA DEKLARACJA

w sprawie paszportów służbowych

Strony, uznając ramy niniejszych negocjacji, potwierdzają, że niniejsza umowa nie narusza możliwości zawarcia przez poszczególne państwa członkowskie i Republikę Azerbejdżanu dwustronnych umów dotyczących zwolnienia z obowiązku wizowego posiadaczy paszportów służbowych.

DECYZJA RADY**z dnia 14 kwietnia 2014 r.****w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, Europejskiej konwencji o prawnej ochronie usług opartych lub polegających na dostępie warunkowym**

(2014/243/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy, w związku z art. 218 ust. 5,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 16 lipca 1999 r. Rada upoważniła Komisję do prowadzenia na forum Rady Europy, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, negocjacji w sprawie konwencji dotyczącej prawnej ochrony usług opartych lub polegających na dostępie warunkowym.
- (2) Europejska konwencja o prawnej ochronie usług opartych lub polegających na dostępie warunkowym („konwencja”) została przyjęta przez Radę Europy w dniu 24 stycznia 2001 r.
- (3) Konwencja ta ustanawia ramy regulacyjne, które są prawie identyczne z tymi, które określono w dyrektywie 98/84/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾.
- (4) Konwencja weszła w życie w dniu 1 lipca 2003 r. i jest otwarta do podpisu dla Unii.
- (5) Podpisanie konwencji ułatwiłoby rozszerzenie poza granice Unii stosowania postanowień, które są podobne do przepisów dyrektywy 98/84/WE, oraz ustanowienie prawa o usługach opartych na dostępie warunkowym, które miałyby zastosowanie na całym kontynencie europejskim.
- (6) Należy podpisać konwencję w imieniu Unii, z zastrzeżeniem jej zawarcia w późniejszym terminie,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

*Artykuł 1*Niniejszym upoważnia się do podpisania, w imieniu Unii, Europejskiej konwencji o prawnej ochronie usług opartych lub polegających na dostępie warunkowym ⁽²⁾, z zastrzeżeniem jej zawarcia.*Artykuł 2*

Przewodniczący Rady zostaje niniejszym upoważniony, w imieniu Unii, do wyznaczenia osoby lub osób umocowanych do podpisania konwencji.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 14 kwietnia 2014 r.

W imieniu Rady

A. TSAFTARIS

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dyrektywa 98/84/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 1998 r. w sprawie prawnej ochrony usług opartych lub polegających na warunkowym dostępie (Dz.U. L 320 z 28.11.1998, s. 54).

⁽²⁾ Tekst konwencji opublikowano w Dz.U. L 336 z 20.12.2011, s. 2.

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 436/2014

z dnia 23 kwietnia 2014 r.

rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Piranska sol (ChNP)]

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 52 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje,

- (1) Zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 wniosek Słowenii o rejestrację nazwy „Piranska sol” został opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾.
- (2) Ponieważ do Komisji nie wpłynęło żadne oświadczenie o sprzeciwie zgodnie z art. 51 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, nazwa „Piranska sol” powinna zostać zarejestrowana,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nazwa wymieniona w załączniku do niniejszego rozporządzenia zostaje zarejestrowana.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 23 kwietnia 2014 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Dacian CIOLOȘ
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.
⁽²⁾ Dz.U. C 353 z 3.12.2013, s. 15.

ZAŁĄCZNIK

Produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu:

Klasa 1.8. Inne produkty wymienione w załączniku I do Traktatu (przyprawy itp.)

SŁOWENIA

Piranska sol (ChNP)

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 437/2014**z dnia 29 kwietnia 2014 r.****zatwierdzające 4,5-dichloro-2-oktylo-2H-izotiazol-3-on jako istniejącą substancję czynną do stosowania w produktach biobójczych typu 21****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 89 ust. 1 akapit trzeci,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1451/2007 ⁽²⁾ ustanawia wykaz substancji czynnych, które mają zostać poddane ocenie w celu ich ewentualnego włączenia do załącznika I, IA lub IB do dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾. Wykaz ten obejmuje 4,5-dichloro-2-oktylo-2H-izotiazol-3-on.
- (2) 4,5-dichloro-2-oktylo-2H-izotiazol-3-on został oceniony zgodnie z art. 11 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE pod kątem stosowania w produktach typu 21: „produkty przeciwporostowe”, zdefiniowanych w załączniku V do tej dyrektywy, co odpowiada grupie produktowej 21, zdefiniowanej w załączniku V do rozporządzenia (UE) nr 528/2012.
- (3) Norwegia została wyznaczona jako państwo pełniące rolę sprawozdawcy i w dniu 21 grudnia 2010 r. przedłożyła Komisji sprawozdanie właściwego organu, wraz z zaleceniem, zgodnie z art. 14 ust. 4 i 6 rozporządzenia (WE) nr 1451/2007.
- (4) Sprawozdanie właściwego organu zostało poddane przeglądowi przez państwa członkowskie i Komisję. Zgodnie z art. 15 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1451/2007 w dniu 13 marca 2014 r. wyniki przeglądu zostały włączone do sprawozdania z oceny poddanego przeglądowi przez Stały Komitet ds. Produktów Biobójczych.
- (5) Zgodnie ze sprawozdaniem z oceny można oczekiwać, że produkty biobójcze zawierające 4,5-dichloro-2-oktylo-2H-izotiazol-3-on, stosowane jako produkty typu 21, spełniają wymogi ustanowione w art. 5 dyrektywy 98/8/WE, jeśli spełnione są określone wymogi i warunki związane ze stosowaniem tej substancji.
- (6) Należy zatem zatwierdzić 4,5-dichloro-2-oktylo-2H-izotiazol-3-on do stosowania w produktach biobójczych typu 21, z zastrzeżeniem spełnienia wspomnianych wymogów i warunków.
- (7) Ponieważ ocena nie obejmuje nanomateriałów, zatwierdzenie nie powinno obejmować tych materiałów na podstawie art. 4 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 528/2012.
- (8) Należy przewidzieć odpowiednią ilość czasu, zanim substancja czynna zostanie zatwierdzona, aby umożliwić zainteresowanym stronom podjęcie działań przygotowawczych w celu spełnienia nowo wprowadzonych wymagań.
- (9) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Produktów Biobójczych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zatwierdza się 4,5-dichloro-2-oktylo-2H-izotiazol-3-on jako substancję czynną przeznaczoną do stosowania w produktach biobójczych typu 21, z zastrzeżeniem spełnienia wymogów i warunków określonych w załączniku.

⁽¹⁾ Dz.U. L 167 z 27.6.2012, s. 1.⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1451/2007 z dnia 4 grudnia 2007 r. w sprawie drugiej fazy 10-letniego programu pracy określonego w art. 16 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych (Dz.U. L 325 z 11.12.2007, s. 3).⁽³⁾ Dyrektywa 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotycząca wprowadzania do obrotu produktów biobójczych (Dz.U. L 123 z 24.4.1998, s. 1).

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 kwietnia 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Nazwa zwyczajowa	Nazwa IUPAC Numery identyfikacyjne	Minimalny stopień czystości substancji czynnej (1)	Data zatwierdzenia	Data wygaśnięcia zatwierdzenia	Typ produktu	Warunki szczegółowe (2)
4,5-dichloro-2-oktylo-2H-izotiazol-3-on	Nazwa IUPAC: 4,5-dichloro-2-oktyloizotiazol-3(2H)-on Nr WE: 264-843-8 Nr CAS: 64359-81-5	950 g/kg	1 stycznia 2016 r.	31 grudnia 2025 r.	21	<p>W ocenie produktu szczególną uwagę zwraca się na narażenie, ryzyko i skuteczność związane z którymkolwiek z zastosowań objętych wnioskiem o udzielenie pozwolenia, lecz nieuwzględnionych w ocenie ryzyka substancji czynnej na poziomie unijnym.</p> <p>Osoby wprowadzające do obrotu produkty zawierające 4,5-dichloro-2-oktylo-2H-izotiazol-3-on przeznaczone do stosowania przez użytkowników nieprofesjonalnych mają obowiązek dopilnować, by do produktów tych dołączone były odpowiednie rękawice ochronne.</p> <p>Udzielanie zezwoleń podlega następującym warunkom:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) w przypadku użytkowników przemysłowych lub profesjonalnych należy ustanowić bezpieczne procedury postępowania i odpowiednie środki organizacyjne. W przypadku gdy narażenie nie może zostać ograniczone do dopuszczalnego poziomu za pomocą innych środków, produkty stosuje się przy użyciu odpowiednich środków ochrony indywidualnej; 2) etykiety oraz, jeśli została dołączona, instrukcja użytkowania muszą zawierać informację, iż dzieciom nie wolno przebywać w pobliżu powierzchni poddanej działaniu produktu do czasu jej wyschnięcia; 3) na etykietach oraz, jeśli zostały dołączone, w kartach charakterystyki produktów dopuszczonych do obrotu należy zawrzeć informację o tym, iż ich stosowanie oraz wszelkie prace konserwacyjne i naprawcze przy ich użyciu muszą odbywać się na zamkniętym obszarze, na nieprzepuszczalnym, twardym podłożu z zabezpieczeniem lub na glebie pokrytej nieprzepuszczalnym materiałem w celu zapobieżenia przedostawaniu się substancji oraz zminimalizowania emisji do środowiska, a także aby umożliwić zebranie wszelkich pozostałości lub odpadów zawierających 4,5-dichloro-2-oktylo-2H-izotiazol-3-on celem ponownego ich wykorzystania lub usunięcia; 4) w odniesieniu do produktów, które mogą powodować pozostałości w żywności lub paszy, należy zweryfikować, czy zachodzi potrzeba ustalenia nowych lub zmiany obowiązujących maksymalnych limitów pozostałości zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 470/2009 (3) lub najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady (4) oraz przyjąć wszelkie środki ograniczające ryzyko, aby zapewnić nieprzekraczanie obowiązujących dopuszczalnych poziomów pozostałości oraz maksymalnych limitów pozostałości.

Nazwa zwyczajowa	Nazwa IUPAC Numery identyfikacyjne	Minimalny stopień czystości substancji czynnej ⁽¹⁾	Data zatwierdzenia	Data wygaśnięcia zatwierdzenia	Typ produktu	Warunki szczegółowe ⁽²⁾
						W przypadku gdy wyrób został poddany działaniu 4,5-dichloro-2-oktylo-2H-izotiazol-3-onu lub celowo go zawiera, a w stosownych przypadkach ze względu na możliwość kontaktu ze skórą oraz uwolnienia 4,5-dichloro-2-oktylo-2H-izotiazol-3-onu w normalnych warunkach stosowania wyrobu, osoba odpowiedzialna za wprowadzenie wyrobu do obrotu zapewnia umieszczenie na etykiecie informacji na temat ryzyka związanego z działaniem uczulającym na skórę, a także informacji, o których mowa w art. 58 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 528/2012.

⁽¹⁾ Czystość wskazana w tej kolumnie oznaczała minimalny stopień czystości substancji czynnej stosowany do dokonywania oceny zgodnie z art. 8 rozporządzenia (UE) nr 528/2012. Substancja czynna w produkcie wprowadzanym do obrotu może mieć taki sam lub inny stopień czystości, jeśli udowodniono, że jest on technicznie równoważny z ocenioną substancją czynną.

⁽²⁾ Do celów wdrożenia wspólnych zasad załącznika VI do rozporządzenia (UE) nr 528/2012 treść sprawozdań z oceny i wnioski z nich są dostępne na stronie internetowej Komisji: <http://ec.europa.eu/comm/environment/biocides/index.htm>

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 470/2009 z dnia 6 maja 2009 r. ustanawiające wspólnotowe procedury określania maksymalnych limitów pozostałości substancji farmakologicznie czynnych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 oraz zmieniające dyrektywę 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 152 z 16.6.2009, s. 11).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 lutego 2005 r. w sprawie najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w żywności i paszy pochodzenia roślinnego i zwierzęcego oraz na ich powierzchni, zmieniające dyrektywę Rady 91/414/EWG (Dz.U. L 70 z 16.3.2005, s. 1).

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 438/2014**z dnia 29 kwietnia 2014 r.****zatwierdzające cyprokonazol jako istniejącą substancję czynną do stosowania w produktach biobójczych typu 8****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 89 ust. 1 akapit trzeci,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1451/2007 ⁽²⁾ ustanawia wykaz substancji czynnych, które mają zostać poddane ocenie w celu ich ewentualnego włączenia do załącznika I, IA lub IB do dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾. Wykaz ten obejmuje cyprokonazol.
- (2) Cyprokonazol został oceniony zgodnie z art. 11 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE pod kątem stosowania w produktach typu 8: „środki konserwacji drewna”, zdefiniowanych w załączniku V do tej dyrektywy, co odpowiada grupie produktowej 8, zdefiniowanej w załączniku V do rozporządzenia (UE) nr 528/2012.
- (3) Irlandia została wyznaczona jako państwo pełniące rolę sprawozdawcy i w dniu 30 maja 2012 r. przedłożyła Komisji sprawozdanie właściwego organu, wraz z zaleceniem, zgodnie z art. 14 ust. 4 i 6 rozporządzenia (WE) nr 1451/2007.
- (4) Sprawozdanie właściwego organu zostało poddane przeglądowi przez państwa członkowskie i Komisję. Zgodnie z art. 15 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1451/2007 wyniki przeglądu zostały włączone do sprawozdania z oceny poddanego przeglądowi przez Stały Komitet ds. Produktów Biobójczych w dniu 13 marca 2014 r.
- (5) Na podstawie sprawozdania z oceny można oczekiwać, że produkty biobójcze zawierające cyprokonazol, stosowane jako produkty typu 8, spełniają wymogi ustanowione w art. 5 dyrektywy 98/8/WE, jeśli spełnione są określone wymogi i warunki związane ze stosowaniem tej substancji.
- (6) Należy zatem zatwierdzić cyprokonazol do stosowania w produktach biobójczych typu 8, z zastrzeżeniem spełnienia wspomnianych wymogów i warunków.
- (7) Ponieważ nie poddano ocenie nanomateriałów, zatwierdzenie nie powinno obejmować tych materiałów zgodnie z art. 4 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 528/2012.
- (8) W sprawozdaniu stwierdzono, że cyprokonazol spełnia kryteria pozwalające na zaklasyfikowanie go jako substancji kategorii 1B działającej szkodliwie na rozrodczość zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 ⁽⁴⁾ oraz jako substancji bardzo trwałej (vP) i toksycznej (T) zgodnie z załącznikiem XIII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006. Niezależnie od tego, że istniejąca zharmonizowana klasyfikacja cyprokonazolu powinna zostać poddana przeglądowi zgodnie z art. 37 rozporządzenia (WE) nr 1272/2008, wymienione powyżej właściwości swoiste należy uwzględnić przy określaniu okresu ważności zatwierdzenia.
- (9) Ponieważ nie zostały spełnione warunki określone w art. 90 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 528/2012, należy postępować zgodnie z obecną praktyką w ramach dyrektywy 98/8/WE. Okres ważności zatwierdzenia należy zatem ustalić na pięć lat.
- (10) Do celów wydawania pozwoleń na produkty biobójcze zgodnie z art. 23 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 cyprokonazol należy jednak uznać za substancję kwalifikującą się do zastąpienia na podstawie art. 10 ust. 1 lit. a) i d) tego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 167 z 27.6.2012, s. 1.⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1451/2007 z dnia 4 grudnia 2007 r. w sprawie drugiej fazy 10-letniego programu pracy określonego w art. 16 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych (Dz.U. L 325 z 11.12.2007, s. 3).⁽³⁾ Dyrektywa 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotycząca wprowadzania do obrotu produktów biobójczych (Dz.U. L 123 z 24.4.1998, s. 1).⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniające i uchylające dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. L 353 z 31.12.2008, s. 1).

- (11) Należy przewidzieć odpowiednią ilość czasu, zanim substancja czynna zostanie zatwierdzona, aby umożliwić zainteresowanym stronom podjęcie działań przygotowawczych w celu spełnienia nowo wprowadzonych wymagań.
- (12) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Produktów Biobójczych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zatwierdza się cyprokonazol jako substancję czynną przeznaczoną do stosowania w produktach biobójczych typu 8, z zastrzeżeniem spełnienia wymogów i warunków określonych w załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 kwietnia 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Nazwa zwyczajowa	Nazwa IUPAC Numery identyfikacyjne	Minimalny stopień czystości substancji czynnej (1)	Data zatwierdzenia	Data wygaśnięcia zatwierdzenia	Typ produktu	Warunki szczegółowe (2)
Cyprokonazol	<p>Nazwa IUPAC: (2RS,3RS;2RS,3SR)-2-(4-chlorofenylo)-3-cyklopropylo-1-(1H-1,2,4-triazol-1-yl)butan-2-ol</p> <p>Nr WE: Nie dotyczy</p> <p>Nr CAS: 94361-06-5</p> <p>Cyprokonazol zawiera dwa diastereoizomery.</p> <p>Diastereoizomer A: para enancjomeryczna, w której grupa 2-hydroksylowa i 3 atomy wodoru znajdują się po tej samej stronie (2S, 3S i 2R, 3R).</p> <p>Diastereoizomer B: para enancjomeryczna, w której grupa 2-hydroksylowa znajduje się po przeciwnej stronie niż 3 atomy wodoru (2R, 3S i 2S, 3R).</p> <p>Cyprokonazol techniczny to mieszanina w stosunku 1:1 dwóch powyższych diastereoizomerów, z których każdy jest mieszaniną enancjomerów w stosunku 1:1.</p>	<p>940 g/kg</p> <p>Cyprokonazol zawiera dwa diastereoizomery.</p> <p>(Diastereoizomer A: 430–500 g/kg,</p> <p>diastereoizomer B: 470–550 g/kg).</p>	1 listopada 2015 r.	31 października 2020 r.	8	<p>Cyprokonazol należy uznać za substancję kwalifikującą się do zastąpienia zgodnie z art. 10 ust. 1 lit. a) i d) rozporządzenia (UE) nr 528/2012.</p> <p>W ocenie produktu szczególną uwagę zwraca się na narażenie, ryzyko i skuteczność związane z którymkolwiek z zastosowań objętych wnioskiem o udzielenie pozwolenia, lecz nieuwzględnionych w ocenie ryzyka substancji czynnej na poziomie unijnym.</p> <p>Udzielanie pozwoleń podlega następującym warunkom:</p> <p>1) w przypadku użytkowników przemysłowych należy ustanowić bezpieczne procedury postępowania i odpowiednie środki organizacyjne. W przypadku gdy narażenie nie może zostać ograniczone do dopuszczalnego poziomu za pomocą innych środków, produkty stosuje się przy użyciu odpowiednich środków ochrony indywidualnej;</p> <p>2) nie zezwala się na stosowanie produktów do przemysłowej impregnacji przy użyciu metody podwójnej próżni, chyba że przedstawione zostaną dane potwierdzające, że produkt nie stwarza niedopuszczalnego ryzyka, w razie konieczności przy zastosowaniu odpowiednich środków ograniczających ryzyko;</p>

Nazwa zwyczajowa	Nazwa IUPAC Numery identyfikacyjne	Minimalny stopień czystości substancji czynnej ⁽¹⁾	Data zatwierdzenia	Data wygaśnięcia zatwierdzenia	Typ produktu	Warunki szczególne ⁽²⁾
						<p>3) podejmuje się odpowiednie środki ograniczające ryzyko w celu ochrony gleby i wód. W szczególności:</p> <p>a) etykiety i w odpowiednich przypadkach karty charakterystyki dopuszczonych produktów muszą zawierać informację, że przemysłowe zastosowanie produktu musi odbywać się na zamkniętym obszarze lub na nieprzepuszczalnym, twardym podłożu z zabezpieczeniem, że drewno po impregnacji należy przechowywać w pomieszczeniu lub na nieprzepuszczalnym, twardym podłożu w celu zapobieżenia bezpośredniemu przedostawaniu się substancji do gleby lub wody oraz że wszelkie pozostałości produktu muszą być zebrane celem ponownego wykorzystania lub usunięcia;</p> <p>b) nie zezwala się na stosowanie produktów do celów przemysłowego impregnowania drewna, które będzie narażone na działanie czynników atmosferycznych, lub do impregnowania drewna przeznaczonego na konstrukcje na wolnym powietrzu, chyba że przedstawione zostaną dane potwierdzające, że produkt nie stwarza niedopuszczalnego ryzyka, w razie konieczności przy zastosowaniu odpowiednich środków ograniczających ryzyko.</p>

⁽¹⁾ Czystość wskazana w tej kolumnie oznaczała minimalny stopień czystości substancji czynnej stosowany do dokonywania oceny zgodnie z art. 8 rozporządzenia (UE) nr 528/2012. Substancja czynna w produkcie wprowadzanym do obrotu może posiadać taki sam lub inny stopień czystości, jeśli udowodniono, że jest on równoważny technicznie z ocenioną substancją czynną.

⁽²⁾ Do celów wdrożenia wspólnych zasad określonych w załączniku VI do rozporządzenia (UE) nr 528/2012 treść sprawozdań z oceny i wnioski z nich są dostępne na stronie internetowej Komisji: <http://ec.europa.eu/comm/environment/biocides/index.htm>.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 439/2014**z dnia 29 kwietnia 2014 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 250/2009 w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 295/2008 w sprawie statystyk strukturalnych dotyczących przedsiębiorstw w odniesieniu do definicji cech i technicznego formatu przekazywania danych****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 295/2008 z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie statystyk strukturalnych dotyczących przedsiębiorstw ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 11 ust. 1 lit. a) i c),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 295/2008 ustanowiono wspólne ramy gromadzenia, przekazywania i oceny statystyk Unii Europejskiej dotyczących struktury, działalności, konkurencyjności i funkcjonowania przedsiębiorstw w Unii.
- (2) W rozporządzeniu Komisji (WE) nr 250/2009 ⁽²⁾ ustanowiono definicje cech i techniczny format przekazywania danych
- (3) Konieczne jest określenie definicji cech demografii przedsiębiorstw posiadających co najmniej jednego pracownika w celu uwzględnienia potrzeby większej międzynarodowej porównywalności wyników, w szczególności w odniesieniu do statystyk dotyczących przedsiębiorstw. Definicje te należy dodać w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 250/2009. W związku z tym należy odpowiednio zaktualizować techniczny format przekazywania danych określony w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 250/2009, w tym wykaz identyfikatorów zbioru danych, serie i wykaz zmiennych.
- (4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Europejskiego Systemu Statystycznego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załącznikach I i II do rozporządzenia (WE) nr 250/2009 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 kwietnia 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 97 z 9.4.2008, s. 13.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 250/2009 w sprawie wykonania rozporządzenia (WE) nr 295/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do definicji cech, technicznego formatu przekazywania danych, wymogów dotyczących podwójnej sprawozdawczości dla NACE wersja 1.1 i NACE wersja 2 oraz odstępstw, które mają zostać przyznane w zakresie statystyk strukturalnych dotyczących przedsiębiorstw (Dz.U. L 86 z 31.3.2009, s. 1).

ZAŁĄCZNIK

W załącznikach I i II do rozporządzenia (WE) nr 250/2009 wprowadza się następujące zmiany:

1) w załączniku I wprowadza się następujące zmiany:

a) przed kodem 11 11 0 dodaje się następujące kody:

„Kod: 11 01 0

Nazwa: Populacja przedsiębiorstw prowadzących działalność zatrudniających co najmniej jednego pracownika w t

Załącznik: IX

Definicja:

Liczba przedsiębiorstw rynkowych, które w trakcie danego okresu sprawozdawczego t zatrudniały co najmniej jednego pracownika.

Kod: 11 02 0

Nazwa: Liczba przedsiębiorstw prowadzących działalność, które zatrudniły pierwszego pracownika w t

Załącznik: IX

Definicja:

Może to dotyczyć nowopowstałych przedsiębiorstw zdefiniowanych w 11 92 0, lecz także przedsiębiorstw zdefiniowanych w 11 91 0, jeżeli przedsiębiorstwa prowadziły już działalność w poprzednich okresach sprawozdawczych, ale nie zatrudniały pracowników w dwóch poprzednich okresach sprawozdawczych.

Kod: 11 03 0

Nazwa: Liczba przedsiębiorstw, które nie zatrudniają już pracowników od dowolnego momentu okresu t

Załącznik: IX

Definicja:

Liczba przedsiębiorstw rynkowych, które nie zatrudniają już pracowników od dowolnego momentu okresu sprawozdawczego t i które zatrudniały co najmniej jednego pracownika wcześniej w danym okresie sprawozdawczym t.

Może to dotyczyć zlikwidowanych przedsiębiorstw zdefiniowanych w 11 93 0, zatrudniających co najmniej jednego pracownika, lecz także przedsiębiorstw zdefiniowanych w 11 01 0, jeżeli przedsiębiorstwa w dalszym ciągu prowadzą działalność, ale nie zatrudniają już pracowników od dowolnego momentu danego okresu sprawozdawczego t i przez dwa kolejne okresy sprawozdawcze: t + 1 i t + 2.

Ta sama zasada ma zastosowanie, jeżeli umowa o pracę ostatniego pracownika wygasa w t w dniu 31 grudnia.

Kod: 11 04 1

Nazwa: Liczba przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w dowolnym momencie okresu w t – 1 oraz zatrudniały co najmniej jednego pracownika w dowolnym momencie okresu w t

Kod: 11 04 2

Nazwa: Liczba przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w dowolnym momencie okresu w t – 2 oraz zatrudniały co najmniej jednego pracownika w dowolnym momencie okresu w t

Kod: 11 04 3

Nazwa: Liczba przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w dowolnym momencie okresu w t – 3 oraz zatrudniały co najmniej jednego pracownika w dowolnym momencie okresu w t

Kod: 11 04 4

Nazwa: Liczba przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w dowolnym momencie okresu w t – 4 oraz zatrudniały co najmniej jednego pracownika w dowolnym momencie okresu w t

Kod: 11 04 5

Nazwa: Liczba przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w dowolnym momencie okresu w $t - 5$ oraz zatrudniały co najmniej jednego pracownika w dowolnym momencie okresu w t

Załącznik: IX

Definicja

Liczba przedsiębiorstw rynkowych zatrudniających co najmniej jednego pracownika w dowolnym momencie okresu sprawozdawczego w każdym roku, począwszy od roku, w którym zatrudniono pierwszego pracownika ($t - 1$ do $t - 5$), aż do danego okresu sprawozdawczego t .

Liczbę przedsiębiorstw, które zatrudniają pierwszego pracownika w t , definiuje się jak dla cechy 11 02 0.

Uważa się również, że przedsiębiorstwo przetrwało, jeżeli powiązana jednostka prawna (powiązane jednostki prawne) przestała (przestały) prowadzić działalność, ale ich działalność została przejęta przez nową jednostkę prawną utworzoną specjalnie w celu przejścia czynników produkcji tego przedsiębiorstwa (= przetrwanie poprzez przejście).”;

b) przed kodem 12 11 0 dodaje się następujący kod:

„Kod: 11 96 0

Nazwa: Liczba przedsiębiorstw o dużym wzroście mierzonym w zatrudnieniu w t

Załącznik: IX

Definicja:

Liczba przedsiębiorstw rynkowych, które zatrudniają co najmniej 10 pracowników w $t - 3$, ze średnim rocznym wzrostem liczby pracowników większym niż 10 % przez okres trzech lat ($t - 3$ do t). Nie obejmuje to przedsiębiorstw zdefiniowanych w 11 92 0, w $t - 3$.”;

c) przed kodem 16 11 0 dodaje się następujące kody:

„Kod: 16 01 0

Nazwa: Liczba osób zatrudnionych w t w populacji przedsiębiorstw prowadzących działalność, które zatrudniały co najmniej jednego pracownika w dowolnym momencie okresu w t

Załącznik: IX

Definicja:

Liczbę osób zatrudnionych definiuje się jak dla cechy 16 91 0. Populację przedsiębiorstw prowadzących działalność, które zatrudniały co najmniej jednego pracownika w dowolnym momencie okresu w t , definiuje się jak dla cechy 11 01 0.

Kod: 16 01 1

Nazwa: Liczba osób zatrudnionych w t w populacji przedsiębiorstw prowadzących działalność, które zatrudniały co najmniej jednego pracownika w dowolnym momencie okresu w t

Załącznik: IX

Definicja:

Liczbę osób zatrudnionych definiuje się jak dla cechy 16 91 1. Populację przedsiębiorstw prowadzących działalność, które zatrudniały co najmniej jednego pracownika w dowolnym momencie okresu w t , definiuje się jak dla cechy 11 01 0.

Kod: 16 02 0

Nazwa: Liczba osób zatrudnionych w t w populacji przedsiębiorstw, które zatrudniają pierwszego pracownika w t

Załącznik: IX

Definicja:

Liczbę osób zatrudnionych definiuje się jak dla cechy 16 91 0. Liczbę przedsiębiorstw, które zatrudniają pierwszego pracownika w t , definiuje się jak dla cechy 11 02 0.

Kod: 16 02 1

Nazwa: Liczba osób zatrudnionych w t w populacji przedsiębiorstw, które zatrudniają pierwszego pracownika w t

Załącznik: IX

Definicja:

Liczbę osób zatrudnionych definiuje się jak dla cechy 16 91 1. Liczbę przedsiębiorstw, które zatrudniają pierwszego pracownika w t, definiuje się jak dla cechy 11 02 0.

Kod: 16 03 0

Nazwa: Liczba osób zatrudnionych w t w populacji przedsiębiorstw, które nie zatrudniają już pracowników od dowolnego momentu okresu w t

Załącznik: IX

Definicja:

Liczbę osób zatrudnionych definiuje się jak dla cechy 16 91 0. Populację przedsiębiorstw, które nie zatrudniają już pracowników od dowolnego momentu okresu w t, definiuje się jak dla cechy 11 03 0.

Kod: 16 03 1

Nazwa: Liczba osób zatrudnionych w t w populacji przedsiębiorstw, które nie zatrudniają już pracowników od dowolnego momentu okresu w t

Załącznik: IX

Definicja:

Liczbę osób zatrudnionych definiuje się jak dla cechy 16 91 1. Populację przedsiębiorstw, które nie zatrudniają już pracowników od dowolnego momentu okresu w t, definiuje się jak dla cechy 11 03 0.

Kod: 16 04 1

Nazwa: Liczba osób zatrudnionych w t w populacji przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w dowolnym momencie okresu w t – 1 i które zatrudniają również co najmniej jednego pracownika w dowolnym momencie okresu w t

Kod: 16 04 2

Nazwa: Liczba osób zatrudnionych w t w populacji przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w dowolnym momencie okresu w t – 2 i które zatrudniają również co najmniej jednego pracownika w dowolnym momencie okresu w t

Kod: 16 04 3

Nazwa: Liczba osób zatrudnionych w t w populacji przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w dowolnym momencie okresu w t – 3 i które zatrudniają również co najmniej jednego pracownika w dowolnym momencie okresu w t

Kod: 16 04 4

Nazwa: Liczba osób zatrudnionych w t w populacji przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w dowolnym momencie okresu w t – 4 i które zatrudniają również co najmniej jednego pracownika w dowolnym momencie okresu w t

Kod: 16 04 5

Nazwa: Liczba osób zatrudnionych w t w populacji przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w dowolnym momencie okresu w t – 5 i które zatrudniają również co najmniej jednego pracownika w dowolnym momencie okresu w t.

Załącznik: IX

Definicja:

Liczbę osób zatrudnionych definiuje się jak dla cechy 16 91 0. Populację przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w dowolnym momencie okresu w t – 1 do t – 5 i co najmniej jednego pracownika w dowolnym momencie okresu w t, definiuje się jak dla cechy od 11 04 1 do 11 04 5.

Kod: 16 05 1

Nazwa: Liczba osób zatrudnionych w t – 1 w populacji przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w dowolnym momencie okresu w t – 1 i które zatrudniają również co najmniej jednego pracownika w dowolnym momencie okresu w t

- Kod:** 16 05 2
- Nazwa:** Liczba osób zatrudnionych w t – 2 w populacji przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w dowolnym momencie okresu w t – 2 i które zatrudniają również co najmniej jednego pracownika w dowolnym momencie okresu w t
- Kod:** 16 05 3
- Nazwa:** Liczba osób zatrudnionych w t – 3 w populacji przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w dowolnym momencie okresu w t – 3 i które zatrudniają również co najmniej jednego pracownika w dowolnym momencie okresu w t
- Kod:** 16 05 4
- Nazwa:** Liczba osób zatrudnionych w t – 4 w populacji przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w dowolnym momencie okresu w t – 4 i które zatrudniają również co najmniej jednego pracownika w dowolnym momencie okresu w t
- Kod:** 16 05 5
- Nazwa:** Liczba osób zatrudnionych w t – 5 w populacji przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w dowolnym momencie okresu w t – 5 i które zatrudniają również co najmniej jednego pracownika w dowolnym momencie okresu w t

Załącznik: IX

Definicja:

Liczbę osób zatrudnionych definiuje się jak dla cechy 16 91 0. Populację przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w dowolnym momencie okresu w t – 1 do t – 5 i co najmniej jednego pracownika w t, definiuje się jak dla cechy od 11 04 1 do 11 04 5.”;

d) przed kodem 17 32 0 dodaje się następujący kod:

„**Kod:** 16 96 1

Nazwa: Liczba osób zatrudnionych w przedsiębiorstwach o dużym wzroście mierzonym w zatrudnieniu w t

Załącznik: IX

Definicja:

Liczbę zatrudnionych definiuje się jak dla cechy 16 91 1. Populację przedsiębiorstw o dużym wzroście, mierzonym w zatrudnieniu, definiuje się jak dla cechy 11 96 0.”;

2) w załączniku II wprowadza się następujące zmiany:

a) w pkt 2 do wykazu dodaje się następujące identyfikatory zbioru danych:

„Typ serii	Nazwa	Identyfikator zbioru danych
Roczne statystyki przedsiębiorstw dotyczące usług ubezpieczeniowych i funduszy emerytalnych	1G	RSBSSERV_1G1_A
Roczne statystyki demograficzne dotyczące przedsiębiorstw zatrudniających co najmniej jednego pracownika, w podziale według form prawnych	9E	RSBSBD_9E1_A
Roczne statystyki demograficzne dotyczące przedsiębiorstw zatrudniających co najmniej jednego pracownika w podziale na klasy wielkości liczby zatrudnionych	9F	RSBSBD_9F1_A
Roczne wstępne wyniki dotyczące zlikwidowanych przedsiębiorstw zatrudniających co najmniej jednego pracownika, w podziale według form prawnych	9G	RSBSBD_9G1_A
Roczne wstępne wyniki dotyczące przedsiębiorstw zlikwidowanych, które zatrudniały co najmniej jednego pracownika, w podziale na klasy wielkości liczby zatrudnionych	9H	RSBSBD_9H1_A
Roczne statystyki dotyczące przedsiębiorstw o dużym wzroście mierzonym w zatrudnieniu	9M	RSBSBD_9 M1_A
Roczne wstępne statystyki dotyczące przedsiębiorstw o dużym wzroście mierzonym w zatrudnieniu	9P	RSBSBD_9P1_A”

- b) w pkt 2 tytuł typu serii i identyfikator zbioru danych dotyczący 1D otrzymują brzmienie:

„Typ serii	Nazwa	Identyfikator zbioru danych
Roczne statystyki przedsiębiorstw dotyczące bankowości centralnej i instytucji kredytowych sklasyfikowanych w NACE wersja 2 64.19	1D	RSBSSERV_1D2_A”

- c) w pkt 4.1 do wykazu dodaje się następujące serie:

„Typ serii	Kod
Roczne statystyki przedsiębiorstw dotyczące usług ubezpieczeniowych i funduszy emerytalnych	1G
Roczne statystyki demograficzne dotyczące przedsiębiorstw zatrudniających co najmniej jednego pracownika, w podziale według form prawnych	9E
Roczne statystyki demograficzne dotyczące przedsiębiorstw zatrudniających co najmniej jednego pracownika w podziale na klasy wielkości liczby zatrudnionych	9F
Roczne wstępne wyniki dotyczące zlikwidowanych przedsiębiorstw zatrudniających co najmniej jednego pracownika, w podziale według form prawnych	9G
Roczne wstępne wyniki dotyczące przedsiębiorstw zlikwidowanych, które zatrudniały co najmniej jednego pracownika, w podziale na klasy wielkości liczby zatrudnionych	9H
Roczne statystyki dotyczące przedsiębiorstw o dużym wzroście mierzonym w zatrudnieniu	9M
Roczne wstępne statystyki dotyczące przedsiębiorstw o dużym wzroście mierzonym w zatrudnieniu	9P”

- d) w pkt 4.1 tytuł typu serii w odniesieniu do kodu 1D otrzymuje brzmienie:

„Roczne statystyki przedsiębiorstw dotyczące bankowości centralnej i instytucji kredytowych sklasyfikowanych w NACE wersja 2 64.19”

- e) w pkt 4.5 do wykazu dodaje się następujące zmienne w kolejności numerycznej:

„Tytuł zmiennej	Kod	Załącznik
Populacja przedsiębiorstw prowadzących działalność zatrudniających co najmniej jednego pracownika w t	11 01 0	IX
Liczba przedsiębiorstw prowadzących działalność, które zatrudniły pierwszego pracownika w t	11 02 0	IX
Liczba przedsiębiorstw, które nie zatrudniają już pracowników w t	11 03 0	IX
Liczba przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w t – 1 i co najmniej jednego pracownika w t	11 04 1	IX
Liczba przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w t – 2 i co najmniej jednego pracownika w t	11 04 2	IX
Liczba przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w t – 3 i co najmniej jednego pracownika w t	11 04 3	IX
Liczba przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w t – 4 i co najmniej jednego pracownika w t	11 04 4	IX
Liczba przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w t – 5 i co najmniej jednego pracownika w t	11 04 5	IX
Liczba przedsiębiorstw o dużym wzroście mierzonym w zatrudnieniu w t	11 96 0	IX

„Tytuł zmiennej	Kod	Załącznik
Liczba osób zatrudnionych w t w populacji przedsiębiorstw prowadzących działalność, które zatrudniają co najmniej jednego pracownika w t	16 01 0	IX
Liczba osób zatrudnionych w t w populacji przedsiębiorstw prowadzących działalność, które zatrudniają co najmniej jednego pracownika w t	16 01 1	IX
Liczba osób zatrudnionych w t w populacji przedsiębiorstw, które zatrudniają pierwszego pracownika w t	16 02 0	IX
Liczba osób zatrudnionych w t w populacji przedsiębiorstw, które zatrudniają pierwszego pracownika w t	16 02 1	IX
Liczba osób zatrudnionych w t w populacji przedsiębiorstw, które nie zatrudniają już pracowników w t	16 03 0	IX
Liczba osób zatrudnionych w t w populacji przedsiębiorstw, które nie zatrudniają już pracowników w t	16 03 1	IX
Liczba osób zatrudnionych w t w populacji przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w t – 1 i które zatrudniają również co najmniej jednego pracownika w t	16 04 1	IX
Liczba osób zatrudnionych w t w populacji przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w t – 2 i które zatrudniają również co najmniej jednego pracownika w t	16 04 2	IX
Liczba osób zatrudnionych w t w populacji przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w t – 3 i które zatrudniają również co najmniej jednego pracownika w t	16 04 3	IX
Liczba osób zatrudnionych w t w populacji przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w t – 4 i które zatrudniają również co najmniej jednego pracownika w t	16 04 4	IX
Liczba osób zatrudnionych w t w populacji przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w t – 5 i które zatrudniają również co najmniej jednego pracownika w t	16 04 5	IX
Liczba osób zatrudnionych w t – 1 w populacji przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w t – 1 i które zatrudniają również co najmniej jednego pracownika w t	16 05 1	IX
Liczba osób zatrudnionych w t – 2 w populacji przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w t – 2 i które zatrudniają również co najmniej jednego pracownika w t	16 05 2	IX
Liczba osób zatrudnionych w t – 3 w populacji przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w t – 3 i które zatrudniają również co najmniej jednego pracownika w t	16 05 3	IX
Liczba osób zatrudnionych w t – 4 w populacji przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w t – 4 i które zatrudniają również co najmniej jednego pracownika w t	16 05 4	IX
Liczba osób zatrudnionych w t – 5 w populacji przedsiębiorstw, które zatrudniały pierwszego pracownika w t – 5 i które zatrudniają również co najmniej jednego pracownika w t	16 05 5	IX
Liczba osób zatrudnionych w przedsiębiorstwach o dużym wzroście mierzonym w zatrudnieniu w t	16 96 1	IX”

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 440/2014**z dnia 29 kwietnia 2014 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje — zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej — kryteria, na których podstawie ustalania Komisja ustala standardowe wartości dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.
- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 kwietnia 2014 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów
Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	CL	173,8
	MA	42,9
	MK	105,0
	TN	89,9
	TR	83,5
	ZZ	99,0
0707 00 05	AL	41,5
	MA	39,8
	TR	133,0
0709 93 10	ZZ	71,4
	MA	70,8
	TR	88,1
0805 10 20	ZZ	79,5
	EG	45,5
	IL	73,9
0805 50 10	MA	51,2
	TN	64,4
	TR	57,0
	ZZ	58,4
	MA	35,6
	TR	85,1
0808 10 80	ZZ	60,4
	AR	108,6
	BR	84,5
	CL	105,2
	CN	98,7
	MK	26,2
	NZ	130,5
	US	170,5
	ZA	123,3
ZZ	105,9	
0808 30 90	AR	90,6
	CL	146,3
	CN	83,2
	TR	97,0
	ZA	109,4
	ZZ	105,3

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (UE) nr 475/2012 z dnia 5 czerwca 2012 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1126/2008 przyjmujące określone międzynarodowe standardy rachunkowości zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do Międzynarodowego Standardu Rachunkowości (MSR) 1 oraz Międzynarodowego Standardu Rachunkowości (MSR) 19

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 146 z dnia 6 czerwca 2012 r.)

Strona 31, załącznik, MSR 19 Świadczenia pracownicze, paragraf 129 zdanie drugie:

zamiast: „Skutkiem takich zmian są koszty bieżącego zatrudnienia bądź zyski lub straty wynikające z rozliczenia.”,
powinno być: „Skutkiem takich zmian są koszty przeszłego zatrudnienia bądź zyski lub straty wynikające z rozliczenia.”.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)



Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL